

Lập Quốc Ký I

Contents

Lập Quốc Ký I	1
1. Chương 1 : Khoá Xích Toả Tâm Liên	2
2. Chương 2 : Khoái Lạc Từ Nhân	6
3. Chương 3 : Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	9
4. Chương 4 : Nói, Cho Ta Biết Nàng Tên Gì!	12
5. Chương 5 : Tạm Biệt	16
6. Chương 6 : Càng Im Lặng Càng Tốt	21
7. Chương 7 : có Nhiều Chuyện Vốn Nhìn Không Ra	26
8. Chương 8 : Ta Chịu Thua Muội Rồi	30
9. Chương 9 : Hẹn Thề	35
10. Chương 10 : Đừng Tưởng Ta Không Thấy Gì? Người Cho Rằng Có Thể Gạt Được Ta Sao?	39
11. Chương 11 : Nữ Nhân Không Biết Hận Mất Nhà	43
12. Chương 12 : Chết Đi Và Sống Lại	47
13. Chương 13 : Sống Là Vì Chủ Nhân	51
14. Chương 14 : Dâm Tặc, Mau Bỏ Tay Ra	55
15. Chương 15 : Biến Thái, Mau Tới Cứu Ta.	60
16. Chương 16 : Là Người Nợ Ta	63
17. Chương 17 : Công Chúa Giá Đáo	68
18. Chương 18 : Trời Cao Đã Chết, Tự Mình Cứu Thân	71
19. Chương 19 : Chỉ Muốn Nhìn Một Lần	75
20. Chương 20 : Mau Lên, Thời Gian Sắp Hết Rồi	78
21. Chương 21 : Hỏa Tháp, Nhất Thức Và Minh Kính	82
22. Chương 22 : Mật Thất	86
23. Chương 23 : Hãy Ở Bên Cạnh Ta	88
24. Chương 24 : Đừng Tin Những Lời Hứa Nói.	93
25. Chương 25 : Thật Ra Người Là Ai?	97
26. Chương 26 : Sập Bẫy	101
27. Chương 27 : Trước Khi Chết, Người Nghĩ Đến Ai?	103
28. Chương 28 : Quỷ Có Cách Của Quỷ	109
29. Chương 29 : Nếu Là Mơ Xin Đừng Bao Giờ Tỉnh Lại.	112
30. Chương 30 : Ngày Mai Sẽ Đến	115

Lập Quốc Ký I

Giới thiệu

Hắn là đệ nhất danh bộ của Châu thành. Không có vụ án nào vào tay hắn mà không phá được. Thậ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-i>

1. Chương 1 : Khoá Xích Toả Tâm Liên

Chương 1: Khoá xích toả tâm liên

Đầu mùa đông, năm Uy Vô thứ mười ba. Châu Thành, Thanh Thiên phủ.

Một nhóm bồ khoái vừa trở về nha phủ sau khi truy bắt tên tội phạm lẩn trốn qua tỉnh kế bên. Dẫn đầu nhóm là một thanh niên tuấn tú, niên kỷ có lẽ chỉ mới đôi mươi, nhưng đã được mang khoái đao, tức đã được phong là Danh Bộ, là bộ đầu đứng nhất toàn tỉnh. Chàng chính là bồ khoái danh trấn Châu Thành, Phan Trung Lương.

Một lão công chạy ra đón các vị bồ khoái.

- Phan bồ đầu, Hà bồ đầu, Đới bồ đầu, Tân bồ đầu! Các vị đường xa mệt nhọc! – Nói xong câu, lão công liền đón lấy bao hành lý của mỗi người rồi chạy nhanh tiếp vào nội đường hét to. – Người đâu? Mau châm trà cho các vị bồ khoái.

- Các huynh cứ vào nội đường nghỉ ngơi trước, đệ sẽ đến bẩm báo với tri phủ đại nhân tình hình bắt giữ tội phạm. – Phan Trung Lương, vị danh bồ tuy tuổi còn trẻ nhưng lại là trưởng trách một nhóm. Tuy vậy hắn luôn nói chuyện kính trọng với các vị đồng liêu của mình.

- Vậy làm phiền đệ rồi! – Cả ba người còn lại đồng loạt cúi chào.

Khi Trung Lương vừa đi khuất sau khúc rẽ thì cả ba cũng đã vào đến nội đường. Mỗi người bưng lấy một tách trà thơm. Uống ngụm nào thì mát lòng ngụm ấy.

- Haizz, bộ hắn không biết mệt là gì sao!? – Hà bồ khoái mở đầu.

- Thật là ... treo cổ cũng phải nghỉ lấy hơi chứ. Vừa về đến, uống tách trà rồi vào phụng mệnh cũng được chứ sao. – Tân bồ khoái thêm lời.

- Làm cùng với hắn, chúng ta chỉ có nước mệt chết. Lúc nào cũng phải chăm chăm làm việc. Như vụ lần này cũng vậy, theo dấu tội phạm qua đến tỉnh kế bên. Mà tên đó là loại tội phạm gì chứ? Chỉ là một tên trộm vặt! – Đới bồ khoái than van.

- Người ta phải làm việc ‘danh xứng như thực’ chứ. Đã được phong hiệu là Danh Bộ, thì phải nhiệt tình công tác. Đâu phải như huynh, đã ba mươi mà vẫn chỉ là một bồ khoái quèn. – Tân bồ đầu vừa nói vừa châm chọc.

- Ta thà làm một bồ đầu quèn, tuần tra nhận tiền tháng của mấy người bán hàng. Còn hơn là tên Danh Bộ như hắn, bổng lộc không tăng được bao nhiêu mà việc làm thì càng nhiều. Làm tốt không ai khen, hề phạm tí lỗi là tức khắc bị người khác sấm soi, bởi lông tìm vết. – Đới bồ đầu không hề tức giận trước lời cạnh khỏe của Tân bồ đầu.

- Hần chỉ là trẻ người háo danh. Cứ mặc kệ hắn. Chỉ cần không liên lụy đến chúng ta khổ là được. – Hà bỏ đầu dúc kết câu chuyện.

- Đúng vậy, đúng vậy, Hà huynh nói chí phải. – Hai người kia gật gù.

Tuy là đồng liêu xưng huynh gọi đệ, nhưng lại không biết thông hiểu nhau, bằng mặt không bằng lòng. Mấy người này chỉ là hạng tiểu nhân, cầu an phúc, không có chí tiến thủ. Thật tội nghiệp cho anh chàng Phan Trung Lương, con người chính trực luôn nhiệt tình với việc nghĩa công.

^ _ ^

Nội đường tri phủ.

Tăng tri phủ với thân hình béo múp múp, khó khăn lắm mới vừa chợp mắt ngủ giữa cơn nắng trưa oi ả. Chợt có tiếng gia nhân bên ngoài cửa.

- Lão gia, Phan bổ đầu cầu kiến, nói là cần bẩm báo công vụ.

Tăng tri phủ bị kêu giật mình tỉnh dậy. “Lại là cái tên Phan bổ đầu không biết lý lẽ kia, có chuyện gì thì để chiều bẩm báo, lại làm phiền ta vào lúc nghỉ ngơi thế này!” Tăng tri phủ bực bội thầm nghĩ. Ông trở mình một cái, mồ hôi chảy nhễ nhại trên tấm thân đầy mỡ, bây giờ thì khó mà có thể ngủ tiếp lại được.

- Bảo hắn chờ ta ở thư phòng!

Tăng tri phủ nói to cho tên gia nhân bên ngoài nghe thấy, rồi mới ụt ịt lê tấm thân mập mạp đứng dậy mặc quan bào, không quên lẩm bẩm “Tên phiền phức!”

Được đưa vào thư phòng, Trung Lương bổ khoai đi đi lại lại nhìn ra cửa sổ chờ Tăng tri phủ. Anh đang vô cùng nôn nóng muốn báo cáo cho đại nhân nghe về quá trình truy tìm tội phạm xuyên qua hai tỉnh thành của mình.

Tên thật như người, Trung Lương từ nhỏ đã được dạy dỗ sao cho khi lớn lên trở thành một người trung nghĩa, lương thiện. Con người luôn tràn đầy chính khí. Đối với anh, cuộc sống chỉ có đúng hoặc sai, đen hoặc trắng, phạm tội dù lớn hay nhỏ đều là phạm tội. Cũng giống như vụ truy bắt lần này, các vị đồng liêu luôn khuyên anh “Tại sao phải mất công truy bắt một tên trộm vặt như thế?” hay “Bắt hắn rồi chắc cũng không thể thu lại đồ, mà chỉ có thể giam ba mươi ngày rồi thả. Sao phải phí công như thế?” Nhưng anh biết điều họ nói không đúng, dù không thể thu lại tang vật thì vẫn phải bắt tên trộm lại giam ba mươi ngày. Bởi vì hình phạt đó xứng đáng với hắn, đó chính là để trừng phạt tội lỗi của hắn. Anh tin rằng luật pháp của hoàng đế luôn công minh.

Có tiếng tách trà để xuống bàn. Trung Lương giật mình quay lại. Có người đến gần vậy mà anh không hề nghe tiếng bước chân. Người vừa để tách trà xuống có một bàn tay trắng trẻo nhỏ xinh. Một tiểu cô nương nhỏ nhắn với hai búi tóc xinh xinh, vận một bộ váy hồng dành cho tì nữ. Một tiểu tì nữ lạ mặt, trước đây Trung Lương chưa từng gặp. Anh có thói quen nhớ mặt nhiều người, do ảnh hưởng của công tác điều tra tội phạm. Vì vậy anh có thể khẳng định, trước đây anh chưa từng gặp qua tiểu cô nương này. Trung Lương nhú mày một cái. (>”<>

Tiểu cô nương ngẩng mặt lên nhìn, phát hiện Trung Lương đang nhìn mình thì mỉm cười e thẹn. Cái môi hồng của nàng chúm chím nụ cười bên lên, khiến anh không khỏi ngẩn ngơ phải cười theo. Dường như trên người nàng thứ gì cũng nhỏ nhỏ xinh xinh, cũng như nàng vậy. Chưa hẳn có thể nói nàng có nét đẹp kiều mị mà phải nói là xinh xắn như nụ hoa vừa hé. Trung Lương cảm thấy lòng mình đang như mặt hồ phẳng lặng, chợt bị một cơn gió xuân thổi qua, lăn tăn gợn sóng.

Tiểu tì nữ sau khi để lại chén trà thì lui vào mà không mời trà tiếng nào. Trung Lương cảm thấy phật lòng. Không biết có phải vì nàng vô phép không mời trà, hay vì nàng đã đi mất mà anh vẫn chưa được nghe tiếng nói. Trung Lương ngồi xuống, đưa chén trà lên môi, uống một hớp, cảm thấy mùi quế thơm lan vào mũi, còn vị ngọt thì thấm tận trong tim.

Từ trong nội đường đi ra, Tăng tri phủ vẫn chưa hết nét mặt cau có.

- Phan bổ đầu có gì cứ báo, bổn phủ đang bận duyệt công văn nên hãy nói ngắn gọn thôi! – Ông ngồi xuống vị trí bàn làm việc.

- Bẩm đại nhân! – Trung Lương đứng lên, thủ tay cúi chào theo lễ. – Đạo tặc Trương Tam làm công cho tiệm gạo An Phúc, tháng trước đã trộm năm lạng bạc của chủ tiệm rồi bỏ trốn. Sau khi điều tra truy xét, chúng thuộc hạ đã lần theo manh mối về đến quê nhà của hắn là Trương Gia thôn, tỉnh Hồ Tây. Tại đây bắt giữ thì hắn khai đã dùng năm lạng bạc tiêu hết trên đường, không thu về được tang vật nhưng hắn đã khai nhận, nên chúng thuộc hạ đã áp giải hắn về Thanh Thiên phủ giam vào đại lao ba mươi ngày, không qua xét xử. Dạ, trình đại nhân, đây là tờ khai của tội phạm và tờ chứng của thôn trưởng Trương Gia thôn. Ngoài ra còn có tờ báo cáo thuộc hạ đã viết trong lúc đi đường. – Trung Lương đồng dạng báo cáo với Tăng tri phủ.

- Chỉ vì năm lạng bạc mà người truy bắt hắn qua tỉnh khác, mất thời gian đi đường là hai tuần lễ, quan phí công vụ mất mười lạng bạc. – Tăng tri phủ đọc báo cáo đi đường của Trung Lương thì giấy này cả lên. Cả giận, lấy tay đập bàn một cái. – Vậy người còn bắt hắn về đây làm gì? Làm tổn cơm nước của phủ ta nuôi hắn thêm ba mươi ngày.

Tăng tri phủ hét to đến đỏ mặt tía tai.

- Trung Lương ơi Trung Lương, cái tên gốc bồ khoai nhà người! Phá án tuy hàng đầu nhưng tất cả đều là án nhỏ. Tiêu tốn của nha phủ không biết bao nhiêu là quan phí công vụ. Người có biết thiên hạ rồi ren, quan phí cấp cho phủ ta ngày một ít. Người nhìn xem cả mái ngói công đường cũng đã xanh một màu rêu mà ta còn chưa cho thay ngói đỏ lại được. Sao người không giống các huynh đệ người, mỗi ngày đi tuần chợ, thu về tiền chỗ để cải thiện thu nhập cho nha môn, mà cứ suốt ngày lao đầu vào phá án. Núi cao hoàng đế xa. Người cứ làm cực khổ như vậy, ngoài một cái hiệu Danh Bồ, được ban một cái khoái đao thì người có được lợi ích gì? – Tăng tri phủ tức giận nói liền một hơi.

- Nhưng thu tiền của người ngoài chợ là của bất nghĩa. Trong luật pháp của Thần Châu ta không có qui định đó.

Trung Lương cứng rắn bảo vệ lập trường của mình. Trước giờ anh hoàn toàn coi việc thu tiền chợ là sai trái nên không làm và cũng cấm các bồ khoai khác làm. Nhưng anh không biết sau lưng mình, họ vẫn lén lút thu tiền chỗ của mấy người bán ngoài chợ, tiền bảo kê của sòng bạc và lầu xanh. Tăng tri phủ tức giận đứng dậy, dùng ngón tay xỉ thẳng vào trán của Phan Bồ đầu.

- Cái tên đầu đá nhà người ... Làm nhiều thì sai nhiều, làm ít thì cũng ít sai. Người ta thấy phủ mình phá án nhiều như thế, càng nổi lên nhiều thì công việc càng đổ nhiều về phủ của ta. Mọi người nói phủ ta có một Danh bộ, nên có vụ án nào không phá được cũng đều đưa về đây. Người xem, cả mấy vụ án hai mươi năm trước phi tặc Hoắc Ung tại kinh thành cũng mang giao cho ta. Không phải là hại người sao? – Tăng tri phủ tức giận, đập mạnh tờ công văn xuống bàn trước mặt Trung Lương.

Không nghĩ ngợi lấy hồi lâu.

- Vậy xin đại nhân hãy giao cho thuộc hạ vụ án này. Ti chúc nhất định cố gắng phá án! – Trung Lương cảm thấy vô cùng hứng thú khi có điều kiện điều tra những vụ án lớn.

Tăng tri phủ chợt giật mình, sao trước giờ ta lại không nghĩ ra ý chủ kiến này. Trước tiên, giao cho Trung Lương một vụ án khó vậy, hắn sẽ bận rộn một thời gian dài, không có thời gian bắt tội phạm, hay cản trở mọi người trong nha phủ kiếm tiền. “Thật là một diệu kế!” Tăng tri phủ mở cờ trong bụng.

- Được, tốt, tốt! Vậy cứ giao vụ án này cho người làm vậy! – Tăng tri phủ cầm tờ công văn giao tận tay Trung Lương, cũng không quên dặn dò – Hãy từ từ, cẩn thận, tỉ mỉ điều tra! Dù sao án tình phức tạp lại xảy ra đã lâu, dù điều tra có lâu mau thế nào cũng không ai trách người. – Lão vô vô vai Trung Lương ra chiều thông cảm.

- Vậy thuộc chức xin lui ra.

Trung Lương nôn nóng muốn bắt đầu điều tra nên chào cáo từ Tăng tri phủ. Trong lòng không khỏi thắc mắc tại sao lúc nóng lúc lạnh, vừa mới bức tức đó là chuyển ngay sang vui vẻ. Anh cho rằng việc bắt đầu nhận điều tra các vụ án là điều hoàn toàn tự nhiên.

^ _ ^

Đêm đã khuya mà đèn trong phòng Phan Bồ đầu vẫn còn sáng.

Thông thường, phía bên trong nha môn được chia làm bốn khu. Đông môn là cửa chính của nha môn, nơi đặt công đường, phòng xử án, phòng văn lại, thư lục... Nối liền với khu phía tây là nơi giam giữ tội phạm, khu pháp chứng và nơi giữ xác của các án mạng. Phía bên trái công đường là thư phòng làm việc của tri phủ đại nhân, trong đó có cửa thông qua nội đường ở phía nam, là nơi ở của Tăng tri phủ và gia quyến. Khu nội đường có cổng đi riêng ra ngoài, còn được gọi là Nam viện. Khu Bắc viện nằm bên tay phải, là khu vực phòng ốc dành để đón tiếp quan sai đi công vụ ngang qua phủ. Tại triều đại này của Thần Châu thì đây cách xây dựng phủ nha theo chuẩn mực nhất.

Trong nha phủ, ngoại trừ gia đình của tri phủ thì không có ngoại nhân nào được ở lại, ngoại trừ những người có công vụ phải ở lại trực gác. Riêng Trung Lương, từ khi nhậm chức anh đã xin chuyển vào ở trong nha môn, kiêm luôn vị trí cảnh giới ban đêm ở lao phòng. Bởi vì việc anh bắt giữ quá nhiều phạm nhân vào trong nhà lao, khiến nhân lực không đủ để chia phiên gác trực. Còn bản thân Trung Lương cũng khá đơn chiếc, cha mẹ đều đã mất, anh lại chưa thành thân. Căn nhà Trung Lương ở thì lại tận xa ở ngoại thành gần đến bìa rừng, khá là xa xôi và hoang vắng. Vì vậy việc chuyển vào ở khu phía tây của nha môn khiến anh thuận tiện trong làm việc, mà nha môn cũng như tiết kiệm được một phần tiền lương để thuê thêm người cảnh giới ban đêm cho đại lao. Phòng hiện nay mà Trung Lương đang ở, được ngăn ra một phần từ phòng pháp chứng, gần với phòng của ngũ tác. Cửa phòng có hướng nhìn lối đi duy nhất ra vào nhà lao, thật là một vị trí thuận tiện để canh giữ nha môn.

Trung Lương lần giở từng trang công văn liên quan đến đạo tặc Hoắc Ứng chấn động kinh thành hai mươi năm về trước. Sau khi phụng mệnh Tăng đại nhân nhận điều tra vụ án, Trung Lương đã đến lục phòng để lấy hồ sơ về nghiên cứu. Thì ra hồ sơ vụ án này đã nhiều đến nỗi được chất đầy cả một rương. Toàn bộ được tập hợp từ tất cả các tỉnh thành trong cả nước và được chuyển đến Thanh Thiên phủ từ bộ Giám Lục, nơi lưu trữ hồ sơ của quốc gia.

Đầu tiên, anh lấy hết toàn bộ giấy tờ trong rương ra, chia ra thành từng vụ án và sắp xếp theo trình tự thời gian.

Vụ đầu tiên bắt đầu từ hai mươi lăm năm trước, Hoắc Ứng vét sạch nhà phú hộ ở tỉnh Biện Giác xa tận biển phía nam. Sau đó, tang vật được phát hiện ở trong hầu hết tất cả các hộ dân trong thành. Điều đó có nghĩa là sau khi vét sạch nhà phú hộ nọ, thì Hoắc Ứng cũng đồng thời đem toàn bộ số của cải đó phân phát khắp nơi trong thành. “Hắn không giữ lại tài sản gì sao?”, “Hành động khó hiểu!” Trung Lương tự mình lăm băm, cảm thấy mù mờ về động cơ kẻ đạo tặc.

Về sau, hành động của Hoắc Ứng kéo dài suốt từ nam chí bắc, không ai từng bắt gặp hắn, chỉ dựa vào hiện trường vụ trộm mà đặt cho hắn cái tên Hoắc Ứng. Vào thời kỳ đó, hầu như vụ trộm nào không bắt được đều ghi lại là do Hoắc Ứng làm. Điều nực cười là có những vụ đồng thời xảy ra ở Đông Sa và Phong Lâm, cách nhau hàng ngàn dặm đều ghi là do Hoắc Ứng làm. Trung Lương thở dài. Đường như Hoắc Ứng là cái tên người ta dựng nên, chỉ để đổ vào đó những vụ trộm không bắt được.

Đông Hồ không bắt được Hoắc Ứng thì Tây Hồ để vượt thì không có gì là tặc trách. Lỗi là lỗi toàn bộ ở Hoắc Ứng, toàn bộ các tỉnh thành trong cả nước không bắt được trộm thì không có gì là sai cả. Trung Lương dựa người vào ghế, anh cảm thấy chán nản, khi chỉ vừa mới bắt tay vào điều tra thì đã lạc lối vào mớ bòng bong rối rắm.

Loại dần các vụ án nhỏ lẻ lặt vặt: Hồ thúc mất tờ chi phiếu hai mươi lượng, cô Ba mất một cái yếm đỏ ... Anh tập trung vào các vụ trọng án, có những đặc trưng chung nhất với nhau. Khối tài sản lớn và dân làng xung quanh bỗng tự nhiên sung túc hơn. Liệu đây có phải là một loại ‘hiệp đạo’ như trong giang hồ thường nói? Trung Lương bỗng trở nên quyết tâm bắt Hoắc Ứng, đối với anh, dù là hiệp đạo thì tặc vẫn là tặc, vẫn là đi trộm đồ của người khác, nên phải bị bắt mới xứng tội.

Điều đặc biệt là những tài sản thông thường, sau đó đều được tìm thấy trong thị trường chợ đen. Khi những lão dân nghèo khó đem bán những món đồ ‘trời ban cho’, ‘tự nhiên có’ trong nhà, thì cũng vẫn có một số tài vật không bao giờ được tìm thấy. Đó toàn bộ là những món đồ quý giá tốt cùng, độc nhất vô nhị trên thế gian.

Mùng một tháng năm năm Phúc Văn thứ sáu, Lâm gia trang ở Bình Quang bị trộm, toàn bộ gia sản và một cây Tử Ngọc Trúc gia truyền bị lấy trộm. Mười lăm tháng bảy, Lôi Lạc bang bị trộm mất điển tịch vô

công bí truyền. Mười bảy tháng tám, Lục Hợp phái bị mất cây Ngân Tiên bảo vật trấn phái ... Có thể nói chưa từng có vụ nào mà Hoắc Ứng thất bại. Hắn ra vào các nơi hiểm địa như đi dạo vườn hoa, các món bảo vật đều được cất dấu ở những nơi ‘con người’ hầu như không thể ra vào được. Hoắc Ứng đã thu thập gần như toàn bộ các món bảo vật của các bang phái nổi danh, làm chọc giận không biết bao nhiêu người. Trên giang hồ, số tiền treo thưởng để bắt hắn còn cao gấp mười lần triều đình đưa ra. Số tiền lớn khủng khiếp đó có thể đủ cho cả một gia đình sống sung sướng cả một đời.

Trung Lương đặt hồ sơ xuống bàn, anh nhắm đôi mắt mệt mỏi lại, cảm thấy cay xè. Có lẽ cần phải nghỉ ngơi một chút. Chuyển đi bắt tội phạm vừa qua đã làm anh mệt mỏi không ít. Trung Lương thổi tắt đèn rồi leo lên giường nghỉ.

Bên ngoài, một bóng đen ẩn trong bóng tối của mái nhà này giờ vẫn quan sát cẩn thận anh. Đó là ai mà ngay cả một cao thủ như Trung Lương cũng không thể phát hiện ra? Chờ một hồi lâu sau, án chừng Trung Lương đã ngủ sâu, bóng đen nhảy xuống đất êm ru, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi, rồi thoăn thoắt tiến về phía lao phòng.

2. Chương 2 : Khoái Lạc Tù Nhân

Chương 2: Khoái lạc tù nhân

Tên tội phạm nằm trong góc phòng, tuy là ở trong nhà lao nhưng bộ dạng vẫn sạch sẽ tinh tươm, tóc dài buộc hờ sau gáy, gương mặt tuấn lãng, làn môi cong như chưa bao giờ thiếu nét tươi cười. “Coi bộ cũng không tệ. Có mái nhà tránh mưa tránh gió, có đệm rơm để nằm, ngày ăn ba bữa có người dâng tận chỗ ...” Hắn thở dài, “Có lẽ hoàng đế cũng chỉ sướng cỡ này!”.

Hắn đang nằm trên ổ rơm, chân gác chữ ngũ, miệng thầm cười cười nghĩ xem hôm nay được ăn gì. “Hôm qua là món cá, hôm trước là món thịt, chà, phải chi hôm nay có thêm bầu rượu thì tốt!”. Ít người ở trong lao tù lại có cuộc sống thoải mái như hắn.

Một viên đá nhỏ chọi trúng người hắn, báo hiệu người đó đã đến. Hắn quay mặt ra cửa thì thấy gã thần bí áo đen đã đứng sẵn ở cửa từ lúc nào. “Kính công thực sự trác tuyệt!” Hắn thầm khen ngợi kẻ thần bí. Loảng xoảng tiếng cùm sắt và dây xích, hắn cất mình đi đến gần cửa phòng giam. Kẻ thần bí kéo khăn bịt mặt xuống, nói thầm không ra hơi, nhưng hắn nhờ đọc khẩu hình vẫn có thể nhận ra được.

“Cẩn thận, tiếng dây xích!” Kẻ áo đen nhắc nhở.

Hắn nhìn xuống chân mình, cẩn thận nhặt sợi xích đang cùm vào hai chân lên, rồi ngẩng mặt cười tươi.

“Đa tạ đã nhắc nhở, chỉ tại ta đói quá!” Hắn cũng chỉ dùng khẩu hình để nói. Hai người bọn hắn lén lút không dám nói chuyện, tránh bị người bên ngoài phát hiện.

“Chỉ tại tên bồ đầu coi ngục hôm nay mới trở về, thuộc hạ phải chờ hắn ngủ hắn mới vào đây.” Người áo đen thần bí vừa nói vừa mở chiếc giỏ này giờ vẫn mang theo, lấy ra một tô cơm gà thơm phức. “Của ngài đây! Hôm nay còn có rượu Hoàng Đế mà ngài thích.” Vừa nói y vừa lôi ra một vò rượu, tất cả chuyển vào trong cho tên phạm nhân.

“Ồ hô, cảm ơn rất nhiều!” Tên phạm nhân vui mừng suýt nữa đã reo lên thành tiếng. May mà hắn đã kịp kìm lại. “Sao không phục thuốc mê y như những người khác?” Hắn hỏi sau khi đã tợp một ngụm rượu, cảm thấy cả người sáng khoái.

“Không được, khác với những tên bị thịt kia, võ công y thật không tầm thường nha!” Kẻ áo đen cảm thán. Không biết là đang bực bội vì kế hoạch xảy ra sự cố, hay đang cảm thấy cao hứng vì kế hoạch lại xuất hiện một thử thách thú vị.

“Đã tìm ra chìa khóa chưa?” Tên phạm nhân vừa ăn cơm gà vừa hỏi. Trông hắn không có vẻ gì khó chịu vì bị nhốt trong tù, mà giống như đang tận hưởng một kỳ nghỉ.

“Lẽ ra chìa khóa được giữ bên người tên tri phủ. Nhưng từ khi tên bộ khoái đó trở về, thì chìa khóa lại giao về tay y. Thật là bực mình, uống công thuộc hạ phải trà trộn vào Tăng phủ. Phen này chưa kịp ra tay thì

lại phải thay đổi mục tiêu rồi.” Kẻ áo đen tuy nói là bực bội, nhưng ánh mắt không khỏi ánh lên tia phần khích.

“Ta thấy ngươi không có vẻ gì là tiếc nuối cả, đang thấy nhiệm vụ rất kích thích phải không?” Tên tội phạm vừa uống thêm một hớp rượu vừa liếc nhìn kẻ đồng bọn của mình. “Thật là làm khó ngươi rồi. Ta cứ tưởng chỉ cần ngươi đến thì khóa gì cũng có thể mở ra giải thoát cho ta. Lại không ngờ đến, cái cùm chân này là khóa Xích Tỏa Tâm Liên mà Trần sư phụ, đệ nhất thợ khóa nổi tiếng làm nên. Chẳng hiểu sao một vật quý giá như thế lại lưu lạc đến cái phủ hẻo lánh này để làm cùm chân cho tội phạm. Thật là phí của mà!” Hắn cảm thán. “Trên đời chắc chỉ còn lưu lại ba bộ khóa này thôi. Mà hai cái kia, một cái là dùng để khóa bảo khố của hoàng triều, một cái là dùng để khóa tấm phòng của hoàng thượng.” Hắn vừa nói vừa lấy tay gõ bộ khóa cùm vào chân mình “Tên nam nhân đó, hẳn có khó đối phó lắm không?”

Kẻ áo đen gương mặt cười cười. “Không có tên nam nhân nào mà thuộc hạ lại đối phó không nổi!”

“Ta không muốn phá hủy bộ khóa này, đem về chắc nàng sẽ rất thích! Ngươi tốt nhất tìm được chìa khóa rồi chúng ta rời khỏi nơi này. Ta muốn về nhà trước khi bị phát hiện.” Tên tội phạm phân phó.

Tuy bị nhốt trong lao ngục, nhưng bộ dáng hắn nhàn nhã, khí thế cao cao tại thượng, rõ là có xuất thân không tầm thường. Ở tù mà vẫn có thuộc hạ chăm sóc. Có lẽ hắn muốn rời khỏi nơi đây cũng không có khó khăn gì. Chỉ vướng ở chỗ là hắn muốn lấy theo bộ khóa Xích Tỏa Tâm Liên quý giá này thôi.

Lại nói về bộ khóa Xích Tỏa Tâm Liên kia thật sự không tầm thường. Nó được rèn từ một khối huyền thiết từ trên trời rơi xuống, rắn chắc khôn cùng. Lại là một tuyệt tác khóa vòng kết cấu phức tạp do sư phụ làm khóa danh trấn thiên hạ Trần Kim Tỏa tạo ra. Thông thường, một ổ khóa bao gồm nhiều chốt lẫy nằm trên một rãnh mà chỉ có chìa khóa tương ứng mới mở ra. Có loại đặc biệt hơn được chế tạo thành hai rãnh chốt, bốn rãnh chốt đã là cao cấp khó gỡ rồi. Tay thuộc hạ của hắn vốn là một cao thủ mở khóa, là một trong số ít những người có thể dùng cọng dây nhỏ phá được khóa bốn rãnh. Có thể nói, trên thế gian này ít có ổ khóa nào mà y không khóa được.

Chỉ là một trong ba ổ khóa mà y không mở được trên đời này chính là Xích Tỏa Tâm Liên. Trong ổ khóa Xích Tỏa Tâm Liên các lẫy chốt không nằm theo rãnh mà dường như nằm theo một trật tự vô hạn định tỏa theo các hướng, cũng giống như hạt sen ở trong gương vậy. Hơn nữa ổ khóa hình tròn, không thể thấy được lỗ tra chìa khóa, chỉ khi dùng chìa khóa đặc biệt được tạo bằng đồng dạng huyền thiết thì lỗ khóa mới mở ra. Phải nói là khóa bảo vệ khóa, vô phương công phá, trên đời chỉ có một chìa duy nhất ột ổ khóa.

Trần sư phụ, tuyệt học cả đời chỉ tạo ra được ba bộ khóa Xích Tỏa Tâm Liên. Ngay cả ông nếu không có chìa khóa cũng không cách nào mở được. Hai cái kia là vật ngự dụng trọng yếu trong triều, còn một cái không hiểu sao lưu lạc nhân gian, trở thành khóa xích cùm chân cho phạm nhân trong nha môn hẻo lánh như thế này. Tên tội nhân thở dài. Lao tù này hắn muốn thoát ra ngoài lúc nào cũng được, sợi xích có thể phá đi, nhưng lấy được ổ khóa mà không có chìa chẳng khác nào phế vật. Mà hắn lại không muốn hủy một tuyệt tác vô song như thế này. Thôi đành chờ tìm được chìa khóa rồi đi cũng không muộn. Dù sao chỉ mới chuyển sang đông, chắc vẫn còn chưa bị phát hiện đã lên khỏi nhà đi chơi.

Trong bóng đêm của lao phòng, có hai kẻ mờ ám ngồi cười cười bày mưu tính kế. Nhà lao hoàn toàn im lặng, không ai có thể nghe thấy tiếng bọn chúng. Ở các xà lim bên cạnh, các tù nhân cuộn tròn say mộng đẹp. Tất cả đã bị phục mê được của kẻ áo đen.

^ _ ^

Sáng sớm tinh mơ, Phan bố đầu đã thức giấc. Đã trở thành thói quen, dù đi nghỉ sớm hay muộn thì lúc bình minh lên cũng là lúc anh dậy. Trung Lương bắt đầu buổi sáng bằng một bài quyền sau đó là bộ đao pháp Phan gia.

Phan Trung Lương xuất thân từ gia đình thanh bần, cha là tiểu phu, mẹ ở nhà dệt vải. Từ nhỏ, anh sống với cha mẹ trong một ngôi nhà gỗ lam bạc ở bìa rừng, xa tận ngoài thành. Đao pháp Phan gia là do cha anh dạy cho, đây là bộ đao pháp được sáng tạo bởi tổ tiên Phan gia, Phan Huy Công, một trong mười hai sứ quân, cùng với Thánh Minh tổ hoàng lập ra Việt Quốc ngày nay. Phan Huy Công xuất thân võ tướng, là một người có tấm lòng trung hậu. Sau khi được ban hiệu sứ quân, cấp cho phiên thổ thì chú tâm hành thiện tích đức, của cải có được đều chia cho dân nghèo.

Tuy là một vị tướng tài nhưng Phan Huy Công chưa hẳn là một nhà kinh doanh giỏi. Với tấm lòng thanh bạch, ông giúp dân nghèo không tiếc sức mình. Núi vàng núi bạc ăn mãi cũng mòn. Hơn nữa, lại là xúc đem đi cho thiên hạ như Phan sứ quân thì phiên thổ cũng mau chóng khách kiệt. Của cải cũng lần lượt ra đi. Vì vậy chưa đầy ba mươi năm sau khi trở thành sứ quân, thì cái danh Phan sứ quân của ông cũng chỉ còn là danh nghĩa. Con cháu đời sau của Phan gia cũng là người ngay thẳng, thiện lương chỉ sống đời thanh bần mà không tranh chấp với đời. Người Phan gia tuy còn, nhưng Phan sứ quân dường như đã biến mất trong lịch sử. Vì vậy đến đời Hồng Cảnh, muốn tiêu phiên thì phiên của Phan sứ quân cũng đã không còn để mà tiêu diệt. Cũng nhờ vậy, con cháu Phan gia tránh được một trận tai kiếp đồ sát của hoàng gia.

Bài đao pháp của Phan gia, Trung Lương đã luyện từ nhỏ. Ngày qua ngày chưa từng nghỉ ngơi. Những động tác căn bản thuần thực tuy đơn giản nhưng mạnh mẽ vô song. Đao pháp Phan gia chỉ chú trọng đến hai thứ “nhanh hơn, mạnh hơn”, không cần hoa mỹ cầu kỳ. Cái đơn giản nhất chính là cái hiệu quả nhất. Chú tâm tập luyện bộ đao pháp này, Trung Lương cũng chỉ luyện đi luyện lại những động tác căn bản đó. “Nhanh hơn, mạnh hơn”. Không biết từ bao giờ, anh đã vượt qua cực hạn của bản thân, luyện được một thân tuyệt kỹ võ công. Vì từ nhỏ đã lập chí làm bồ khoái, bắt cướp giúp dân, Trung Lương chỉ duy nhất dùng võ khi bắt tội phạm. Nếu từ đầu chịu lẫn lộn giang hồ, thì có lẽ ngày nay, đao pháp Phan gia đã uy chấn một phương trong thiên hạ. Nhưng người cũng như đao, đơn giản và thuần phát, thứ Trung Lương cần là chính nghĩa cho thiên hạ, chứ không phải là thứ danh tiếng phù du của thiên hạ.

Trung Lương sau khi luyện đao xong thì trời ửng sáng, anh trở về phòng thay quan phục vào và bắt đầu một ngày làm việc mới. Dáng người cao ráo, vạm vỡ, Phan Trung Lương sau khi khoát bộ quan phục vào người thì lại càng anh dũng uy phong. Đó chính là thứ anh thích nhất khi làm bồ khoái, bộ quan phục này chính là đại diện cho chính nghĩa. Quần áo anh lúc nào cũng sạch sẽ tinh tươm. “Nghèo cho sạch, rách cho thơm” Lời của phụ thân từ lúc bé anh nghe dường như vẫn vang vọng bên tai. “Cho dù có rơi vào hoàn cảnh nào cũng phải giữ cho con người sạch sẽ” Anh nghe lời dặn phụ thân nên lúc nào cũng giữ bản thân sạch sẽ hết mức, quần áo phẳng phiu, khoái đao sáng loáng.

Trung Lương bắt đầu ngày mới của mình bằng cách tuần tra xung quanh phủ nha.

Cửa vào lao phòng vẫn còn khóa, nhưng khi Trung Lương nhìn vào trong thì thấy mấy tên cai ngục gục ngã trên bàn. Linh tính có chuyện không hay, lục tay vào trong áo, anh lấy ra chùm chìa khóa của nhà lao. Chùm chìa khóa này bao gồm chìa khóa cửa nhà lao, cửa các xà lim và chìa khóa các gông cùm trên người phạm nhân. Tổng cộng có hai bộ khóa, một do Trung Lương giữ, một do các cai ngục trực mỗi ngày giữ. Nhưng các cai ngục chỉ giữ chìa khóa lao phòng, còn toàn bộ chìa khóa cùm xích chỉ có một mình Trung Lương có, bởi vì anh là tổng bồ đầu của phủ nha này. Mỗi khi phóng thích bất cứ tội nhân nào đều phải thông qua Trung Lương. Mấy ngày trước thực hiện công vụ bên ngoài, nên Trung Lương giao chùm chìa khóa cho Tăng tri phủ giữ. Ngày hôm qua, khi anh trở về thì Tăng tri phủ cũng đã giao lại chùm chìa khóa cho anh. Cái ổng sợ chính là trách nhiệm đó, giao cho anh rồi thì dù xảy ra sự cố gì cũng dễ bề mà quy tội.

Bên trong nhà lao, mấy tên cai ngục chỉ là ngủ mê man chứ không phải bị tập kích. Chỉ tại hôm qua tên hắc y nhân đến trễ, lại quên canh liều lượng thuốc nên đến giờ chúng vẫn chưa tỉnh lại. Thông thường, chỉ cần hắc y nhân rời đi một hai canh giờ sau thuốc mê sẽ hết tác dụng. Nhưng đến bây giờ, khi nắng đã chiếu vào tới mặt, Phan Trung Lương đi tuần mà mê được vẫn chưa tan hết. Trung Lương mở khóa, chạy thẳng vào kiểm tra thì thấy bọn cai ngục chỉ là đang ngủ chứ không phải bị hại. Anh hốt hoảng chạy vào trong dãy xà lim, bọn tội phạm cũng đang ngủ ngon, cũng chẳng có cánh cửa nào bị phá hay tên tội phạm nào chạy thoát. “Tình hình có vẻ thật đáng ngờ” Phan Trung Lương thầm nghĩ.

- Dậy, dậy, mau tỉnh dậy! – Trung lương nắm vai tên cai ngục lay mạnh hết sức.

- Ô hơ ... Thưa đại nhân. – Tên cai ngục lơ mơ tỉnh dậy, vẫn chưa rõ tình hình ra sao, chỉ ngạc nhiên khi thấy Trung lương đứng trước mặt mình.

- Đêm qua là khi nào các người ngủ gục? – Trung Lương gần giọng hỏi.

- Dạ chỉ là mới gần sáng thấy hơi mỏi mắt nên mới chợp mắt một tí thôi. – Tên cai ngục sợ bị trách phạt tội thất trách, nên tạm thời lấp liếm. Mấy tên khác bị tiếng ồn ào làm thức dậy, vừa nhìn đã biết tình hình, liền nhanh nhẩu thêm vào.

- Dạ đúng đó đại nhân, chỉ đến khi trời sáng mới chợp mắt một chút. – Mấy tên kia cũng nhao nhao bao che lẫn nhau.

- Có thật là đến sáng mới chợp mắt? – Trung Lương nghi ngờ hỏi thêm một lần.

Cả bọn cai ngục cùng đồng thời gật gật mấy cái đầu, ra vẻ đồng lòng lắm. Lúc đó có tiếng vượn vai của mấy tên phạm nhân. Chúng cùng đồng thời thức dậy, chợt nhà lao trở nên ồn ào lao xao, khác xa với sự im lặng kỳ lạ một khắc trước. “Đồng thời tỉnh dậy có lẽ là do phục thuốc cùng lúc!” Trung Lương nhìn quanh thăm nhận xét, “Vậy mà không có phạm nhân nào thoát, vậy mục đích của người này là gì? Chìa khóa vẫn còn bên trong lao phòng, vậy tên này ra vào như thế nào?” Các câu hỏi cứ xoay xoay trong đầu Trung Lương.

3. Chương 3 : Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 3 : Anh hùng cứu mỹ nhân

Sáng đó đi tuần trên phố, Trung Lương vẫn trầm ngâm suy tư về các câu hỏi ban sớm và các bí ẩn trong vụ án của Hoắc Ứng. Anh quên không để ý bộ mặt méo xệch của Tăng tri phủ khi hỏi.

-Sao người lại đi tuần sáng? Không phải ở trong phủ suy nghĩ về vụ án của Hoắc Ứng à?

-Thuộc hạ vẫn đang điều tra vụ án của Hoắc Ứng, nhưng cũng nhất định sao nhãng công việc thường nhật. Xin đại nhân yên tâm! – Anh có hơi lơ đãng trả lời.

Trung Lương cũng sao nhãng việc các lão bá tánh mừng rỡ khi thấy anh đi tuần trở lại. Cả tháng qua không có anh, bọn bồ khoái khốn khiếp kia ngày nào cũng ra đường bắt bớ hòng ép mọi người đóng tiền ‘cực nhọc’ cho bọn chúng, vừa tùy tiện lấy thêm đồ mà không trả tiền. Sau đó khi anh vừa đi qua, mấy tên bồ khoái khác lại vòng qua ép họ đóng tiền một lần nữa. Mấy điều này Trung Lương cũng không để ý thấy.

Trong đầu anh chỉ lẫn lộn với mấy câu hỏi “Ai là kẻ thần bí đã hạ mê dược ở nhà lao? Mục đích của kẻ đó là gì? Làm cách nào mà hấn ra vào nhà lao mà không cần chìa khóa?” Chợt trong đầu anh hiện lên mấy dòng trong bộ hồ sơ mà anh mới đọc đêm qua, “Hấn ra vào như chỗ không người, đi vào những lối hầu như chỉ có thể phi thiên, độn thổ.”

Trung Lương băng khuâng “Chẳng lẽ là Hoắc Ứng ư? Vụ án đầu tiên xảy ra cũng đã là hai mươi lăm năm về trước, nay hấn cũng đã là một lão nhân lẽ nào lại có thể trèo tường đột nhập. Hơn nữa Hoắc Ứng trước giờ chỉ trộm của, lao phòng của phủ nha của chúng ta có gì quý giá để cho hấn lấy?” Các câu hỏi cứ xoay xoay, làm Trung Lương nghĩ đến mức đau đầu.

Phố phường tấp nập người mau kẻ bán, nhộn nhịp vô cùng. Bất chợt, Trung Lương nghe có tiếng cãi cọ trong con hẻm nhỏ, linh tính mách bảo cho anh có chuyện xảy ra. Trung Lương xông vào còn hẻm. Mấy tên bồ khoái đi tuần chung vẫn còn đang bận rộn hạch sách bà con buôn bán, nên cũng không để ý đến Trung Lương lắm. Chúng chỉ chăm chỉ thu tiền, lấy hàng.

Đơn thân độc mã, Trung Lương chạy nhanh vào con hẻm, hy vọng mau chóng dàn xếp ổn thỏa vụ cãi vã này. Khuất sau khúc cua, có mấy đại hán râu ria đang bao vây một tiểu cô nương vận váy áo màu hồng. Phan Trung Lương đánh tiếng:

-Bọn người các người đang làm gì đó? – Tiếng la của Trung Lương làm mấy gã to con quay mình nhìn lại.

-Bồ khoái chết tiệt, cũng không phải là việc của người! – Một tên râu ria xồm xoàm lớn tiếng la lại. Bọn chúng đông người, mà thấy Trung Lương chỉ có một người nên không tỏ ra e sợ.

-Cuồng đồ to gan, ban ngày ban mặt lại trêu chọc con gái nhà lành. – Trung Lương cũng không hề e ngại, bước tới gần bọn chúng.

-Ai nói chúng ta bắt nạt con gái nhà lành? Chính tên tiểu yêu này khi không vô cớ lại lấy đá ném chúng ta. Người xem, chẳng phải đầu ta bị cô nương này ném đến sưng vù sao? – Một tên xấu xí, mặt đầy sẹo lớn tiếng tố cáo.

Mặt tên đó quả thật là dọa người, đầy sứt sẹo, có lẽ là một tên giang hồ bặm trợn đã trải qua nhiều cuộc ẩu đả. Các vết thương trên mặt hẳn chẳng chịt u nắn, dù có thêm một cục u thì cũng chẳng ai có thể nhận ra.

-Điều đó có phải không? – Trung Lương nghi ngờ vừa hết liếc nhìn tên mặt sẹo, vừa nhìn sang tiểu cô nương.

Kia là váy hồng thướt tha, tóc búi hai bên, gương mặt nhỏ nhắn, đôi môi chúm chím hồng xinh. Đây chẳng phải là tiểu nha hoàn anh đã gặp ở Tầng phủ sao. Nàng bây giờ gương mặt nhợt nhạt vì bị một tên to con đầy lông ngực nắm lấy cổ tay. Một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống, nàng lắc đầu quây quây. Không một lời mà vạn ngữ thông. Trung Lương cảm thấy vô cùng bức tức. Tiểu nữ tử yếu ớt đáng thương kia đang bị hiếp đáp, làm hắn rất muốn được bảo vệ nàng.

-Rõ ràng là các người đã sai! – Trung Lương khẳng định chắc nịch, không cần phải hỏi thêm nhiều. (Ui, anh này đại gái quá)

Anh nắm bàn tay của tên lông lá, khiến hắn đau đớn buông tay của hồng y nữ tử ra. Trung Lương xoay người để tiểu cô nương ở phía sau lưng, còn mình thì đối mặt với bọn ác ôn.

-Há há, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân ư! – Bọn côn đồ cười đến rợn rợn. – Bỏ khoải chết tiệt, bày đặt ra vẻ!

Gã mặt sẹo là kẻ hùng hổ xông lên đầu tiên. Thân hình gã to lớn, vung nắm đấm như thiết chùy giáng xuống người Phan bồ khoái. Đối lại với sức mạnh dữ dội hùng hổ lao tới này, Trung Lương không ngần ngại mà gồng tay ngạnh đỡ. Gã mặt sẹo này không khỏi ngạc nhiên. Đa số người, không ai chịu nổi một quyền này của gã. Bối rối đã qua, gã vung tay bồi đòn thứ hai, nhắm vào vùng bụng đối phương, nhưng lại bị bàn tay kia của Trung Lương đón lấy nắm chặt. Hai tay bị khóa, gã vùng vẫy thoát ra. Gã âm thầm vận công, tung ra nội lực toàn thân hầu thoát khỏi cảnh bị khóa hai tay này.

Tên mặt sẹo này vốn cũng không phải là hạng tầm thường, mà là tên thổ phỉ khét tiếng ở Tây Hồ, hôm nay gã cùng đồng bọn đi ngang qua Thanh Thiên phủ là trên đường đưa tang vật vừa cướp được đi bán. Nào ngờ đâu, đang đi trên đường thì bọn chúng bị một trận đá to nhỏ vừa vặn ném tới. Chỉ thấy một thoáng áo hồng chạy vào hẻm nhỏ, bọn chúng hùng hổ đuổi theo. Bọn chúng cũng rất lý lẽ, ban đầu chỉ muốn tra hỏi vị cô nương này. Nhưng chưa kịp hỏi được gì, thì tên bồ khoái chết tiệt không biết từ đâu xuất hiện, giải vây cho hồng y tiểu cô nương.

Chiêu phát nội công toàn thân này của gã thực ác liệt. Bao nhiêu phen vây cướp bị bọn quan binh triều đình phục kích, gã đều dùng chiêu này hạ gục tất cả bọn chúng. Người bình thường không có nội công, có thể bị gã hất đi năm sáu mét. Nhưng lần này, người bị chấn lui không phải tên bồ khoái kia mà lại là bản thân gã. Tên bồ khoái rõ ràng vẫn đứng yên tại chỗ, còn gã lại bị phản lực chấn lui ra ba thước. nguồn

Cả bọn bắt đầu thấy sợ, toàn thể rút đao ra. Nghề cướp bóc đã dạy cho chúng một điều, càng sợ phải càng tỏ ra dữ tợn.

Phan Trung Lương một thân đao pháp tinh tường thì nội công cũng không phải tệ. Tên mặt sẹo dữ dằn kia quả thật là ra đòn mạnh bạo nha, anh phải vận sức toàn thân mới có thể chống lại chiêu bạo phát lúc nảy của gã. Bình thường nếu đấu nội công, trượt lùi lại vài bước thì có thể dễ dàng triệt tiêu phản lực đi, bản thân không phải chịu chấn động khi giao đấu nội công. Nhưng lần này, Trung Lương lại không thể lùi bước. Tiểu nha hoàn áo hồng kia vẫn đang ở sau lưng anh. Để bảo toàn thể cuộc này, Trung Lương phải tiêu tốn vài phần sức lực. Cả đầu chân cũng bị chấn lún sâu năm phân, trượt về sau chỉ hai tấc.

Vốn lúc đầu Trung Lương chỉ xem chúng là bọn ác bá bình thường, không muốn rút đao động võ. Nhưng bọn chúng đều có một thân võ công, lại còn mang theo đao kiếm bên người, sát khí rất mạnh, quả là hạng không tầm thường. Trung Lương nắm chặt khoải đao đeo bên hông. Có vẻ như không thể không động võ.

Hãy nhìn xem, bọn chúng có năm tên mà đối phương chỉ có một tên bồ khoái chết tiệt, bên cạnh lại còn một tiểu cô nương vương tay vướng chân. Rõ ràng phải kết thúc nhanh vụ lộn xộn này, để còn kịp họp mặt với lão đại ở tửu quán. Cả bọn mang đao kiếm đồng loạt xông lên. Một đao chém tới thì có một đao đỡ. Bọn chúng tấn công tầng tầng lớp lớp, liên miên không ngừng, vậy mà khoải đao kia vẫn vững vàng chống cự, không lui một bước.

Tiểu nha hoàn đứng phía sau không khỏi cảm thán. “Quả thật là võ công rất khá, một chống năm vẫn

không rơi vào thế hạ phong, mà y ngay từ đầu cũng không lui một bước.” Tầm lưng rộng lớn này giờ che chở cho nàng đang phát ra một cỗ nhiệt lượng ấm nóng. Nàng biết y đang vận hết sức mình, chỉ là không biết còn có thể chống cự bao lâu. Nàng muốn kéo tay y bỏ chạy, nhưng tình hình nguy cấp, giao tranh đang hồi quyết liệt, chỉ một chút phân tâm cũng sẽ xảy ra hậu quả đáng tiếc.

Tình hình có chút thay đổi, thêm ba tên vừa kéo đến, nhìn mặt mũi bặm trợn của chúng thì cũng đủ biết chúng cũng là đồng bọn của lũ người kia. Chúng đồng loạt rút đao, tương trợ cho đồng bọn. Thế cuộc trở thành một chống tám. Đao kiếm lại tấn công tới tấp. Mà vị bồ khoái trước mặt nàng đã lùi một bước chân. “Phải ra tay lúc này thôi!” Vị tiểu nha hoàn lui lại nhặt nhanh mấy thứ có thể vơ được trong tầm tay.

Hai bên đang giao chiến đến hồi kịch liệt, ba tên đồng bọn của chúng vừa nhập cuộc, khiến tên bồ khoái kia rút cuộc cũng lùi một bước. Bọn chúng nếu kéo dài cuộc chiến này, có lẽ sẽ ép tên bồ khoái kia kiệt sức mà thua. Bỗng từ phía sau tên bồ khoái đó, đá xanh vùn vụt ném tới, làm chúng tối tầm mắt mũi. Đá lớn, đá nhỏ, thanh củi, rồi ngọn sào, quần áo đang phơi, chậu gỗ, ghế nhỏ ... tất cả những thứ ném được đều bị ném về phía bọn chúng. Bọn cướp nhất thời để bảo toàn tính mạng, phải dừng đấu mà chống đỡ với loại vũ khí mới phóng tới này. Lại là con nha đầu yêu tinh lúc này ném. Tên bồ khoái ngẩn ngơ cũng dừng đao, ả nha đầu kia kéo tay hắn chạy mất. Bọn chúng tám người điên tiết lên đuổi theo. Bắt đầu cuộc rượt đuổi ngoằn ngoèo trong con hẻm nhỏ chật chội.

Trung Lương vừa chạy vừa thỉnh thoảng ngoái nhìn lại. Bọn người kia vẫn đuổi theo phía sau, nhưng nhất thời chưa thể thu hẹp khoảng cách với họ. Đây là một khu nhà ở bình dân với chằng chịt hẻm to hẻm nhỏ, chạy một hồi rút cuộc không còn xác định mình đang ở phương vị nào. Một tay anh cầm đao, tay kia lại nắm một bàn tay mềm mại nhỏ xíu. Tim anh đập ầm ầm, có lẽ do này giờ giao chiến kịch liệt với bọn chúng. Tay anh run run vì quá, có lẽ do mãi gồng đỡ cuộc tấn công của bọn chúng.

Trời không phụ lòng con người, cuối cùng chúng cũng dồn tên bồ khoái đó vào một con hẻm cụt. Trước mặt chúng, con đường kết thúc bởi một con kênh bắc ngang qua. Tên bồ khoái và con nha đầu cùng đứng trên thành lang thang nhìn về phía bờ bên kia. Hai bờ kênh cách nhau chừng mười thước. Bọn họ tay nắm lấy tay. Tên bồ khoái cười khổ.

-Thật xin lỗi, khinh công của ta cũng chưa thể vượt qua mức này!

Con tiểu nha đầu không nói gì nhìn hắn cười. Nó chỉ tay về phía bờ tường bao quanh ngôi nhà gần đó. Tên bồ khoái ngoái nhìn rồi cười tươi rói.

-Đường đó thì được! – Tên bồ khoái lại nhìn tiểu nha đầu. – Mạo phạm cô nương rồi!

Hắn xoay người, ôm lấy thắt lưng tiểu nha đầu rồi chạy trên thành lang thang, đạp một bước mạnh lên tường rào, lấy đà phóng thẳng lên mái nhà gần đó. Hắn bỏ tiểu nha đầu xuống rồi cả hai lại nắm tay chạy mất. “Chiết tiết!” Tên mặt sẹo rửa lớn. Chẳng lẽ bọn chúng phải tiếp tục leo lên nóc nhà rượt đuổi bọn chúng sao. Mang theo tiểu nha đầu vướng tay vướng chân đó, mà sao hắn lại càng trở nên dũng mãnh như hổ chấp thêm cánh vậy.

Bọn người kia quả là bám dai như đĩa dúi, rượt theo Trung Lương và tiểu nha hoàn lên tận trên nóc nhà. Đây là khu nhà ở của bình dân bá tánh, nhà nối liền nhà, phố liền kề phố. Người chạy kẻ đuổi rần rần, chạy qua hết con phố này đến con phố khác. Trèo qua mấy căn bếp, mấy tầng lầu, mái ải thấp cứ liên kề nhau, đạp bể không biết bao nhiêu là ngói, lại hất tung bao nhiêu là đồ phơi trên mái nhà. Mái nhà nghiêng nghiêng, chỉ có thể chạy trên phần đỉnh mái. Bọn hung đồ cùng với Trung Lương xếp thành một đường thẳng, rượt đuổi nhau kịch liệt một đoàn. Nếu hôm đó có ai vô tình nhìn lên nóc nhà, sẽ thấy được một cảnh tượng vô cùng thú vị. Trung Lương nắm chặt tay tiểu nha hoàn, giữ mãi không muốn rời ra. Chạy ở nơi nguy hiểm này, nếu sơ sẩy, chẳng phải té xuống đất sẽ bị thương nặng sao.

Đoàn rượt đuổi kéo nhau qua một con phố lớn. Nơi đây cả dãy nhà đều có gác, lầu. Trung Lương nắm chặt tay tiểu nha hoàn, kéo nàng leo lên phần mái nhà cao. Anh cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn mình cầm dần dần nóng lên. Bây giờ đang là giữa trưa, mà ánh nắng trên mái ngói lại đặc biệt nóng hầm. Anh biết tiểu nha hoàn không thể chịu đựng thêm được lâu nữa. “Phải mau nghĩ cách kết thúc vụ này!” Trung Lương nhìn thấy cây cột cờ của tầu quán Hoàng Oanh nổi tiếng Thanh Thiên phủ. Anh mỉm cười.

Lần này do tình hình cấp bách, không tiện nói năng nhiều. Trung Lương một tay xốc thẳng tiểu nha đầu

lên, bẻ như người ta thường hay bẻ hài tử. Anh gia tăng nội lực, cước pháp mạnh mẽ chạy nhanh về phía trước. Dây mái nhà kết thúc, trước mắt là một con đường nhỏ. Trung Lương không hề do dự dùng hết sức mạnh nhảy khỏi mái nhà, vượt qua con đường nhỏ, đáp xuống một khoảnh sân vuông của trang viện bên kia đường. May mà mái nhà lúc này Trung Lương nhảy khỏi là tầng hai của một tòa lầu cao hơn tám thước. Con đường nhỏ kia chỉ rộng bốn thước, vì vậy với khả năng khinh công của Trung Lương mới có thể vượt qua khỏi được. Tuy nhiên, nhảy một mình là một chuyện, trên tay còn mang thêm một người thì lại là một vấn đề khác. Hai chân của Trung Lương chịu chấn động mạnh, anh khụy một gối xuống, vừa vịn đặt tiểu nha hoàn đứng xuống đất. Anh nở một nụ cười khổ sở với cô gái.

Vị hồng y tiểu nha hoàn ngạc nhiên nhìn Trung Lương trờ trờ không nói nên lời. Y cứ nhiên bẻ nàng trên tay, rồi không ngần ngại nhảy từ mái lầu cao xuống đất. Nhìn y khụy gối xuống, nàng biết y đã vượt qua cực hạn của bản thân rồi. Nụ cười của y quả thật rất khổ sở. Nàng thấy lòng mình hơi lung lay.

Đám người đuổi theo cũng là hạn không tầm thường. Chúng kiên trì bám theo, giống như Trung Lương cũng nhảy từ trên nóc nhà xuống khoảng sân hậu viện. Có mấy tên căn cơ yếu, bị lộn mấy vòng trên mặt đất, nhưng đã nhanh chóng đứng lên. Bọn họ đều là những tay lão luyện từng “lăn lộn” trên giang hồ. Bọn chúng cười rộ đến là thích thú. Lũ chuột trốn chạy đã bị dồn vào đường cùng.

Trung Lương dùng đao nhanh chóng chống xuống đất để đứng lên. Đao chắn trước người, còn kẻ cần được bảo vệ kia một lần nữa lại đặt phía sau lưng anh. Trung Lương căng mình thủ thế, từng bước lùi lại phía dãy phòng. Bọn kẻ cướp thấy thế càng cười to, phen này bọn chúng đã bắt được lũ chuột vào tròng.

Có tiếng rầm rập bước chân chạy tới, đột nhiên xung quanh có rất nhiều quan binh bao vây lấy khoảnh sân. Bọn cướp thấy tình hình thay đổi, lòng bất chợt thấy sợ. Bọn chúng ngậm miệng không thấy cười. Thay vào đó là tiếng cười vang vang của Trung Lương.

Chỉ là một kế hoạch đột ngột nảy ra trong đầu đang lúc điên cuồng bỏ chạy. Cây cột cờ kia chính là bản hiệu của đệ nhất tửu lầu tại Thanh Thiên phủ, Hoàng Oanh tửu quán. Căn lầu hai tầng này nằm trên góc tư một khu phố, mà đối diện bên kia đường lại chính là bắc viện của nha môn Thanh Thiên phủ. Mà cũng rất may, may là bọn này võ công không tầm thường, nên chúng mới táo tợn dám nhảy theo Trung Lương xuống khoảnh sân này. Bị quan lính bao vây, chúng bây giờ mới là chuột trong rọ.

4. Chương 4 : Nói, Cho Ta Biết Nàng Tên Gì!

Chương 4: Nói, cho ta biết nàng tên gì!

Để tiểu nha hoàn núp sau một cây cột, Trung Lương yên tâm cùng với quan sai khép chặt vòng vây bắt giữ bọn hung đồ. Lúc này trong hẻm nhỏ, Trung Lương vì vương bạn tiểu nha hoàn nên chỉ thủ, không công. Hơn nữa, hẻm nhỏ chật chội, không thể phát huy hết sức mạnh của khoái đao, tấn công bọn chúng lúc đó là muôn vàn bất lợi, lại còn có thể gây hại cho vị tiểu cô nương anh bảo hộ phía sau. Lúc này, không còn lo sợ, khoái đao vung lên, ánh sáng loang loáng vô cùng bá đạo.

Bọn cướp Tây Hồ cũng không phải là hạng hữu danh vô thực. Đao kiếm leng keng va chạm cho thấy một trường giao tranh kịch liệt. Mà đánh nhau thì chỉ có Trung Lương và bọn hung đồ kia, mấy tên quan sai khác chỉ bao vây bên ngoài. Đây rõ ràng là nơi nguy hiểm đó nha, mà bọn chúng thì lại rất quý cái mạng nhỏ của mình.

Hồng y tiểu nha hoàn núp sau một cây cột lớn, lén nhìn trường ác đấu. Giữa vòng vây đao kiếm, khoái đao loang loáng thể hiện một trường tuyệt thế võ công. Không hào nhoáng, không hoa mỹ, chỉ dùng những động tác căn cơ nhất, hiệu quả nhất. Đỡ, chém, gạt, một nhát đâm; một tên ác tặc bị loại khỏi vòng chiến. Mấy thủ vệ bên ngoài ngay lập tức tóm lấy hắc, dùng dây thừng to trói gô hắc lại. Họ làm việc này có vẻ thuần thục lắm. Bởi vì từ trước đến giờ, bọn họ chỉ làm mỗi việc này. Việc đánh nhau cứ giao cho Phan bổ đầu.

Một tên vung đao chém tới, khoái đao xoay ngang, hắc lại bị đập ra khỏi vòng chiến. Năm sáu thủ vệ nhanh chóng ập tới đè chặt hắc, trói lại. Mãnh hổ nan địch quần hồ. Cứ như thế từng tên một, từng tên bị loại

ra, bị trói chặt lại, nhét giẻ vào miệng, chỉ còn lại ánh mắt tức tối không can tâm.

nguồn

Tên mặt sẹo cảm thấy tình hình không ổn, từng tên trong bọn chúng bị loại dần, mà những người còn lại không sao đánh thắng nổi tên bồ khoái chết tiệt kia. Gã nhận ra cần phải liều mạng, để mở ra một con đường thoát thân. Xung quanh là quan binh, mà bức tường nha môn lại cao tận ba thước, không chỗ leo ra. Chỉ có một lối thoát duy nhất, là cái cổng vòm sau dãy phòng xung quanh sân. Mà gần lối đi đó, chẳng phải là cái bóng áo hồng của tiểu nha đầu chết tiệt kia sao? Gã nhanh chóng bỏ ngang cuộc đấu, lao vào vòng vây thủ vệ, đột phá ra ngoài. Nhắm hướng nữ tử áo hồng đang núp sau cái cột.

Đang lúc đánh nhau, Trung Lương vẫn kịp ý đến cái cái tên vừa lao ra khỏi vòng vây của quan binh. Gã đang nhắm thẳng hướng của nàng mà tiến tới. Ở đây chẳng phải nàng là kẻ yếu ớt nhất sao? Tim anh trở nên quặng thắt. Một đao kia chém ngang cấm pháp vào cây cột lớn. Đao chỉ bị dính chặt một chút, mà tên mặt sẹo sức khỏe vô cùng, lại nhanh chóng giật ra. Gã lấy hết sức bình sinh bổ xuống tiểu nữ áo hồng. Chỉ cần một khoảnh khắc kia là đủ.

Một đao chém xuống, nhưng lại vang lên tiếng chạm vào binh khí. Keeng một tiếng, khoái đao đã đỡ kịp một sát đao này. Gã mặt sẹo ngạc nhiên khi Trung Lương từ bên kia sân đánh nhau, đã phóng thẳng sang đỡ một đao bên này. Gã không biết, đó đã là cực hạn của Trung Lương, toàn thân của anh bây giờ đầy sơ hở. Mà sau lưng anh lại là hai kẻ cầm đao bị bỏ rơi giữa cuộc chiến. Xoẹt, một đao vung lên, máu đào tràn thấm ướt áo của Trung Lương. Nhát đao xẻ sâu vào da thịt, kéo dài từ bả vai trái đến tận thắt lưng bên phải của Trung Lương. “Đã đến mức này rồi thì khó có thể bắt sống được!”. Trung Lương cảm thấy vô cùng đau đớn.

Vị hồng y thiếu nữ núp sau cây cột ở gần nhất, nên lúc đó nàng có thể thấy hết sự việc. Trung Lương hất mạnh khoái đao, đi cùng lực đạo đó là một luồng nội công ngành bạo, chấn tên mặt sẹo văng vào vách tường, tiếng xương cổ gãy mạnh, gã có lẽ khó sống. Xoay người bồi tiếp một cước vào tên gần nhất, cả xương sườn lẫn tay trái hẳn đều gãy, vang lên tiếng thật ghê rợn. Gã rớt xuống, hô hấp khó khăn, có lẽ xương sườn gãy đã đâm lủng phổi gã rồi.

Tên thứ ba, tay cầm thanh đao vẫn còn nhỏ máu, không kịp nhìn vì sao cánh tay tay đó văng xa cả thước. y đau đớn thét vang lên, sụp xuống, ôm chặt một bên tay bị chém đứt. Tất cả chỉ xảy ra trong vòng một tích tắc. Không cầu kỳ hoa mỹ, chỉ là những đòn căn bản đó. Nhưng nhanh hơn, mạnh hơn.

Thiếu nữ ngồi đó, ngây ngốc nhìn anh. Máu trên lưng anh đã bắn lên cả mặt nàng, điểm lấm tẩm trên y phục màu hồng phấn của nàng. Nàng nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn của anh. Mà anh thì đau đớn thật, đã để nàng phải nhìn thấy một tràng cảnh máu me chém giết ghê rợn như vậy. Xem gương mặt hãi hùng của nàng xem, nàng đến nói còn chẳng nên lời. Chắc hẳn đang rất ghê sợ anh. Trung Lương đau đớn được hai tên thủ vệ dìu đi, không quay lại nhìn nàng thêm lần nào nữa. Anh đau ở trong lòng.

Trung Lương được mấy tên thủ vệ kéo về phòng. Anh được đặt nằm sắp xuống. Đại phu được mời đến nhìn vết thương trên lưng anh lắc đầu ngao ngán. Vết chém thật sâu và dài, máu lại chảy ra khá nhiều. Đại phu bối rối, không biết bắt đầu từ đâu. Ông lấy tay xé áo anh để làm lộ vết thương ra. Phải rồi, đầu tiên phải là dùng thuốc kim thương cầm máu. Ông lấy trong túi thuốc ra một lọ kim thương, rắc loại bột trắng trong lọ lên vết thương của anh. Thuốc rắc tới đâu, đau rát tới đó, anh không kiềm nổi thét lên một tiếng.

^ _ ^

Tiểu nha hoàn vẫn sững sờ, vì một trên kịch diện kinh hoàng diễn ra trước mắt. Không phải nàng sợ hãi vì cảnh máu me chém giết, mà là ngạc nhiên vì hẳn đang đánh nhau ở xa phía bên kia, lại liều mạng phóng sang bên này đỡ đòn nàng một đao. Máu hắt ầm nóng văng cả lên mặt nàng.

Tăng đại nhân lúc này cũng vừa chạy tới luôn miệng “Có việc gì? Có việc gì?” Thế cuộc ông nhìn thấy, chỉ là một bọn mặt mày hung tợn, mình đầy máu me bị bọn thị vệ trói gô trên mặt đất.

-Ồ. Đây chẳng phải là bọn cướp Tây hồ bị truy nã gắt gao sao? – Tăng tri phủ nhận được mặt chúng qua tờ cáo thị vừa được chuyển đến. Mỗi tên trong bọn chúng đều đều được treo thưởng một trăm lượng bạc! – Sao chúng lại ngu ngốc tới nỗi chạy thẳng vào nha môn của ta thế này? – Tăng tri phủ sung sướng reo lên.

Một tên quan sai kính cẩn đến trước mặt Tăng tri phủ chấp tay bái cáo.

-Dạ, bẩm đại nhân, bọn thuộc hạ đang tuần tra qua Bắc viện thì nghe thấy tiếng động đáng ngờ nên kéo tới. Chỉ thấy Phan Bồ đầu cùng bảy tên hung đồ này đang trong thế giằng co. Ngoài ra còn có tiểu nha hoàn này đứng bên cạnh.

-Vậy người nói cho ta xem nào! – Tăng tri phủ xoay qua nói với tiểu nha hoàn, sau khi nhận ra cô là ai ông bất chợt thở dài. – Không thêm nói với người nữa! Vậy còn Phan Bồ đầu đâu? – Ông hỏi mấy người quan sai kia.

-Dạ đã đưa đi trị thương rồi. – Một tên quan sai báo lại.

-Được rồi, chừng nào trị thương xong thì kêu hắn đến gặp ta. – Ông xùy xùy tay ra vẻ không quan tâm. – Còn bọn kia thì nhốt vào ngục chờ lãnh thưởng. Mỗi tên là một trăm, bảy tên thì bảy trăm. – Tăng tri phủ vừa đi vừa lẩm nhẩm, có vẻ hưng phấn lắm.

Tiểu nha hoàn đứng đó, bực bội trong lòng vô cùng. Cái tên cầu quan kia thấy tiền là mờ mắt, chẳng biết quan tâm đến thuộc hạ bao giờ, thật là vô tình vô nghĩa. Còn cái tên ngốc kia nữa, tại sao lại cam tâm, chịu làm thuộc hạ cho loại người này. Bằng vào võ công của hắn Haizz ...“Thôi chẳng cần quan tâm đến gã ngốc nhà hắn làm gì!”. Nàng giậm chân bỏ đi, hướng về phía tây viện. Nàng biết phòng hắn ở phía đó, gần nhà lao.

^ _ ^

Vừa đi vào tới Tây viện, nàng đã nghe tiếng thét dài của hắn. “Đau đớn đến vậy sao?” Nàng nhanh chân chạy tiếng vào phòng. Có mấy tên quan sai đứng bên cạnh, cùng với vị đại phu. Hắn nằm sấp trên giường, chỗ lưng phơi ra vết chém dài từ vai xuống tới thắt lưng. Cánh tay hắn vô lực buông thõng xuống giường. Nàng chạy tới, không kèm được, cầm tay hắn lên. Nàng muốn nói với hắn, “Cố lên!”

-Vết thương rộng như thế này e rằng phải khâu lại! Người hãy cố gắng chịu đau thêm một chút nhé!

Tiếng vị đại phu loáng thoáng bên tai, nhưng Trung Lương khó mà nghe lọt. Cơn đau buốt trên lưng chính là thứ duy nhất anh cảm nhận được. Sự việc trước mắt anh cứ mờ mịt hẳn đi, chắc là do mất nhiều máu.

Anh đột nhiên thấy một bóng áo hồng đi đến trước mặt, bàn tay anh đột nhiên được nắm chặt. Anh biết bàn tay này, bàn tay nhỏ xíu, mềm mại này anh đã từng nắm lấy không muốn buông ra. Anh cảm thấy vui sướng trong lòng. Vậy là nàng không sợ anh, không e ngại bàn tay vấy máu của anh. Đại phu ghim một mũi kim vào da thịt anh, anh không quan tâm. Anh chỉ muốn nhìn kỹ gương mặt nhỏ đáng yêu, với bờ môi chúm chím đó một lần. Anh đưa tay chạm vào má nàng, muốn lau chùi vết máu dính trên mặt nàng.

-Nói, cho ta biết tên nàng là gì?

Sau đó là trước mắt anh tối sầm.

Đại phu rút ra bầu rượu uống một hơi để lấy lại bình tĩnh. Ông bắt đầu ghim kim vào da thịt hắn mà hai bàn tay run run. Nàng nhìn thấy phải rửa thẳm “Hừ! tên vô dụng!” Nàng cảm thấy bàn tay vô lực của hắn chợt nâng lên, chạm vào da mặt nàng. A, hắn cứ nhiên lại dám mạo phạm nàng.

“Nói, cho ta biết tên nàng!”

Nàng ngẩng người nhìn hắn, cái tên ngốc này chuyên làm chuyện người ta bất ngờ, bây giờ có phải lúc để nói mấy chuyện đó đâu ... Chưa kịp nói gì, nàng đã thấy hắn bất tỉnh. Cái tên ngốc nghếch, có lẽ vì đau quá mà đã mê sảng rồi. Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, cũng đủ biết hắn đã gồng mình chịu đau như thế nào. Nàng lại nhìn lên gã đại phu đầy bực tức. “Lắm bầm, sao lại không tay nhanh lên chứ? Nếu có Thanh Đồng ở đây chẳng phải là tốt rồi, hắn sẽ không phải chịu đau đớn như thế!”

^ _ ^

Trời chiều, mặt trời bắt đầu chìm sau dãy núi. Bầu trời đỏ rực những tia sáng cuối ngày. Tiếng chim kêu rủ nhau về tổ ấm. Các mái nhà ở phủ Thanh Thiên lảng đảng khói bếp bữa cơm chiều. Sau một trận chém giết kinh hoàng buổi trưa trong nha môn, mọi người đến giờ cũng đã ngưng bàn tán, ai nấy hết việc cũng đã về nhà mình. Toàn là lũ vô tâm, chỉ biết vui mừng vì có thể nhận tiền thưởng bắt được bọn cướp ở Hồ

Tây, không ai thiết lo lắng cho vị đồng liêu của mình đang bị thương nặng. Vị tiểu nha hoàn cả buổi chiều làm việc trong nhà bếp, mà lòng luôn hướng vào Tây viện. Nàng cảm thấy có lỗi vì đã liên lụy người bên Tây Viện đó. Có lẽ làm xong việc nàng nên ghé qua xem hấn một chút. Nàng thở dài, cảm thấy trong lòng ngổn ngang.

Trung Lương tỉnh dậy thấy mình nằm sấp trong phòng, toàn thân đau nhức. Khắp người anh băng bó toàn là vải trắng, bộ quan phục đã bị xé nát từ lúc nào. Anh giơ tay lên nhìn chăm chăm, dường như anh đã vượt tay khỏi thứ gì quý giá lắm. Anh ngẩn ngơ, không thể nhớ ra rõ ràng mọi việc sau khi bị chém. Mau chóng kết thúc vụ quyết đấu, bị đưa về phòng, có đại phu ... rồi sau đó mọi việc cứ mờ mịt. Cảm thấy khát khô cổ, anh ngồi dậy tính rót chút nước uống. Một cơn đau rất xé từ vai trái của anh xuống từ thắt lưng bên phải, cảm giác rất rõ ràng.

Anh vô lực buông tay xuống. Tại sao lại sơ suất đưa lưng cho người ta chém như vậy. Lúc đó dường như anh hành động còn nhanh hơn suy nghĩ. Một hình ảnh thoáng qua trong đầu, gương mặt nhỏ nhắn với mái tóc búi hai bên lo lắng nhìn anh, nắm lấy tay anh. Trung Lương khẽ mỉm cười, một đao này bị chém cũng đáng lắm.

Bách thúc, lão đầu trông coi việc vặt trong nha môn đi ngang qua, thấy Trung Lương ngồi dậy cũng mau chóng chạy vào phòng.

-Phan Bồ đầu, ngài đã tỉnh! – Lão quan tâm chạy đến, đỡ anh ngồi ngay ngắn lại.

-Bách thúc, bây giờ là lúc nào rồi? – Anh hỏi, cảm thấy giọng mình khản đặc.

-Ngài ngất đi cũng chẳng bao lâu, chỉ mới vài canh giờ. Bây giờ trời mới về chiều.

Bách thúc tỉnh tể rót cho anh một tách trà. Anh uống vào cảm thấy giọng mình đỡ khản đặc hơn.

-Bọn ác tặc đó ... ?

-Đã bị Tăng đại nhân nhốt vào đại lao rồi. – Bách thúc nhanh chóng tiếp lời. – Ngài vui lắm vì bọn chúng là bọn cướp Hồ Tây khét tiếng. Tăng tri phủ cứ lăm lăm mãi không thôi “Một tên là một trăm lượng, bảy tên thì bảy trăm lượng”, vậy đó! – Bách thúc giả vờ điệu bộ cười sung sướng của Tăng tri phủ, nụ cười móm mém của lão nhân càng đặc biệt tức cười hơn.

-Là bọn cướp có lệnh truy nã, hèn chi lại hung hãn đến vậy ... Khoan đã, bọn chúng không phải có tám tên sao? – Trung Lương chợt tỉnh nhớ lại.

-Dạ không, bọn chúng chỉ có bảy tên. Một tên đã chết, hai tên bị thương nặng, bốn tên bị bắt sống. – Bách thúc thật thà kể lại.

-Vậy là có một tên đã chạy thoát ngay từ đầu rồi. – Trung Lương bực tức dấm vào vạt giường.

Anh cẩn thận tính toán lại không ngờ trong bọn có một tên nhát gan. Hấn không dám nhảy xuống, nên đứng trên nóc nhà thăm quan sát hết tình hình. “Liệu hấn có quay về báo lại với đồng bọn không?” Anh trầm tư suy nghĩ, chợt nhớ mình vẫn còn vấn đề phải hỏi.

-À ... Bách thúc nè ... à ... còn vị tiểu cô nương kia? – Trung Lương ngập ngừng cảm thấy khó mở lời.

-Đó là Tiểu Đào Hồng, nha hoàn bên phủ của Tăng đại nhân. – Bách thúc nhanh nhẩu trả lời.

-Ồ ... cô ta có bị sao không?

-Có – Bách thúc lại trả lời nhanh chóng.

-Hả, cô ta bị làm sao? – Trung Lương bị lời của lão làm cho chần động.

-Cô ta bị Phan bồ đầu ngài nắm chặt tay không buông. Dù đã ngất đi rồi vẫn nắm lấy tay người ta. Bọn ta phải mấy người cố sức, mới giúp được Tiểu Hồng Đào rút tay ra được. – Lão nhân móm mém cười. Rõ ràng là có ý trên chọc.

-Bách thúc ... lão ... thật là biết dọa người! – Trung Lương thở phào, nhẹ người.

-Ha ha ha ... đúng là chuyện của tuổi trẻ. Phan bổ đầu, ngài mới trở về có một ngày mà đã nắm được tay con gái người ta rồi. Hành động quả là nhanh nhẩu thật! – Bách thúc cười rộ vẫn không ngừng chọc ghẹo.

-Làm gì có chuyện đó. – Trung Lương cảm thấy mặt có chút nóng bừng, vội vàng phủ nhận. – Tại hạ chỉ là thấy cô nương yếu ớt, lại ít nói, bị người ta trêu chọc nên mới ra tay giải vây thôi.

-Ít nói? – Từ thúc ngừng cười, có chút áy náy. – Đại nhân ... Tiểu Đào Hồng là một cô gái câm đó!

-Bị câm sao? – Trung Lương ngạc nhiên hỏi lại.

Anh nhớ đến lần đầu tiên gặp nàng, rồi sau đó gặp nàng trong con hẻm nhỏ. Giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, nàng im lặng không thể phân trần lấy lời nào. Trái tim Trung Lương nhói thêm một cái. Hóa ra là một tiểu nữ đáng thương, anh thấy càng muốn bảo bọc che chở cho nàng hơn.

“Tiểu Đào Hồng, Tiểu Đào Hồng. Dáng người nhỏ nhắn thướt tha. Bàn tay mềm mại, môi hồng xinh xinh ...” Phan bổ đầu đang chìm đắm trong suy tưởng thì có tiếng huyền não bên ngoài vọng tới.

-Để ta ra ngoài xem có chuyện gì? – Bách thúc vội vàng bước ra cửa. – Ai lại cả gan xông vào nhà môn làm loạn?!

Trung Lương bị đẩy về với thực tại. Tiếng huyền não ồn ào đến như vậy rõ là nha môn đã xảy ra chuyện. Anh nhanh chóng đứng dậy, lấy một bộ y phục sạch sẽ ra mặc vào chỉnh tề. “Trong mọi tình huống đều phải giữ mình sạch sẽ.” Anh lẩm bẩm lại lời của phụ thân dạy bảo ngày xưa. Mỗi động tác anh giơ tay, hạ xuống đều mang đến một cơn đau đớn cực kỳ. Vừa đi ra tới cửa, anh lại trong thấy dáng của nữ tử áo hồng. Trái tim anh đập mạnh. Muôn lời, vạn ngữ muốn nói đều không biết bắt đầu từ đâu. Hai người cứ đứng nhìn nhau trong hành lang, thời gian như ngừng đọng ngừng trôi.

-Phan bổ đầu, Phan bổ đầu! Không xong rồi, bọn kẻ cướp Hồ Tây đang xông vào nha môn náo loạn đòi người. Bọn chúng có đến mấy chục tên mà thủ vệ coi chừng không chống lại được.

Bách thúc già nua hốt hải chạy vào báo tin. Bình thường lão bước đi khập khểnh, vậy mà hôm nay lại chạy nhanh như vậy. Trung Lương cảm thấy đau đầu. “Quả nhiên là tên chạy thoát đã kéo đồng bọn đến rồi. Chỉ là không ngờ đến nhanh như vậy!” Trung Lương than thầm. Liếc nhìn Tiểu Đào Hồng và Bách thúc, anh không thể thôi thở dài. Quay vào phòng cầm lấy khoái đao và chùm chìa khóa, Trung Lương đi ra phân phó.

-Cầm lấy chìa khóa này, đi vào trong đại lao rồi tự khóa cửa lại. Đại lao là nơi chắc chắn nhất trong nha môn. Dù muốn, chúng cũng khó có thể tiến vào được. – Trung Lương cầm chùm chìa khóa giao cho Tiểu Đào Hồng. – Bách thúc, thúc biết đường, vậy nên hãy đi đến chuồng ngựa, lấy con khoái mã chạy nhanh nhất, đến phía bắc thành, cầu cứu quân giữ thành của Từ Thái tướng quân. Chỉ với bao nhiêu đây nhân lực, e rằng không giữ nổi nha môn.

Bách thúc nhanh nhẹn gật đầu một cái, rồi đi ngay đến phía chuồng ngựa. Trung Lương nhìn theo bóng lão khuất xa. Anh xoay người lại chạm phải ánh mắt lo lắng của Tiểu Đào Hồng.

-Hãy vào trong kia núp kỹ đi! Đừng lo lắng gì cả, sẽ không có gì xảy ra đâu.

Trung Lương dần xuống cơn lo âu, mỉm cười trấn an nàng. Nhưng đôi chân mày nhíu mạnh, tạo thành một rãnh sâu trên trán, lại tố cáo anh.

Rồi anh không dám nhìn nàng nữa, xoay lưng bỏ đi về phía Đông môn.

5. Chương 5 : Tạm Biệt

Chương 5: Tạm biệt

Thấy bóng dáng hắt đi mất, Tiểu Đào Hồng muốn chạy theo giữ hắt lại. Cái tên ngốc đó, chẳng phải là thụ thương vừa mới tỉnh dậy. Hắt lại mang đao đi quyết đầu với người ta. Tại sao kẻ ngốc này lại không

biết tự tư, tự lợi mà lo cho bản thân mình trước vậy. Nàng thật tức hấn mà. Nhưng nàng còn giận bản thân mình hơn.

Trên mình đang mang nhiệm vụ, không nên vướng tư tình.

Tiểu Đào Hồng dùng chùm chìa khóa của hấn đưa dễ dàng đi vào lao phòng. Bọn cai ngục ngạc nhiên khi có một tiểu nữ xông vào nhà lao, “Nhưng mà trên tay nàng chẳng phải là chùm chìa khóa của Phan Bồ đầu sao?” Bọn chúng chưa kịp hỏi gì thì Tiểu Đào Hồng móc ra một lọ thuốc nhỏ, hất thứ nước bên trong ấy về phía bọn chúng. Thứ nước trong lọ đó khi vừa gặp không khí liền hóa hơi, một mùi hương ngòn ngọt lan khắp lao phòng. Bọn thủ vệ ngửi thấy mùi hương đó thì lần lượt ngục ngã.

Thứ nước trong chiếc lọ nhỏ đó chính là Nhuyễn Mộng Mê dược. Gặp khí liền bốc hơi, ai hít vào liền chìm trong mộng đẹp, vốn là một loại thuốc để an thần định khí. Bình thường Tiểu Đào Hồng đột nhập vào lao phòng, chỉ cần dùng một giọt là bọn cai ngục cùng với phạm nhân ngủ liền năm canh giờ cho tới sáng. Lúc này, bởi vì quá gấp gáp, Tiểu Đào Hồng không kịp nung tay theo liều lượng, cứ như vậy hất hết Nhuyễn Mộng mê dược ra. Từ trong ra ngoài lao phòng chỉ còn nghe tiếng người ngã xuống sàn, sau đó là tiếng thở đều nhẹ của những người mê ngủ vang lên.

Tiểu Đào Hồng nín thở, chạy một hơi đến căn phòng giam phía cuối hàng lang bên trái. Nơi đó có một phạm nhân tuần lã đang nằm ngủ. Một viên cuội nhỏ ném vào hấn.

-Hân nhi! Sao đến sớm vậy, vẫn chưa tới giờ cơm mà! – Hấn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi mê dược, ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi. – Hôm nay lại không mặc cả y phục dạ hành nữa, tình hình có biến gì sao?

Tiếng kia rõ ràng là nói với nàng, mà thật ra Bảo Hân mới là tên của nàng. Thân phận thực sự của nàng chính là cận thân hộ vệ của Trưởng tôn Thành gia, Thành Lạc Nhân, nam tử tuần lã bị nhốt vào lao phòng này. Nàng lắc lắc chùm chìa khóa. Trong đó có một chiếc chìa khóa kỳ lạ hình trụ trơn láng đen tuyền, to bằng ngón tay giữa, chiếc chìa khóa của Xích Tỏa Tâm Liên.

-Nhanh như vậy mưu kế đã thành công rồi sao? – Gã tù phạm nở nụ cười tươi rạn rở. - Phải đi sớm như vậy thật có chút không nỡ.

“Cái gì mà không nỡ? Vị chủ nhân kỳ lạ này thật là khó hầu hạ à nha!” Nàng lắc đầu trầm nghĩ.

Lại nói về Thành Gia, người trên kẻ dưới ở Thần Châu này không ai không biết tới. Thành Gia xuất thế từ một thôn tộc ở vùng Đại Lâm Phong, là gia đình phú thương danh tiếng. Mỗi thành, châu, tỉnh đều có một khu phố gọi là Bách Hóa phường do Thành Gia lập nên. Trong Bách Hóa phường người mua kẻ bán tấp nập, có thể nói là không có gì mà không có bán. Từ dược liệu cho đến tạp phẩm, từ kỳ trân dị bảo cho đến cá mắm tôm khô ... hề có tiền là hàng gì cũng bán. Cho dù tin tức của hoàng cung đại nội, quý phi hôm nay mặc màu gì ... Hay cho đến mạng người cũng bán, miễn là trả được cái giá xứng đáng. Sức mạnh của Thành Gia không chỉ là khuyênh đảo kinh thương một cõi mà còn nắm giữ hắc bạch lưỡng đạo, được người đời xưng tụng đệ nhất gia tộc, phú khả địch quốc.

Ban đầu, Thành gia chỉ chuyên mua bán thảo dược. Sau đó càng làm càng phát, mở tiệm y trị bệnh thì được xưng là thần y, mở tiệm gạo thì được xưng là vua lương thực ... Sinh kế ngày càng thịnh, chỉ có giàu thêm chứ chưa lỗ bao giờ. Mà sự đời, hề có tiền thì càng có quyền, sức mạnh của Thành Gia tuy ngấm ngầm nhưng là mạnh như cuồng phong bão tố.

Người của Thành Gia đâu đâu cũng có, sinh ý mở rộng khắp nơi; nhưng chưa từng ai dám tách khỏi sự chi phối của Bốn gia. Mà hiện nay, người thừa kế duy nhất của bốn gia nhà họ Thành lại là tên lã tử thích vui chơi Thành Lạc Nhân.

Thành Lạc Nhân năm nay đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn chưa làm lễ trưởng thành. Đó là một nghi thức quan trọng để bước vào giai đoạn chuyển giao quyền lực, trực tiếp nắm giữ sự nghiệp to lớn của toàn bộ họ tộc Thành gia. Con người hấn là lã tử chỉ thích vui đùa, ngao du tứ phương, dùng của cải không bao giờ xài hết của Thành gia để mà ăn chơi hưởng lạc. Lần này hấn đến Thanh Thiên phủ, chính là đánh nhau, gây sự trong kỹ viện mà bị nha môn bắt giam vào đại lao.

Đối với sự mất mặt này, Lạc Nhân cũng không dám làm lớn, sợ kinh động tới các trưởng lão trong gia tộc. Hấn chỉ dám nhờ cậy đến Bảo Hân, các chủ của Thính Phong các, tổ chức ngầm chuyên thu thập, mua bán

tin tức tình báo của Thành gia. Sỡ dĩ Lạc Nhân nhờ nàng đến cứu là vì nàng một thân tuyệt học khinh công, còn là tay đao tặc khét tiếng. Tài mở khóa siêu đẳng của nàng là nhất nhì trong giới đao tặc hiện nay. Vậy mà khi nàng lần đầu đột nhập đại lao cứu hần, thì lại phát hiện hần đang bị cùm chân bởi cái khóa Xích Tỏa Tâm Liên tuyệt luân này. Còn bản thân hần, lại không chịu cho nàng chặt dây xích, một hai bắt nàng phải tìm được chìa khóa Xích Tỏa Tâm Liên cho hần. Báo hại nàng phải trà trộn vào Tăng phủ làm nha hoàn phục dịch. Mỗi ngày cực khổ leo leo, trèo trèo đột nhập vào lao phòng đưa cơm, hầu hạ hần.

Được hơn tuần lễ, vừa mới điều tra ra được chìa khóa của Xích Tỏa Tâm Liên ở trong tay Tăng tri phủ, thì ai ngờ lại nhảy ra một tên ngốc cản đường. Tên ngốc Phan Trung Lương đó sớm không về, muộn không về, lại chọn ngay lúc này mà về. Chìa khóa đó vốn là đưa cho hần bảo quản, làm công sức mấy ngày trà trộn làm nha hoàn trong Tăng phủ của nàng tan thành mây khói. Vì vậy, Bảo Hân đành phải bày mưu tính kế, tiếp cận hần để chơm lấy chìa khóa.

Buổi sáng, nàng đang đi chợ thì phát hiện hần cùng bọn bồ khoái đang đi tuần. Nàng đã từng dò hỏi các đại nương nấu bếp trong nha môn, Trung Lương con người hiệp nghĩa công chính, việc hần hăng hái làm nhất chính là cứu giúp kẻ yếu, bắt bọn ác lương. Mưu kế đã vạch ra, nàng lấy mấy viên đá ném vào một bọn trông có vẻ côn đồ, tạo cảnh bị bắt nạt, trông chờ hần đến cứu. Nàng bị bọn ác tặc dồn vào hẻm nhỏ, không ngoài dự đoán, chỉ là một lúc sau Phan bồ khoái cũng chạy theo vào.

Bảo Hân chỉ là muốn tạo ra cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, tạo cơ hội dựa vào người hần, lấy cắp chìa khóa để trong áo hần. Bởi vì hần quả là võ công cao cường. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng chỉ cần đi trong phạm vi năm bước chân đã bị hần phát hiện, mà chìa khóa kia lại chẳng bao giờ rời hần nửa bước. Nhưng nàng lại không ngờ tình cảnh anh hùng cứu mỹ nhân lại trở nên hấp dẫn và gây cản đến vậy. Cái tên mặt sẹo đã bị nàng ném đá trúng đó, nàng mới nhận ra hần chính là Xú lão đầu, một trong những đầu lĩnh của băng cướp Hồ Tây khét tiếng. Lần này đã chọc phải tổ kiến lửa rồi.

Mà hần cũng thật là dũng mãnh, một mình ngạnh đấu Xú lão đầu mà không lùi một bước. Bộ dáng oai phong của hần khi bảo vệ nàng, làm nàng có chút mong lung. Từ trước đến giờ, chưa từng có ai che chở, bảo vệ nàng đến như vậy.

Rồi hai người bị truy đuổi, chạy đến bên bờ kênh thì tuyệt lộ. Với khoảng cách mười mét này, nàng có thể dùng khinh công nhảy qua được, chỉ là, không lẽ bỏ hần lại một mình. Họa này cũng do nàng mà ra. Nhìn nụ cười khổ sở của hần, nàng thấy thật đáng yêu. Thôi thì ở lại cùng hần cùng chịu một chút khổ vậy.

Tên ngốc nhà hần thật là con người vô tư. Đột nhiên bế nàng lên trên tay rồi chạy. Nàng ngạc nhiên hết sức. Cái tên ‘lễ nghĩa liêm sĩ’ luôn để trên môi, vậy mà không thèm đếm xỉa lễ giáo, mạo phạm bế nàng trên tay. Trong vòng tay hần, nàng thấy mình như bé nhỏ lại, nằm an lành lòng ngực ấm áp của hần, được bảo vệ, chở che như thuở còn thơ bé.

Hần nhảy xuống từ tầng lầu cao. Cái tên ngốc khinh công dở tệ như hần mà lại dám bế nàng nhảy từ tầng lầu cao, ngang qua một con đường, rơi xuống đình viện. Hần chịu không nổi chấn lực, sụp xuống, nhưng vẫn kịp để nàng vững vàng trên mặt đất. “Đồ ngu ngốc, đại ngu ngốc!” Nàng rửa thầm trong miệng. Mấy tên côn đồ kia cũng rớt theo tới. Nàng không thèm đếm xỉa đến hần nữa, chạy vào núp trong góc cột, như vậy sẽ không vướng tay vướng chân hần.

Không có có nàng vướng một bên, hần tha hồ tung hoành đao pháp. Nàng mê ly đứng một bên ngắm nhìn hần một mình đối phó với bảy tên kia. Khoái đao bá đạo loang loáng quét xung quanh. Đúng là tên ngốc mà, hần cố tình chỉ đánh ngã bọn chúng chỉ bắt giữ, không có ý đả thương. “Tên ngốc, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình đó.”

Tên Xú lão đầu đang đánh nhau, chợt bỏ cuộc lao về phía nàng. Chết thật, sao lại chọn đứng ngay cạnh lối ra vào như vậy, tên kia muốn thoát ra chắc chắn phải xông qua chỗ nàng. “Khi khi, chỉ là thói quen khi đi dò thám tin, luôn phải chọn chỗ gần cửa nhất để tiện bề tẩu thoát.” Lúc này một thói quen tốt lại đâm ra hại thân.

Một đao kia chém xuống, nàng có thể dễ dàng tránh được. Vậy mà từ tận đằng xa kia, tên ngốc đó lại có thể phóng nhanh qua bên này đỡ cho nàng một đao. “Đồ ngốc, ở đằng sau lưng hớ rồi kia!” Máu của hần bắn lên cả mặt nàng. Nóng ấm. Sau đó nàng thấy trong lòng chấn động, không biết vì do võ công tuyệt

lun của hân hay vì cái gì khác ... Quá nhanh, quá mạnh. Chỉ trong một cái chớp mắt đã hạ gục ba người. Hóa ra trước giờ hân chưa dùng hết sức sao.

Hân được hai tên quan sai dìu đi, gương mặt đau đớn. Nàng ôm lấy cánh tay phải, nơi đó có một vết sẹo kéo dài từ vai đến cổ tay, nàng hiểu rõ cảm giác đau đớn bởi da thịt bị chém trúng. Nàng đau lòng chỉ biết mắng thăm, “Đồ ngốc!”

^ _ ^

Lạc Nhân tự mình cầm chìa khóa mở Xích Tỏa Tâm Liên. Khi cái chìa khóa hình trụ trơn nhẵn đó khi đưa đến gần thì ổ khóa thì tự động cộng hưởng, trên thân tròn của ổ khóa xuất hiện một lỗ nhỏ vừa vặn tra chìa khóa vào. Lạc Nhân đưa chìa khóa vào lỗ, vặn mạnh. Gã cảm nhận thân chìa bung ra thành nhiều mảnh, đâm vào các vị trí tâm liên. Cách, ổ khóa nhẹ nhàng mở ra. Hân sung sướng cười sáng khoái.

-Hân nhi, xem nè! Cái khóa này thật là tuyệt nha. Phải mang theo đem về thôi.

Lạc Nhân vui vẻ hất hất mấy sợi xích trên chân đứng dậy, tiện tay cầm lấy cả ổ khóa lẫn chìa khóa cho vào trong túi. Bảo Hân trong lòng làm gì có lo lắng, nào đếm xỉa đến hân. Mấy tiếng binh khí va chạm vào nhau phía ngoài đại lao đã thu hút hết sự chú ý của nàng.

-Kế hoạch có gì thất bại à? Ta tưởng phải chờ đến tối mới trốn đi chứ. – Lạc Nhân nhận thấy sự bồn chồn của nàng

Nàng quay lại nhìn hân, nói bằng khẩu hình “Kế hoạch là quá thành công, thành công đến nỗi đã hại người ta rồi!”

Lạc Nhân hơi ngẩn người nhìn khuôn mặt đăm chiêu của nàng, sau đó hân đi về phía cửa đại lao, nơi đó có một ô nhìn nhỏ với vài chấn song hướng ra khoảng sân trống của tây viện.

-Là hại tên kia ư? – Lạc Nhân nhìn ra cửa nói.

Nàng kinh hoàng chạy ra cửa nhìn. Trường quyết đấu đã kéo dài từ Đông môn vào tới Tây viện, Phan bổ khoái đang một mình đấu với hai tên cướp đầu lĩnh hung hãn. Từng bước, từng bước bị bức lui về phía lao phòng. Hân vất vả chống đỡ, có vẻ như đang rơi vào thế hạ phong.

Tóc của hân buộc cao, lộ ra tẩm lưng đã ướt đẫm máu. Vết thương vừa mới khâu lại, vẫn chưa kịp lành, nay lại rách ra. Máu chảy thấm ướt hết mớ băng trắng, thấm ra cả bộ ngoại phục. Hân lách người tránh né một kiếm của tên đầu lĩnh. Nàng thấy trán hân thấm đẫm mồ hôi, răng nghiến chặt. Đôi mắt hân là một làn sương mờ mịt, nàng biết hân có thể gục bất cứ lúc nào.

-Họa này do người gây ra phải không, Hân nhi? – Lạc Nhân nhìn về mặt kinh hoàng của nữ cận vệ - Đành phải ra tay giúp hân thôi! – Lạc Nhân mở cửa lao xông ra ngoài.

Trung Lương đang vất vả chống đỡ với hai tên thủ lĩnh, cơn đau sau lưng làm anh cơ hồ muốn ngất đi. Anh lo lắng liếc nhìn cửa đại lao. Tiểu Đào Hồng đang ở đó, chỉ cần ráng cầm cự thêm một chút, là viện binh của Từ Thái tướng quân sẽ đến. Lúc ấy có thể quét sạch bọn tặc phỉ tảo tợn đám tẩn nha công môn này. Cửa đại lao đột nhiên bật mở, đứng ở đó chính là tên hoa hoa công tử bị bắt giam vì đánh nhau ở kỹ viện, cùng với Tiểu Đào Hồng. “Nàng ta bị khống chế ư? Ồ không, nhìn nàng không có vẻ gì là như vậy cả.” Lý trí của anh bác bỏ. Đột nhiên mọi việc sáng tỏ, nàng chính là tên gian tế đột nhập vào đại lao. Nàng bỏ thuốc mê, nàng muốn cứu tên hồn đản kia, nàng lừa gạt hân, còn hân thì lại cầm chìa khóa đại lao giao cho nàng.

Tên công tử kia vừa xuất hiện trên môi đã treo một nụ cười. Y đưa hai tay khoát một vòng tròn chậm rãi, sau đó đột ngột hạ xuống, đồng thời hai chân tấn mạnh xuống đất. Một cỗ áp lực khủng khiếp xuất hiện, đè nặng lên mọi vật. Hai tên cướp hung hãn, bị áp lực nén xuống, đè nằm bẹp sát đất, bị ép mạnh đến bất tỉnh. Trung Lương đứng xa bọn chúng hơn, cũng bị áp lực đè xuống phải khụy một gối, tạm thời cả người chống đỡ bởi khoái đao. Đây là loại sức mạnh khủng khiếp gì vậy, thật là cường đại, loại sức mạnh khiến người người khuất phục dưới chân hân. “Nếu hân muốn đi, thì cái lao phòng nhỏ bé của nha môn này có thể cản hân sao”. Trung Lương chưa xót nghĩ.

-Ta vốn chỉ muốn im lặng rời khỏi đây! Người yên tâm, mọi chuyện sẽ được lo liệu ổn thỏa thôi. – Lạc Nhân nói với anh, với một vẻ cao cao của kẻ bề trên. – Hân nhi, đi thôi!

Anh đau đớn nhìn nàng. Cả hai người nhún nhẹ một cái đã phi thẳng lên cao trên nóc nhà. Anh giận dữ chống đao đứng dậy hét to.

-Đạo tặc mau đứng lại!

Chỉ thấy nàng trên nóc nhà ngoảnh đầu quay lại. Có lẽ ở xa nên khó nghe, chỉ thấy nàng môi mấp máy từ “Tạm biệt”. Chỉ còn vang lại xa xa tiếng cười sảng khoái.

Trước mắt tối sầm, anh lại một phen bất tỉnh.

^ ^
—

Sáng hôm sau, nha môn Thanh Thiên phủ vẫn còn chen rộn người ra vào. Quan binh trấn thành của Từ Thái Tướng quân vẫn còn đi đi lại lại, bảo vệ sâm nghiêm nơi phủ nha. Vài binh sĩ đang lau lau, chùi chùi cổng nha môn vậy đầy máu. Mấy người dân đi qua lại lại, chỉ chỗ xì xầm bị quan lính dọa đuổi đi. Nhìn hiện trường cũng thấy đêm qua diễn ra một trường quyết đấu đẫm máu như thế nào.

-Nghe nói hôm qua bọn thổ phỉ Hồ Tây tấn công nha phủ cướp ngục.

-Là bọn trước đó đã bị Phan Bồ đầu bắt giữ đó hả?

-Chính là bọn đó. Nghe nói chúng có đến ba mươi tên.

-Nhiều đến vậy sao.

-Phan bồ đầu chống đỡ duy trì đến cùng, cũng chờ được Từ Thái tướng quân trấn đến giải vây. Quả là một danh bổ dũng mãnh.

-Phen này coi bộ quan trên sẽ thưởng to. Hẳn chắc là thăng quan tiến chức.

-...

Phan Trung Lương hoàn toàn không nghe được mấy lời xì xầm bàn tán đó, anh vẫn đang một mực nằm tịnh dưỡng trong gian phòng. Toàn thân đều đau nhức. Anh nhớ lại khuôn mặt kinh dị của vị đại phu ngày hôm qua, vừa sợ hãi, vừa giận dữ. Vết thương trước đó ông ta khâu, vì cử động mạnh lại đứt chỉ, rách da khiến đại phu phải ra tay một lần nữa. Lần này không có tiểu mỹ nhân bên cạnh, mà chẳng hiểu sao anh cũng không ngất đi, vẫn một mực tỉnh táo lạ thường, đón nhận cơn đau thấu tận tâm can. Ngoài ra trên người anh còn có thêm hai mươi vết chém, lớn nhỏ khác nhau. Toàn thân anh đều là bị thương, trong lòng anh rất đau đớn. Nhưng vị đại phu lại nói rằng anh không hề bị nội thương. Chỉ có mình anh biết, con tim anh thật sự đã bị thương mất rồi.

Đêm hôm qua, Tăng Tri phủ cũng có ghé qua một lần, mắng anh vì sao lại đem cái họa tày trời này kéo về nha phủ, mặc dù trước đó ông ta rất hân hoan khi bắt được bọn cướp Hồ Tây. Khi Tăng đại nhân đang nổi giận đùng đùng thì Từ Thái tướng quân đến, khen anh hết lời “thiếu niên anh dũng”, nhắc nhở rằng nhất định sẽ bẩm cáo lên triều đình, gia tăng phong thưởng. Lúc ấy, Tăng đại nhân thay đổi thái độ, xun xoe khen anh hết lời, lại nhân tiện hỏi Từ tướng quân có bẩm cáo công trạng, đã ‘anh dũng’ điều động Phan Trung Lương liều mạng chống lại bọn cướp không. Anh nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy một mối cho cái gọi là nhân tình thế thái.

Ba ngày sau, có một đạo thánh chỉ ban xuống, phong hàm Phan Trung Lương thành Đối Đao Hộ vệ, thăng quan hai cấp, trực chỉ kinh thành nhậm chức.

Liên tiếp sau đó, với sự anh dũng của bản thân cùng thái độ trung can tân tụy của anh đối với triều đình, anh lần lượt được gia phong thành Lãnh Binh, Cẩm vệ quân, cuối cùng là đại nội mật thám. Nhưng đó đã là chuyện của ba năm sau.

Ba năm sau thời cuộc thay đổi, phiên vương họ Hàn cuối cùng cũng đã tạo phản. Chính chiến nổ ra khắp nơi, đâu đâu cũng là bọn phản tặc. Đại nội mật thám lại chính là những người chuyên trách bắt giữ bọn phản tặc đó. Bắt bớ, điều tra, gia hình tra khảo, thủ tiêu ... Công việc của anh càng lúc càng phải lạnh lùng,

thủ đoạn càng lúc càng phải tàn ác. Còn con tim anh thì đã biến mất từ lâu, không còn biết xót thương, tình cảm trong anh chỉ là rỗng không.

Lúc đó anh gặp lại một người, một nụ hoa ngày nào bây giờ đã nở rộ, thật rực rỡ. Một người anh chỉ gặp gỡ có ba lần, chưa từng nói với nhau một câu, nhưng đã làm anh không ngừng nghĩ đến đến trong ba năm.

“Nàng là tặc, ta là binh. Chúng ta mãi mãi vẫn phải dây dưa với nhau. Chỉ đến khi nào ta bắt được nàng!” Anh kiên trì vẫn muốn bắt được tên đạo tặc nhỏ bé đó, kẻ đã trộm mất trái tim của mình.

Câu chuyện của họ chỉ vừa mới bắt đầu, vẫn còn một đoạn dài tiếp theo sau. Mỹ nhân và anh hùng, sau này đã được lưu danh sử sách, được ghi lại trong “Lập quốc ký”, pho sử thi lập quốc của triều đại Bình An.

6. Chương 6 : Càng Im Lặng Càng Tốt

Chương 6: Càng im lặng càng tốt

Đã là mùa đông nhưng tại Châu Thành vẫn là nắng nóng oi bức. Dĩ nhiên rồi, Châu thành nằm tận phía nam xa xôi của Việt Quốc, chỉ cách biển Nam Dương có vài chục dặm, mùi mặn của biển đã lan vào tận nơi đây. Dù phần còn lại của Việt Quốc đang chìm trong giá rét thì khí hậu nơi đây cũng vẫn ấm áp vô cùng.

Ở hướng cổng thành phía bắc có một chiếc xe ngựa đang chậm chậm rời khỏi. Đó chính là xe ngựa của tiệm vải, một tiệm vải trong Bách Hóa phường tại Châu thành. Dĩ nhiên, đây cũng là tiệm vải của Thành gia, tất cả tiệm buôn bán trong Bách Hóa phường đều là của Thành gia.

Người đánh xe ngựa ngồi phía trước chính là Bát thúc, người làm công lâu năm của Thành gia tại tiệm vải. Ông ngồi yên, lắng hai con người thần bí đang ngồi phía sau trò chuyện.

-Làm gì mà mặt mày không vui vậy? – Giọng nam nhân cất lên.

-...

-Đừng có xảo! Rõ ràng là đang không vui. – Lại là giọng của hấn

-...

-Ta biết, ta biết. Là lỗi của ta ...

-...

-Ha ha, chỉ cần có Hân nhi bên cạnh thì sẽ không xảy ra chuyện gì được đâu ...

-...

-Tất nhiên vui vẻ thì phải cười rồi!

Cứ như vậy không biết họ trò chuyện như thế nào mà chỉ nghe được người nam nhân nói. Bát thúc nhớ lại lúc ngày hôm qua họ xuất hiện, thật là chấn động cả Bách Hóa phường.

Số là trong mỗi Bách Hóa phường đều có một cái Thính Phong các, bên ngoài là một trà quán, nhưng thật ra đó chính là trung tâm điều hành mua bán của Bách Hóa phường. Đó là nơi diễn ra hầu hết các giao dịch ngầm, là nơi mua bán tin tức, là trung tâm quyền lực của giới hắc đạo.

Hai người họ xuất hiện ngay cửa Thính Phong các. Người nữ sắc phục màu hồng, có vẻ như là nha hoàn của phủ nào đó. Còn người nam tử bên cạnh nàng trên người là bộ áo tù phạm, rõ ràng là mới vượt ngục chạy ra. Chỉ có điều nam tử đó trông ngời ngời tuấn tú, cử chỉ hào sảng quý phái, cả người đều tỏa ra khí chất vương giả, không ăn nhập gì với bộ đồ y đang mặc.

Hai tên giữ cửa vừa mới bước đến, toan đuổi họ ra, thì từ trong các một giọng hét to vang vọng ra tận ngoài cửa.

“Các chủ giá đáo.” Vương chưởng quản của Thính Phong các từ trong nội đường học tốc chạy ra.

Mấy tên giữ cửa giật mình ngoảnh lại. Vương chưởng quản mặt mày tái mét, xém tí nữa là mấy tên giữ cửa gây họa rồi. Y bình thường là một gã hộ pháp râu ria hung hãn, như hùm như cọp. Các bang phái lớn nhỏ trong hắc bạch lưỡng đạo ghé qua Thính Phong các không ai không nể y vài phần. Vậy mà hôm nay, bọn giữ cửa lần đầu thấy y khúm núm, nể cả với hai nhân vật trẻ tuổi vừa xuất hiện. Tay y nâng lên một khay giấy cùng với bút mực sẵn sàng. Tiểu nữ chấp bút viết lên đó mấy chữ “Cung nghênh Tông chủ.”

Vương chưởng quản lại càng run rẩy hơn, ra lệnh tiễn khách, “Hôm nay Thính Phong các nghỉ bán một ngày”. Mọi người ồ lên đầy kinh ngạc. Từ khi Bách Hóa phường mở ra, chưa từng có chuyện đóng cửa nghỉ bán kỳ lạ như thế này. Mấy người khách bị đuổi đi có vẻ còn tiếc nuối lắm, Thính Phong các không biết sắp xảy ra đại sự gì.

Vương chưởng quản run rẩy nhìn vị nam tử tiêu sái trước mặt, theo quy định phải nhìn thẳng mặt Tông chủ mà nói chuyện.

-Tông chủ! Tiểu nhân là Vương Học Đoài, chưởng quản Thính Phong các tại Châu thành, xin cung nghênh chủ nhân. – Hần cúi đầu chào thật sát xuống đất. – Tông chủ đường xa vất vả, xin thỉnh nhị vị vào trong Nguyệt phòng.

-Ha ha ha! Vương Chưởng quản chào đón khách khí. Ngẩng mặt lên đi! Cứ tùy tiện cho ta một gian phòng là được rồi. – Nam tử trước mặt y cười hào sảng.

Vương chưởng quản ngẩn ngơ, Tông chủ không nghe được câu cuối của y sao. Nghe tiếng cười của người này, Vương chưởng quản đột nhiên nhớ đến tên một cái tên. Thành Lạc Nhân, kẻ thừa kế duy nhất của bốn gia, tương lai chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân của toàn bộ gia tộc họ Thành. Con người hãn chảng phải là tuổi trẻ ham chơi, năm nay đã hai mươi lăm mà vẫn chưa thành lập gia thất, chưa làm lễ trưởng thành để sắc phong làm Tộc Trưởng sao? Nghe nói hãn suốt ngày chỉ trốn khỏi nhà để rong chơi. Chẳng hiểu sao lại chạy đến Châu Thành này, mà còn đang mặc đồ tù phạm nữa. Nhưng dù sao hãn cũng là người họ Thành, là chủ nhân của Bách Hóa phường, Vương chưởng quản chỉ biết lần này ra sức phục dịch hãn. Thân là thuộc hạ đành phải hết lòng với chủ nhân.

Nguyệt phòng chính là hai tầng cao nhất của Thính Phong các, là nơi ở dành riêng của Các chủ Ngọc Bảo Hân, đồng thời cũng là nơi đón tiếp các vị chủ nhân Thành gia mỗi khi họ ghé qua. Việc kinh doanh của Thành gia trải dài khắp nước, phủ rộng nhiều phương diện, thậm chí thông thương với cả nước ngoài, vì vậy gia tộc nhà họ Thành cũng không thể nào đủ người trông coi. Mỗi nơi họ đều chỉ ghé qua dăm ba hôm để trông coi sổ sách rồi lại đi ngay. Việc quản lý tất cả đều giao cho chưởng quản như Vương Học Đoài quản lý.

Chưởng quản được coi là chức vị cao nhất, quản lý toàn bộ Bách Hóa phường tại mỗi tỉnh thành. Chuyên phổ biến thông tin, các lệnh mua bán, ý chỉ của Thành gia cho các vị chủ tiệm. Y thuộc quyền quản lý của các chủ Thính Phong. Mà vị Các chủ này lại là thuộc hạ của nhà họ Thành. Vì vậy chức vị chưởng quản nói to thì cũng thấy to, nhưng nói nhỏ thì cũng khá là nhỏ.

Vương Chưởng quản cẩn thận căn dặn hạ nhân mang lên thức ăn, và vài bộ y phục sạch sẽ, rồi đích thân y mang vào cho các chủ. Vậy mà các chủ chỉ vẫy tay, đích thân nàng sẽ phục dịch cho Tông chủ. Vương tổng quản cảm thấy vị Tông chủ này thật là diễm phúc tề thiên nha.

Gần nửa đêm, Vương chưởng quản đứng đợi bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ đều đều, chắc hẳn Tông chủ đã ngủ. Hãn vừa tính dời gót, thì cửa phòng bật mở, Các chủ xuất hiện trên tay cầm một tờ giấy.

“Lệnh tất cả tập hợp!”

Thế là trong đêm đó, phố phường rộn rịp, tiếng chó sủa inh ỏi, tất cả các chủ tiệm buôn bán rầm rộ hướng về phía Thính Phong các mà tập trung. Tất cả bọn họ đều nhận được mật lệnh, mà lệnh tập hợp của Thành gia ai dám không nghe. Bọn họ được mời vào gian phòng lớn nhất tại tầng trệt trong Thính Phong các, Nhật phòng.

Ngồi tại vị trí thượng tọa chính là một vị cô nương mặt xinh như hoa, mái tóc xõa dài đen nhánh, phía trên chỉ búi tóc đơn giản cài một cây trâm cần ngọc trai đen. Cô ta mặc bộ y bào màu tím than, đậm đến nỗi

trong ánh nền leo lét, cô ta như chìm vào trong bóng tối.

Các vị chủ tiệm đồng loạt cúi chào.

-Cung nghênh Các chủ đại giá quang lâm! - Tiếng hô không lớn, nhưng rì rầm, lan đi mạnh mẽ trong không gian, như một sức mạnh dữ dội bị kềm nén.

Gương mặt mỹ nhân vẫn như băng sơn, nàng chỉ lạnh lùng gật đầu một cái. Sau đó nàng phát tay, Vương chưởng quân này giờ vẫn đứng nép phía sau nhanh chóng hiểu ý, ông bước sang ngang, đồng dục tuyên bố những điều trước đó đã được căn dặn.

-Tông chủ vừa hạ cố ghé qua Châu Thành – Vừa nói đến đó thì trong căn phòng nổi lên tiếng bàn tán rì rầm, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt dữ tợn của Vương chưởng quân mọi tiếng rì rầm đều im bật. – Ngày mai, Tông chủ sẽ rời đi. Chỉ là ngài muốn sự việc đơn giản, ‘càng im lặng càng tốt’.

Mọi người nghe liền hiểu ‘Càng im lặng càng tốt’ chính là ám chỉ việc làm bí mật trong thế giới ngầm, chủ yếu là việc làm phi pháp. Bách Hóa phường chuyên ngành kinh thương, nhân sự hỗn tạp, trắng đen lẫn lộn, trong đó cũng có không ít người làm ăn phi pháp.

-Vương chưởng quân, tiệm thuốc ngày mai sẽ giao hai trăm cân thảo dược ra ngoại thành, chẳng hay có thể để Tông chủ trốn trong bao thuốc ...

Ông chủ tiệm thuốc chưa nói dứt câu, đã bị một lão công ốm yếu chen vào.

-Tên được sư chết tiết nhà ngươi, Tông chủ mà phải trốn trong bao thuốc sao. Ta thấy chi bằng chúng ta tổ chức một đám ma, để tông chủ nằm trong quan tài, vừa thoải mái vừa ầm ập để đưa ra ngoài thành.

Một tiếng rầm lớn vang lên, Vương chưởng quân đã mạnh tay đập vỡ một góc cạnh bàn.

-Hồ lão nhà ngươi, có phải già quá đã trở nên hồ đồ rồi không. Hay là lão cũng muốn chui vào quan tài của chính tiệm mình đóng. Ta cũng sẽ không khách sáo tiễn lão một đoạn.

Hồ lão nhân, chủ tiệm quan tài nghe Vương chưởng lão hù dọa hoảng sợ, run rẩy ngồi xuống. Một lát sau có một vị nam nhân trẻ tuổi đứng lên:

-Vương chưởng quân, chi bằng để tiêu sư của Phi Hồ đường chúng tôi dùng khinh công đưa tông chủ ra khỏi tường thành.

-Không được, ngày mai nhất định chuyện lớn sẽ đồn ra, quan binh sẽ nghiêm ngặt cảnh mật, khó lòng mà thoát ra được. – Vương chưởng quân quệt một chút mồ hôi trên trán.

Các vị chủ tiệm, không dám nói gì, chỉ nhìn nhau lan truyền ánh mắt nghi ngờ. “Là Tông chủ rồi cuộc đã gây ra chuyện gì, mà ngày mai toàn thành sẽ bị giới nghiêm cơ chứ?”. Vương chưởng quân nhìn cũng hiểu ánh mắt đó, chỉ là ông kèm mình không muốn nói ra “Tông chủ chỉ là vừa mới vượt ngục ra mà thôi!”

-Sáng mai tin tức mới lan ra, vậy sao ta không đưa Tông chủ đi trong đêm nay. – Vị nho sĩ dạy học trong Nho Giáo đường lên tiếng.

Vương chưởng quân lại lấy tay áo lau một giọt mồ hôi, liếc nhìn Ngọc Bảo Hân các chủ.

-Tông chủ, người hiện nay là đang nghỉ ngơi đó. Chúng ta không nên làm phiền.

Một câu nói ra khiến mọi người không khỏi trầm trồ. Tông chủ quả nhiên là Tông chủ, đã gây ra họa lớn mà vẫn thản thờ ngủ nghỉ cho được a. Sau đó cũng có nhiều ý kiến được đưa ra, nhưng đều không thỏa đáng, gương mặt Ngọc Bảo Hân càng lúc càng sa sầm khó chịu. Nàng lại không chịu nói câu nào nên không khí càng trầm mặc, đè nặng từng người. Đến khi có một người phá vỡ thế cục bế tắc, đó chính là ông chủ tiệm vải .

-Vương chưởng quân, chi bằng cứ để Tông chủ đi bằng xe của tiệm vải . Người giữ cổng thành phía bắc chính là con rể của tại hạ. Có lẽ tại hạ có thể xin ý cho qua.

Lão vừa nói xong, Vương chưởng quân liền đập bàn đôm đốp , mừng rỡ.

-Lão Thập Bát nhà ngươi có ý kiến hay như vậy sao lại không nói ra từ sớm. – Sau đó hắn cười cười nhìn sang phía Bảo Hân. – Các chủ ... ?

Bảo Hân không nói gì, ngẩng thấy kế này cũng không tệ, nên cũng gật đầu. Thấy thế, Vương chưởng quản và các vị chủ tiệm ai nấy đều mừng rỡ khôn xiết. “Ăn cơm của chủ tức phải lo phân ưu cho chủ”, hôm nay giải quyết được mối lo cho người Thành gia khiến bọn họ ai nấy đều hân hoan quá mức. Bảo Hân lại vẫy vẫy tay, Vương chưởng quản hiểu ý liền vỗ bôm bốp tay mấy cái, mọi người lại im lặng, chú ý lắng nghe từ lời của Vương chưởng quản.

-Tông chủ có lệnh, sự việc lần này tuyệt đối bí mật, không cần phải báo với Chi trưởng. Sự việc ngày hôm nay, không được lộ ra lời nào sau cánh cửa kia.

Vừa nói Vương chưởng quản chỉ ra cánh cửa ra vào. Mọi người biết được sự hệ trọng của sự việc cũng đồng loạt đứng lên.

-Mọi việc đều tuân theo ý của Tông chủ. Bọn thuộc hạ nhất định sẽ giữ bí mật, ra khỏi cánh cửa kia nhất định không hé ra lời nào.

Sau đó cả bọn lục tục kéo nhau về. Ai nấy đều nhẹ nhõm, chỉ có Thập Bát lão là lo lắng khôn nguôi.

^ _ ^

Còn lại hai người trong Nhật phòng là các chủ Bảo Hân và Vương chưởng quản. Bảo Hân lại lấy bút viết “Sai mật sứ đến nha phủ, hủy toàn bộ hồ sơ về tông chủ” Vương chưởng quản đọc tờ giấy xong quay qua dạ một tiếng, rồi cáo biệt ra ngoài. Mật sứ chính là đội thám tử đặc vụ chuyên dò thám tin cho Thỉnh Phong các. Vô công ai nấy đều cao cường, ẩn thuật tuyệt luân, trước giờ đi dò thám tin chưa bao giờ thất bại.

Trong Thành gia vốn chia ra thành phân gia và bốn gia. Bốn gia là huyết mạch chính của Thành gia, là cấp quản lý cao nhất công việc của gia tộc. Trong khi đó phân gia lại là dòng phụ nhưng số lượng đông đảo, được chia ra quản lý Thành gia trong các khu vực khác nhau. Tại Việt Quốc, có chín dòng của phân gia, cùng với bốn gia chia nhau cai quản mười khu vực giao thương khác nhau. Quản lý bốn gia là tộc trưởng và tông chủ, quản lý chín dòng phân gia là chín vị chi trưởng. Các chi trưởng đều là các vị trưởng lão của nhà họ Thành, đồng lòng nhất nhất nghe lệnh của tộc trưởng, nhất mạch bốn gia Thành Uyên, thân sinh của Thành Lạc Nhân.

Vì lần này là ham chơi gây họa, Lạc Nhân không muốn tin đồn về tai phụ thân của hắn. Mà hắn càng sợ hơn nữa, chính là đến tai vị tổ mẫu ở trong đền Âm Dạ. Vị tổ mẫu này xuất thân từ rừng Âm Dạ, là em gái của bà nội của ông nội hắn. Nghe đồn đã sống hơn trăm năm, là một yêu quái bất tử, thông tuệ chuyện trời đất. Trên dưới lớn nhỏ việc trong gia tộc đều do tộc trưởng là cha hắn quyết định. Thế nhưng chỉ cần đó là ý kiến của tổ mẫu, thì cha hắn giống như một đứa trẻ ngoan, đều nhất nhất nghe theo.

Trước đây, hắn vốn không phải là người được chọn làm tông chủ, mà là một kẻ thừa thừa trong gia tộc. Cha hắn thì ngớ lơ, mẹ hắn thì phiền não, người trên kẻ dưới thì coi như hắn không tồn tại. Hắn lại còn có em trai, em gái đều được cho là tài năng tương lai vô hạn. Có nghĩ cách nào mọi người cũng không cho rằng đến lượt hắn thừa kế. Nhưng chỉ cần là một lời của tổ mẫu, hắn liền được nghiêm nhiên đặt lên hàng Tông chủ.

Tuy đã đến thời điểm chuyển giao quyền lực vào tay, nhưng hắn vẫn một mực trì hoãn. Bởi vì tổ mẫu vẫn chưa đáp ứng nguyện vọng của hắn. Hắn chính là người duy nhất của Thành gia dám ra yêu sách với vị tổ mẫu vĩ đại đứng đầu gia tộc này. Nhưng hắn không phải là kẻ ngỗ ngược, hắn vẫn nể sợ người, kính yêu người ... đúng vậy, bởi vì hắn quá yêu thương người ...

Hắn luôn nhân lúc tổ mẫu đi ngủ để lén đi chơi, vẫn trở về trước khi người thức dậy. Lần này, hắn không muốn mọi người làm phiền người lúc ngủ. Hắn chỉ vừa mới đi chơi được một chút, chưa tới mùa xuân thì người cũng sẽ chưa thức dậy. Hắn vẫn còn muốn đi tham quan một vòng lớn toàn bộ Việt quốc này. Vì vậy, hắn không muốn dùng thế lực của Thành gia để được thả khỏi tù, dự tính toán tự mình trốn ngục, chỉ không ngờ vô tình lại trùng hợp với vụ cướp ngục chấn động của bọn phỉ tặc Hồ Tây. Coi như số hắn không may, sắp tới hắn dự định sẽ ghé Phú thành ở đó có một khu sông bạc lớn nhất Tiên Ty, nhất định lần này hắn sẽ may mắn hơn.

^ _ ^

Sáng hôm đó, trong thành rần rần bàn tán về chuyện tối qua bọn phỉ Hồ Tây kéo người đến cướp ngục ở nha phủ. Có mấy người kể rằng máu me ướm đầm cổng nha môn. Bọn cướp Hồ Tây bị bắt toàn bộ, chỉ là không biết tại sao lại trốn mất một phạm nhân. Cũng không rõ phạm nhân đó là ai, phạm phải tội gì; toàn bộ hồ sơ về hắn cũng đều mất tăm mất tích. Từ Thái tướng quân trấn giữ Châu thành ra lệnh giới nghiêm, toàn bộ cửa thành đều đóng, chỉ trừ một cửa ở phía đông mở cửa, ở đó lập một trạm kiểm soát ra vào.

Một chiếc xe ngựa lớn, được hai con thiên lý mã kéo, tiến về bắc môn. Thiên lý mã là một giống ngựa quý giá hiếm có, được bản triều nuôi nhốt trong một khu vực riêng, chuyên dùng làm ngựa chiến cho bậc tướng quân. Thiên lý mã vóc dáng khỏe mạnh, ngày đi ngàn dặm, hơn nữa lại thông minh. Một con thiên lý mã giá trị liên thành, nhiều người có tiền muốn mua còn sợ chưa được. Vậy mà trong một đêm, Bách Hóa phường đã có được một cỗ xe do hai con Thiên lý mã kéo. Đúng là trong Bách Hóa phường không có thứ hàng gì mà không có.

Người đánh xe cũng không phải là một nhân vật tầm thường, mà là một tiểu phú thương một vùng, ông chủ của tiệm vải đệ nhất Châu thành. Viên quan giữ cửa từ trên nhìn xuống, đã nhận ra nhạc phụ đại nhân của mình, nên vội vàng đi xuống chào hỏi.

-Nhạc phụ đại nhân, người khỏe chứ? Hôm nay bắc môn đã giới nghiêm, người muốn ra khỏi thành thì phải đi vòng qua đông môn thôi. – Rồi nhìn thấy có chút kỳ lạ, anh ta hỏi. – Nhạc phụ, người đi đâu mà gấp vậy? Không mang theo gia nhân mà phải tự mình đánh xe?

-Hiền tể, ta thực sự có việc gấp cần phải ra khỏi thành. Nếu vòng sang đông môn e rằng chậm trễ, con cứ cho ta đi lối này cũng được.

-Thưa nhạc phụ. Con e là phải phụ lòng người. Hôm nay quân lệnh đã ban, con là tùy tướng phải nghe theo cấp trên thôi.

-Hiền tể! – Bát thúc nhảy từ trên xe ngựa xuống, nắm lấy tay đưa con rể. – Coi như ta xin con. Năm xưa, con và Oanh nhi tình đầu ý hợp, nhưng mẹ vợ con phản đối kịch liệt. Đến nỗi Oanh nhi và con còn đòi tự vẫn để suốt kiếp bên nhau. Ta thương hai con nên thuận tình chấp nhận. Ta khuyên nhủ mẹ vợ con “chớ khinh thiếu niên nghèo”. Ngày xưa là ai đã mua con từ chợ nô lệ Sa quốc về làm gia đình? Là ai đã cho con ăn, con mặc? Là ai đã gả con gái yêu quý của mình cho con? Nay ta chỉ xin con một ơn huệ này thôi, hãy cho ta ra khỏi bắc môn đi. – Bát thúc nước mắt ràn rụa nhắc lại chuyện cũ, mong đứa con rể nể tình xưa để cho ông qua.

-Nhạc phụ đại nhân! Công ơn tái tạo của người con mãi không quên. Hôm nay dù có làm trái quân lệnh cũng đành phải cho cha qua thôi. Nhưng cha hãy cho con xem qua xe của cha, để sau này dù có bị trách phạt con cũng dễ bề xin tướng quân tha thứ. – Người quan nhân giữ thành bị Bát thúc làm cho cảm động cũng đành phải xuôi theo ý ông.

-Hiền tể! – Bát thúc vừa nói vừa quỳ xuống chân con rể. – Nếu con muốn xét xe thì thà con giết ta đi cho rồi! – Sau đó ông òa khóc.

-Nhạc phụ! Xin người hãy đứng lên đi, cái quỳ này con nhận không nổi! – Nói xong anh ta cũng quỳ xuống, nâng Bát thúc dậy nhưng ông không chịu.

-Hiền tể! nếu con không chịu cho ta qua, thì ta chắc chắn sẽ chết cho con coi. Ta chết rồi thì mẹ con cũng không sống nổi, Oanh nhi mà có khóc thương cho hai chúng ta đến nỗi ngã bệnh thì phiền con chăm sóc nó....

-Nhạc phụ người sẽ không chết đâu ... – Người quan sai giữ cổng thành bị Bát thúc hù cho đến hoảng sợ. Rõ ràng trong xe có người đáng nghi, nhưng không thể làm gì được với nhạc phụ đại nhân đang bù lu bù loa này.

-Hiền tể!

-Nhạc phụ!

-...

Rồi hai người cứ ôm nhau khóc. Bát thúc nháo nhào một hồi, vừa kể tình xưa vừa năng nỉ, lại vừa đe dọa lại đòi chết, cuối cùng đã đưa được xe ngựa rời khỏi bắc môn. Phía sau là người con rể nước mắt giọt ngấn giọt dài vẩy tay đưa tiễn. Xe ngựa vừa đi khuất, anh ta chùi mặt, sau đó đi vào nghiêm lệnh dặn binh sĩ.

-Sự việc hôm nay ai mà hé ra một lời thì chết với ta. – Anh dùng giọng điệu vừa khùng bố, vừa giận dữ để ra lệnh nguần

-Dạ vâng! – Binh sĩ đồng giọng trả lời.

Như vậy, chiếc xe ngựa đã bình an rời khỏi Châu thành. Tuy đã phiền lụy đến nhiều người, nhưng coi như vẫn đạt được mức độ “càng im lặng càng tốt.”

7. Chương 7 :có Nhiều Chuyện Vốn Nhìn Không Ra

Chương 7:Có nhiều chuyện vốn nhìn không ra

Vừa ra khỏi phạm vi Châu thành thì chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại. Người nam tử trong xe vén màn lên nói với Bát thúc đang đánh xe đằng trước.

-Đến đây được rồi, cảm ơn thúc đã đưa tiễn. – Lạc Nhân vừa nói vừa cười

-Nhưng, thưa chủ nhân, hãy để thuộc hạ làm người đánh xe. Ngài muốn đi đâu tôi sẽ đưa ngài đi. – Bát thúc bối rối, cảm thấy mình giống như đang phạm lỗi bị đuổi đi.

-Cả ta muốn đi đâu còn chưa biết, làm sao bảo thúc chở đi được. Thôi, thúc hãy trở về, báo với bọn người Bách Hóa phường, ta đã an toàn rời khỏi Châu thành. Dặn họ nhớ phải giữ im lặng với Chi trưởng.

Người thanh niên đó tuy miệng vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói lại nghiêm trang hơn. Bát thúc cảm thấy mình bị một sức mạnh bá đạo khổng lồ chế. Lão không thể cãi thêm lời nào, ngay lập tức leo xuống xe, đứng một bên cúi chào.

-Cung tiễn chủ nhân.

Chiếc xe ngựa lại tiếp tục thông dong đi tiếp, Bát thúc vẫn cúi đầu. Chỉ đến khi xe ngựa đi khuất sau ngã rẽ, ông mới ngẩng đầu lên. Sức ép vô hình mất hết. “Thật là kinh khủng”. Đây chính là quyền uy của bá chủ sao, thứ sức mạnh vô hình khiến người ta không thể không tuân theo. Ông thầm nhớ lại khi lần đầu được Thành gia cất lên làm chủ tiệm, người chủ trương quần đã bảo với ông rằng.

-Thành gia giao cho người cơ nghiệp này thì cố kinh doanh cho tốt, không cần phải lo lắng gì?

-Ngài không lo nếu tiểu nhân kinh doanh thất bại ư?

-Thất bại? Việc kinh doanh của Thành gia chưa từng thất bại. Ta cũng muốn xem người làm thế nào mới có thể thất bại được.

-Giao hết hoàn toàn cửa tiệm cho tôi, ngài không sợ tôi phản bội Thành gia, tự ý mang của cải làm thành của mình sao?

-Phản bội? Trước giờ chưa từng ai dám phản bội Thành gia.

Lâu nay Bát thúc vẫn luôn nghi ngờ câu nói ngày đó. Ông trung thành với Thành gia, chỉ vì Thành gia là một cái ô lớn. Núp ở đó, ông chưa từng sợ mưa gió. Cửa tiệm ông đang kinh doanh mỗi năm đều phát triển lớn hơn, sinh ý dồi dào, chưa từng thất bại khi buôn bán. Lợi tức của cửa hàng chia làm đôi, một phần ông lấy, một phần giữ lại bỏ vào cửa tiệm coi như là tăng thêm tài sản cho nhà họ Thành. Cho đến nay, khi ông có may mắn diện kiến vị tông chủ này, khí thế bức người đó. Lần đầu tiên, ông nhìn thấy mình thật thiểu cận. Rõ ràng cấp bậc chênh lệch quá xa. Một khoản cách quá lớn, khoảng cách giữa chủ nhân và thuộc hạ. “Minh tuyệt đối sẽ trung thành với người này”. Bát thúc cảm thấy may mắn vì ông chưa từng phản bội Thành gia.

^ _ ^

Càng đi xa Châu thành, phong cảnh càng đổi khác. Núi non chập chùng, sơn thanh thủy tú. Chiếc xe ngựa bò từ từ trên con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Hai bên cây cỏ um tùm, phía xa xa nghe văng vẳng tiếng suối reo róc rách. Không khí tràn ngập sự tươi mới đầy sức sống của rừng rậm. Xa khỏi chốn đông người, hòa mình vào tự nhiên thật là một cảm giác tuyệt vời. Thành Lạc Nhân thay Bát thúc ngồi vào vị trí đánh xe ngựa. Chiếc rèm che ngăn cách giữa vị trí đánh xe và phía bên trong xe ngựa được vén lên. Như vậy, Lạc Nhân và Bảo Hân mới có thể dễ dàng “nói chuyện”.

“Hân nhi, nơi đây chẳng phải gần với Cổ thành sao?” Hân mở lời.

“Đúng vậy” Nàng gật đầu.

“Đã tám năm rồi, có muốn về bái tế cha mẹ không?”

“Chủ nhân, người có nhớ lời hứa năm xưa với Hân nhi không?”

“Ta nhớ chứ!”

“Hân nhi sợ mình chưa đủ sức để quay về.” Nàng than thở.

“Lần này chúng ta chỉ ghé qua một chút thôi. Không ồn ào!” Hân mỉm cười ôn nhu. “Đợi ta thêm một thời gian nữa thôi! Khi ta đạt được đầy đủ sức mạnh, ta nhất định sẽ đưa nàng quang minh chính đại trở về Cổ thành”

“Hân nhi sẽ chờ.”

Nàng cảm thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng thêm một chút. Nàng đã chờ đợi hân tám năm rồi, thêm một thời gian nữa cũng có sao đâu. Bởi vì nàng biết, hân nói được nhất định làm được. Mà nàng trên đời này cũng chỉ có thể tin tưởng một mình hân mà thôi.

^ _ ^

Cổ Thành, cách Châu thành ba trăm dặm về hướng Tây Bắc, là thành trì trấn giữ phía cực Tây của Việt Quốc. Nằm trong vùng núi non rừng rậm, là một phần kéo dài về phía nam của Đại Lâm phong. Nơi đây có một dòng sông tên là Nguyệt Ca chảy qua, đây là một nhánh sông phụ lưu của sông Lý Giang. Bên bờ sông Nguyệt Ca chính là Cổ thành, tòa thành bằng đá trắng nổi bật trên nền xanh biếc của rừng rậm. Mang theo một phong vị vừa uy nghi hùng vĩ, vừa bí ẩn cổ kính.

Tám năm trước, năm Uy Vô thứ năm, Cổ thành chính là phiên thổ của sứ quân Oa Cát Lập Hân. Ông là hậu nhân của một trong mười hai sứ quân, có công lập quốc cùng Thánh Minh tổ hoàng. Oa Cát Lập Hân là người Miêu, mà khu vực Cổ Thành này cũng chính là khu vực người Miêu sinh sống. Cổ Thành được cho là do tổ tiên người Miêu xây nên, nhằm để cung phụng bái tế vị thần trong tôn giáo của họ, nữ thần mặt trăng Acala, mẹ của dân tộc Miêu.

Năm đó nàng vừa mười ba tuổi, đẹp tựa minh nguyệt. Giọng hát nàng ngọt ngào, thánh khiết như nước chảy trên sông Nguyệt Ca, như con chim Thiên Đường trong rừng Ma Cát. Nàng chính là đứa con được sủng ái của Nguyệt thần, Oa Cát Tư Lý, nàng công chúa út dưới gối phiên sứ Oa Cát Lập Hân.

-Minh ca, Minh ca. Huỳnh đã về rồi.

Nàng từ trong thần điện chạy ra, một thân váy trắng, lớp ngoài là vải the mỏng trong suốt, bông bênh. Chân chưa kịp mang hài, nàng chạy thẳng ra ngoài sân. Chiếc lác nhỏ nàng mang trên chân kêu leng keng theo từng bước chạy. Minh ca của nàng đã về.

Người thanh niên với gương mặt u sầu vừa dắt ngựa để vào chuồng đi ra. Thân áo cũng một màu trắng toát. Người Miêu chẳng hiểu sao lại thích màu trắng đến như vậy. Toàn bộ thành quách đều là màu trắng, quần áo cũng là màu trắng. Khi đến Cổ thành này, hân cũng phải đổi y phục của mình toàn bộ trở thành một màu trắng. Hân vẫn là thích màu đen hơn, thuận lợi khi hành sự, dù có bị máu bắn lên cũng không dễ lộ ra.

Có tiếng kêu tên hân từ đằng xa. Chưa kịp thấy người đã nghe tiếng. Giọng của nàng thực sự là trời ban mà, hân chưa từng nghe ai có được cái giọng thánh thót, hay như chuông ngân như vậy.

Một thân váy trắng chạy nhào tới ôm chầm lấy hắn, thiếu điều nhảy cả lên người hắn. Hắn không thể không mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu nàng.

-Tư Lý, huynh đã nói là không được như vậy nữa. Muội lớn rồi, không được tự tiện nhảy lên người người khác! – Hắn nhẹ nhàng trách mắng nàng.

-Nhưng người ta nhớ huynh mà. Lần này huynh đi lâu như vậy, tới gần cả tháng mới trở về, muội ngày nào cũng ngóng chờ huynh.

Nàng phụng phịu đầu môi nói với hắn, giọng nói nàng làm cho người khác nghe không khỏi không động lòng. Hắn thở dài trầm nghĩ, “Chờ ta để làm gì chứ? Ta trở về cũng chỉ là mang bất hạnh cho nàng thôi”.

-Huynh về thật đúng lúc lắm. Tối nay là đêm trăng rằm, là lễ Hạ Nguyệt, mừng Nguyệt thần người giáng trần xuống với người Miêu chúng ta. Muội năm nay sẽ được tham gia cùng các tỷ tỷ, biểu diễn điệu Nguyệt ca. – Nàng ríu rít, vẫn là đi bên cạnh hắn, ôm chặt cánh tay hắn không buông.

-Được rồi, tối nay huynh sẽ đến xem muội biểu diễn. Bây giờ huynh phải đến gặp sứ quân, muội hãy đi chơi đi. – Hắn dùng điệu bộ đồ dành một đứa con nít để nói với nàng.

-Không chịu buông huynh ra đâu. Cả tháng trời huynh đi về Thần Châu có nhớ muội không? Có mua gì về uội không? – Nàng lại càng ôm chặt lấy tay hắn nũng nịu. Rõ ràng là thái độ đòi quà của một đứa con nít mà.

Hắn cười ngất.

-Thì ra không phải chờ ta mà là chờ quà của ta sao?

-Đâu có? Người ta là chờ huynh mà? Quà đâu? Quà đâu? – Nàng buông tay hắn ra, dùng hai bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ khắp người hắn.

-Á, đừng sờ soạn lung tung nữa, để huynh lấy ra uội. – Hắn sợ hãi nhảy sang một bên né tránh hai tay của nàng. Rõ là con gái người Miêu, không biết thẹn thùng e ngại, lại sờ soạn khắp người nam nhân như vậy. – Huynh dự định đến tối, xem muội biểu diễn Nguyệt ca có tốt hay không mới quyết định thưởng uội.

Hắn lấy từ trong ngực áo ra một gói nhỏ. Tư Lý liền tiện tay chụp lấy ngay. Nàng mở chiếc khăn tay bao bọc bên ngoài ra. Giữa chiếc khăn trắng là một cây trâm thân bằng sừng đen nhánh, trên đầu trâm chỉ có một viên ngọc trai đen óng ánh. Kiểu dáng vô cùng đơn giản nhưng sang trọng. Nàng cầm cây trâm lên, xoay xoay ngắm nhìn bằng con mắt tò mò.

-Cái này dùng để làm gì? Viên châu này thực sự là óng ánh xinh đẹp a!

Nàng ngây thơ hỏi làm hắn giật mình. Hắn lại quên mất tiểu nữ Miêu các nàng không có búi tóc như con gái ở Thần Châu. Hắn nhìn mái tóc đen xòa dài của nàng, mỉm cười. “Màu đen rất hợp với nàng”.

-Cái này gọi là trâm. Ở Thần Châu, các thiếu nữ khi búi tóc sẽ cài trâm lên để trang trí. Hôm nào muội thử búi tóc lên, cài cây trâm này lên thì sẽ rất đẹp.

Nàng đột nhiên gương mặt đỏ ửng, hết nhìn hắn lại nhìn cây trâm.

-Tỷ tỷ bảo là chỉ khi nào đã lấy chồng thì mới búi tóc. Muội vẫn còn nhỏ lắm, còn lâu lắm mới phải lấy chồng, nên không thể búi tóc cho huynh xem được đâu.

Hắn ngẩn người, hóa ra là như vậy. Hèn chi thiếu nữ Miêu người nào cũng chỉ xòa tóc, chỉ có các đại thẩm mới búi tóc cao trên đỉnh đầu. Hắn tưởng là các nàng chỉ thích làm đẹp, nên dù trời nóng như vậy mà cũng chỉ thắt bím hai bên, chỉ có các thẩm đã lấy chồng mới sợ nóng, nên búi tóc lên cao. Hắn cười vang vang.

-Vậy phải chờ đến lúc Tư Lý đi lấy chồng vậy.

-Ai thèm lấy chồng!

Nàng nói vậy rồi đỏ bừng cả mặt, xấu hổ quá nên đành bỏ chạy đi mất. Nhìn bóng nàng chạy khuất vào thân điện, nụ cười hắn tắt ngấm. Chỉ còn lại gương mặt u sầu như thường ngày. “Không biết ta có chờ được tới ngày đó không”. Hắn thở dài, nhiệm vụ của hắn ở Cổ thành sau đêm nay là đã chấm dứt. Hắn xoay người, hướng đi về phía cung điện của Sứ quân.

Đêm đó trăng tròn sáng vành vạnh. Toàn thể dân chúng ở Cổ thành đều tập trung hết vào Tế Nguyệt đài. Đó là một phần mở rộng của thần điện, nơi có khoản sân rộng và cao, chồm ra khỏi tường thành, bên dưới là con sông Nguyệt Ca chảy cuộn cuộn. Giữa khoản sân, một đồng lửa lớn được đốt lên cháy hừng hực. Xung quanh đồng lửa là dân chúng Cổ thành, tất cả ngồi xếp hình bán cung hướng mặt về thần điện. Sau khi đọc xong một bài kinh về Nguyệt thần, các vị ti tế bước sang hai bên. Tiếng lục lạc trang nhã vang lên. Tất cả dân chúng đều im lặng lắng nghe. Sau đó là tiếng đàn, tiếng sáo, rồi tiếng trống rộn rã nổi lên.

Bảy vị công chúa của Oa Cát Lập Hãn xuất hiện trên bậc thềm của thần điện. Tiếng trống trở nên dồn dập hơn. Các nàng mỗi người cầm trên tay một giỏ hoa Bạch lan trắng tinh và thơm ngát. Đây là loài hoa của Nguyệt thần, loài hoa chỉ nở vào đêm trăng tròn. Ánh lửa bập bùng, tiếng trống càng lúc càng dồn dập. Bảy nàng công chúa thân váy áo trắng lượn múa xoay tròn, thân áo bay bay như cánh hoa Bạch lan. Các nàng càng múa, tiếng trống càng rộn ràng. Người dân Cổ thành cũng càng lúc càng mê ly với điệu múa thần tiên của các nàng. Sau đó bảy vị công chúa tung hoa vào đám đông. Tất cả hồ hởi đón lấy, không khí càng lúc càng trở nên cuồng nhiệt hơn. Tất cả đều lắc lư theo nhịp trống.

Bảy vị công chúa tiếp tục nhảy múa cho đến khi nhịp trống đã đến đoạn cao trào. Các nàng nắm tay nhau chụm lại như một nụ hoa. Tiếng trống đột ngột chấm dứt. Tất cả đều trở về với im lặng. Rồi nụ hoa Bạch lan chậm chậm nở ra, giữa vòng tay của các tỷ tỷ là nàng công chúa út Oa Cát Tư Lý. Nàng một thân mặc áo vàng như màu của ánh trăng, trên trán đeo món trang sức bạc hình tròn tượng trưng cho Nguyệt thần. Đứng giữa các tỷ tỷ mặc bạch y, nàng nổi bật thành một nhụy hoa xinh đẹp. Nàng bắt đầu cất cao tiếng hát. Tiếng hát vang xa như giọng của thiên tiên trên trời, quả nhiên là đứa con được sủng ái của Nguyệt thần.

... Nơi phía xa, đâu cánh hoa?

Trắng ngần thanh khiết, vang hoà lời ca.

Nguyệt thần, người mẹ chúng ta

Người quyền năng nhất, cao cả bao la...

Tiếng sáo diu dặt được nhạc sư uyển chuyển hòa cùng lời hát của nàng. Sau đó là tiếng đàn, tiếng trống cũng bắt đầu hòa theo. Những người đứng nghe xung quanh cảm thấy thân thể như nhẹ bồng đi, như bị hòa tan vào dòng chảy của âm nhạc. Quả thật là hay quá đi, hay như tiếng hót của chim Thiên Đường, như tiếng hát của dòng sông Nguyệt.

Từ Tử Minh này giờ vẫn nép mình sau thân cột lớn cũng có thể nghe rõ tiếng nàng hát. “Thật sự là rất hay”. Bình thường nàng vẫn hay hát cho hắn nghe, nhưng đêm nay lại có vẻ hay hơn mọi khi. Có lẽ lời của bài Nguyệt Ca này thật sự rất hợp với giọng ca của nàng, làm nó phiêu phiêu như âm nhạc của giới thần tiên. Hắn hít lấy một hơi khí lạnh, phát hiện thì ra này giờ mình vẫn đang nhín thở. Giọng ca của nàng đột ngột làm hắn hoàn toàn ngưng trệ, cả việc thở cũng quên đi, thật là đầy mỉa mai.

Nàng vẫn đang hát nhưng đã chuyển sang một giai điệu khác, u buồn và thê lương hơn. Các vị tỷ tỷ của nàng đều lui xuống. Mọi người xung quanh bắt đầu rầm rì hát theo, những lời ca ai oán.

Đám đông người Miêu chậm chậm tách ra làm hai, nhường ột đám rước từ bên dưới Tế Nguyệt đài đi lên. Trong đám rước đó có bốn người khiêng một kiệu nhỏ, bên trên là một lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi theo tư thế thiền định. Da của người ngồi trên kiệu xám ngoét, khô queo bám vào đám xương gầy còm trên người. Hắn nhận ra lão nhân đó. Đó là một trưởng lão ti tế trong thần điện, lão đã già lắm rồi. Trước khi Tử Minh xuống núi lão đã ngã bệnh nằm liệt giường. Hắn đoán có lẽ lão đã không qua khỏi.

Đám người lầm rầm vẫn tiếp tục nhắm mắt, còn những người khiêng kiệu thì đưa thân thể lão ti tế đã chết khô vào ngọn lửa. Tiếng lửa reo lách tách liềm lên xác chết gầy còm, mùi khét lẹt tràn ngập không gian. Một ti tế bước lại gần đồng lửa, ném vào đó đóa hoa Bạch lan. Đóa Bạch lan mau chóng bị ngọn lửa đốt cháy hết, tro bụi của nó bị ngọn lửa đẩy lên cao. Trong ánh trăng vàng từng đốm ánh sáng li ti xuất hiện, bay thẳng lên trời cao. Người dân Miêu vô cùng hồ hởi, bởi linh hồn của lão ti tế đã được Nguyệt thần đón lấy đưa lên trời cao. Người dân Miêu hò reo, và đó chính là tín hiệu.

Từ khắp nơi trong Cổ thành không hiểu từ đâu xuất hiện các đạo binh lính. Toàn bộ đều vận hắc giáp màu đen, trên ngực có thêu hình cú đêm. Đó chính là đội binh tinh nhuệ Dạ Diệu của triều đình. Người dân Miêu toàn bộ tập trung ở Tế Nguyệt đài hoảng sợ la hét. Toàn bộ binh lính bảo vệ Cổ thành đều lần lượt từng người từng người ngã xuống.

Quân Dạ Diệu xuất quỷ nhập thần, cứ như từ bóng đêm bước ra, khiến quân thủ thành trở tay không kịp. Kết quả là không thể phản kháng đã thất thủ trận vong. Oa Cát sứ quân vô cùng sợ hãi liền rút kiếm, bảo hộ tám vị ái nữ toàn bộ rút lui vào thần điện. Còn tự tay mình đóng cửa chặn lại, chốt thủ bên ngoài. Tám vị công chúa chính là bảo bối trân quý nhất của Oa Cát sứ quân, là những thứ duy nhất trên đời ông còn quý hơn tính mạng mình.

truyện copy từ

Thần điện là một điện thờ lớn được đeo từ nguyên khối đá trắng, chỉ có một cánh cửa lớn duy nhất thông ra bên ngoài. Sau khi đóng sập lại thì người bên ngoài không sao mở ra được, chỉ có từ bên trong mới có thể mở ra mà thôi. Sau khi đưa tám ái nữ vào bên trong thần điện, Oa Cát Sứ quân không còn gì để sợ, tay vẫn lăm lăm kiếm, đứng trụ trước cửa, bất cứ ai xông tới ông đều chém không tha.

Chẳng bao lâu, sau một hồi chém giết thì bộ giáp của ông thấm đẫm máu, mà cả mặt và râu tóc ông cũng vậy. Oa Cát sứ quân đưa mắt nhìn xung quanh, đau đớn thấy thần dân của mình bị tàn sát, từng người từng người một ngã xuống. Máu chảy loang trên nền gạch trắng vô cùng khủng khiếp, thê lương. Oa Cát sứ quân nhìn tình cảnh đó cũng không chịu nổi đã kích, phải hét gầm vang.

-Tại sao?

Sau đó ông đau đớn gục mặt xuống đất, hai giọt lệ già chảy dài xuống má.

-Bởi vậy ta rất ghét màu trắng, khi máu văng lên thì nhìn rất dơ.

Một giọng quen thuộc vang lên làm Oa Cát sứ quân không thể không ngẩng lên nhìn. Lẫn lộn trong đám tàn sát điên cuồng có một nam nhân, thân vận khôi giáp màu tím đen như bầu trời đêm, đi tới. Phía sau là hai hàng binh lính đi theo hộ tống, bất cứ ai chạy loạn đến gần đều bị chúng chém giết không tha. Oa Cát sứ quân nhìn nam nhân vận huyền giáp đang từ từ tiến đến, ông giận dữ ghen hờn.

-Người? Thì ra là người! – Ông dùng tay chỉ thẳng vào người vừa đến. Cảm thấy tức giận đến khí huyết nhộn nhạo, không cầm được phun ra một ngụm máu tươi.

-Phải, là ta. - Tử Minh trả lời.

8. Chương 8 : Ta Chịu Thua Muội Rồi

Chương 8: Ta chịu thua muội rồi

Oa Cát sứ quân nhớ lại hai năm trước, lần đầu tiên ông gặp người thanh niên mười tám tuổi có ánh mắt ưu buồn này. Ông ngồi trên trưởng, tay cầm phong thư của Tử Tử Minh giao cho.

-Người thật sự là con trai của Tử lão đệ! – Ông nhìn hấn gầy gò, gương mặt ưu tư như của nữ nhân, thật không giống hậu nhân danh tướng.

-Dạ đúng, thưa sứ quân. Bởi vì năng lực Tử Minh có hạn, không thể theo học được với gia phụ nên bị cha đuổi khỏi nhà. Gia phụ còn bảo rằng hãy đến Cổ Thành mà học tập, “Bụt chùa nhà không thiêng”, nên chỉ đành đến xin sứ quân nhận. Gia phụ dặn rằng nhất định với sự oai dũng anh minh của sứ quân, Tử Minh chỉ cần học được một phần cũng đã có thể coi là thành tựu.- Hấn dập đầu dưới trưởng.

Oa Cát nhìn mặt hấn giống như oán phụ, thầm nghĩ kẻ bất tài vô dụng này không biết có thể đào tạo thành cái dạng gì.

-Từ lão đệ đã quá nghiêm khắc rồi! Nếu y đã đuổi người khỏi nhà, mà ta lại không cho người ở lại thì sao được. Thôi, cứ ở lại đây một thời gian, thích làm gì thì cứ làm, chừng nào cha người nguôi giận thì trở về.

-Dạ, đa tạ sứ quân thu nhận.

Vậy là với một lý do ‘trời ơi’ như vậy, Oa Cát sứ quân nhận Từ Tử Minh vào nhà mình.

Hắn vẫn mỗi ngày nhàn nhã đi qua đi lại, nhòm cái này một lát, ngó cái kia một tí. Thỉnh thoảng hắn vào thư viện, đọc vài quyển sách rồi đi ra.

Một hôm Oa Cát gọi hắn tới học cưỡi ngựa. Hắn quả nhiên là tên vô dụng, té lên té xuống biết bao nhiêu bận. Nhớ lại lúc hắn đến Cổ thành, chính là cưỡi lừa mà tới. Oa Cát đành để hắn một mình tập luyện, phải mất tới ba tháng mới có thể leo lên ngựa mà không té xuống, rồi mất ba tháng nữa để hắn cưỡi ngựa đi nước kiệu. Hắn ở Cổ thành hai năm, thật sự không học được gì.

Tháng trước hắn đột nhiên cáo biệt, nói là trở về thăm gia mẫu. Đi bằng một tháng trời, thì hắn đột nhiên hôm nay trở lại, nói phụ thân đã hết giận, hắn có thể trở về nên đến từ biệt một tiếng.

-Ha ha ha, thì ra đây là cách từ biệt của người! – Oa Cát tướng quân cười đến thê lương – Thật ra người là ai chứ?

-Oa Cát sứ quân, thần là Kỵ binh thiếu tướng, khâm sứ chỉ huy Dạ Diệu binh. Hôm nay, phụng mệnh hoàn thượng đến truy bắt phản tặc. – Tử Minh gương mặt lạnh lùng, chấp tay chào Sứ quân một cái. Coi như cảm tạ lão hai năm qua không đến nổi bạc đãi hắn.

-Ha ha ha, Là Kỵ binh thiếu tướng ư? Vậy mà mất hết cả năm trời mới học xong cưỡi ngựa ư? Ha ha ha, người đến đây truy bắt phản tặc. Nhưng là phản tặc nào chứ? Ta chỉ thấy Dạ Diệu binh các người đang lạm sát người vô tội thôi.

-Người đâu, tuyên chỉ? – Hắn không thèm nghe giọng Oa Cát kể lể dài dòng mà trực tiếp ra lệnh, cắt ngang lời còn chưa nói hết.

Một tên hắc y đứng bên cạnh Tử Minh bước lên, trong tay hắn là đạo thánh chỉ viết trên vải màu vàng, có ấn ký của hoàng gia.

“Thần uy Ban mệnh,

Năm Uy Vô thứ năm,

Ta là Hồng Cảnh hoàng đế , con cháu đời thứ sáu của Thánh Minh tổ Hoàng.

Oa Cát Lập Hân, thân là sứ quân một phiên, không biết quản lý phiên thổ cho tốt. Kết bè với tà giáo, thực hiện tập tục dã man, giết người tế tà thần. Rõ là hành vi man di mọi rợ, phản bội văn minh của Thần Châu. Tội không thể tha.

Nay, ban chiếu này, lệnh cho Từ Tử Minh khâm sứ dẫn Dạ Diệu quân tấn công Cổ thành, tiêu diệt man di. Bắt được Oa Cát Lập Hân phản tặc, xử trảm tại chỗ, thị chúng làm gương.

Bắt đao thu mệnh,

Uy Vô Hồng Cảnh”

-Oa Cát phản tặc, ta phụng chỉ, đành phải thu mệnh của người tại đây thôi.

Tử Minh khuôn mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt lại buồn rười rượi, tay đưa qua thắt lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Thanh kiếm hắn luôn mang bên mình trong suốt hai năm qua chưa từng bị ai phát hiện. Người cũng như kiếm, âm hiểm khó đoán.

-Ha ha ha ... – Đột nhiên Oa Cát Lập hân cười to – Thu mệnh, với bản lĩnh của người mà muốn thu mệnh của ta?

Vừa nói dứt lời trường kiếm của Oa Cát Lập Hân liền tiếp chém tới. Tử Minh nhanh chóng thoái đỡ. Từng nhát, từng nhát trường kiếm như bạt núi chém trời, uy dũng vô song. Vậy mà nhuyễn kiếm như linh xà

xuất động, uyển chuyển dời hết toàn bộ lực chém tới kia phân tán hết. Một cương một nhu cứ như thế giao đấu ba trăm chiêu vẫn không phân thắng bại.

-Thật không nhìn ra, tiểu tử nhà ngươi võ công lại cao cường như vậy!

-Còn nhiều chuyện ngươi vốn nhìn không ra đâu.

Bởi vì hần là Tử Minh, vốn trên đời này không có ai có thể nhìn thấu hần.

^ _ ^

Từ Tử Minh là con trai thứ ba của tướng quân Từ Tử Lăng, ái tướng thân cận bên cạnh hoàng thượng. Từng được xưng tụng là thiên tài binh lược, kỳ tài trong giới võ học. Hần mười tuổi thuộc lòng binh pháp, từng có một cuộc so tài binh lược trên đại diện với đương triều đại học sĩ Thạc Sĩ Lâm. Hần mười bốn tuổi đánh bại đương triều võ trạng nguyên Nguyễn Cảnh Nguyên, khiến sau đó Nguyễn Cảnh Nguyên vì xấu hổ mà thoái triều cáo quan. Hần mười sáu tuổi được phong làm Kỵ binh thiếu tướng của hoàng triều, vị thiếu tướng trẻ nhất trong lịch sử Việt Quốc. Hần mười tám tuổi đã là ái tướng dưới trướng hoàng thượng, được hoàng thượng tin tưởng giao cho nhiệm vụ lớn nhất trong đời, tiêu diệt phiên sứ các cứ khắp nơi.

Phiên sứ quân trước giờ luôn là cái gai trong mắt Hồng Cảnh hoàn đế, bởi phiên thổ rộng lớn, quyền lực của sứ quân lại là tuyệt đối ở phiên thổ. Như vậy, chẳng phải là chia sẻ giang sơn của hoàng thượng ư? Mấy cái gai lớn như vậy cần phải được trừ bỏ. Mục tiêu đầu tiên chính là Oa Cát Lập Hần sứ quân, phiên thổ rộng lớn nhất, lại là nơi gần như tách biệt với Đại Đô. Tin tức về hần chắc chắn chưa từng lan tới nơi này. Đồng thời, Từ Tử Lăng cha hần cũng có chút giao tình cũ với Oa Cát sứ quân.

Hần giả khờ, giả ngốc thuận lợi thâm nhập Cổ thành.

Cổ thành là một toà thành vô giá trị, nó chủ yếu được xây dựng theo dạng đền đài. Không có tháp canh mà chỉ có tháp chuông, không có sân luyện binh nhưng lại có Tế Nguyệt đài để tụ tập lễ hội, không có khu vực quân sự mà lại có vô số đền chùa miếu tích. Ngay cả cung điện của sứ quân cũng là một phần của thần miếu.

Hần được tự do ra vào khắp nơi trong Cổ thành, chỉ có một số khu vực cấm địa như nơi ở của các ti tể, nhưng hần cho rằng những nơi đó vốn cũng không quan trọng. Trong thư viện phòng cũng chỉ toàn là sách kinh văn, lịch sử thần địa hay vài cuốn tạp nham về Nguyệt thần.

Hần vô cùng thất vọng. Nhiệm vụ lớn đầu tiên trong đời hần là đánh chiếm ngôi thành cổ nát này ư? Nó quá là dễ dàng. Binh lính canh gác thì tạp nham. Dân chúng chỉ là hạng tiểu phu, canh dã. Săn bắt, trồng trọt được gì cũng đều dâng cho Nguyệt thần, việc thông thương dường như không quan trọng lắm và cũng ít xảy ra.

Hần vô cùng chán ghét Cổ thành. Chán ghét nhất chính là cái màu trắng toát của nó, quá đơn điệu và chói mắt. Mà người dân cũng lại toàn là một màu y phục trắng. Hần càng chán ghét người Miêu hơn, họ chẳng cần biết hần là ai, xa lạ hay thân quen, cứ hề vừa gặp là nhe răng cười tươi thật rạng rỡ. Nụ cười đó cũng thật là chói mắt.

Ở được vài tháng trong Cổ thành, hần đã dò thám khắp nơi, đường đi nước bước trong thành đều được hần ghi nhớ trong đầu. “Có lẽ đã đến lúc phải quay về và tiếp tục công việc của mình.” Kế sách tấn công đã được hần vạch ra kỹ lưỡng, tấn công bắt đầu từ đâu, binh lực cần bao nhiêu người, triển khai các hướng thế nào ... tất cả đều rất hoàn hảo. Chỉ còn thiếu một cái cơ để đẩy binh.

Oa Cát sứ quân đột nhiên gọi hần đến dạy võ công. Hần chán nản đi theo Oa Cát một tuần lễ, buổi sáng nhìn lão luyện tập võ công cho binh sĩ, buổi chiều thì dạy riêng cho hần. Ngày nào cũng phải diễn cái trò cầm kiếm thì rút lên rút xuống, múa đao thì lại tự làm bị thương mình... Hần vô cùng gian nan diễn một màn khổ nhục kế, khiến cho kẻ sành sỏi rành đời như Oa Cát sứ quân cũng bị lừa. Lão nhìn hần thở dài, có lẽ đã hết hy vọng vào tên bất tài như hần. Sau đó lại chuyển sang học cưỡi ngựa, hần phải ba tháng liền diễn cái cảnh té từ trên lưng ngựa xuống. Hần thật là một người nhẫn nại nhất thiên hạ mà.

Nhớ lại mỗi ngày hần đều nhìn Oa Cát sứ quân luyện kiếm, lão thực sự là cao thủ. Hần thường nhắm lại, học dần mỗi ngày đến nay cũng đã học được gần hết võ công của lão rồi. Một hôm, lão lại tập một thức kiếm mới, gọi là Nhất thức. Vì sao gọi là Nhất thức, bởi vì chỉ duy nhất có một chiêu. Nhưng lại là một

chiêu cực mạnh, nhất chiêu đoạt mạng, đem dồn hết tất cả chân khí nội lực vào chiêu này, nếu không đánh trúng đối thủ thì coi như không có đường lui. Hắc thích triết lý của chiêu kiếm này, vứt bỏ tất cả để tạo ra kẻ mạnh chân chính, nếu không thắng được thì cũng không cần đường lui làm gì.

-Này giờ ngươi nhìn chăm chú như vậy, bộ thích chiêu kiếm này sao? – Không biết từ lúc nào, sứ quân đã dừng luyện đi lại cạnh bên hắn.

-Tử Minh cảm thấy chiêu kiếm này rất đơn giản, có lẽ sẽ học được! – Hắc giả vờ trở lại với bộ dạng rụt rè nhút nhát.

-Đơn giản? Người không nhìn ra được nó phức tạp cỡ nào đâu. Đây là thành quả cả đời mà ta đã ngẫm nghĩ ra được đó. – Lão cười, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tự hào. – Ngươi bắt quá bây giờ ngươi vẫn chưa thể luyện chiêu kiếm này. Nếu không phải là trường kiếm vừa dài, vừa nặng thì sẽ không phát huy được sức mạnh của Nhất thức. Nếu đổi lại, dùng một thanh kiếm vừa mảnh, vừa nhẹ sẽ nhất định bị lộ nhược điểm chí mạng. Nhất thức một khi đã xuất ra, không đoạt được mạng đối thủ thì coi như bản thân mất mạng. Sau khi tấn công, toàn bộ chân khí tiêu tán, cả người sơ hở, đối phương sẽ lợi dụng điểm yếu này, quay ngược lại phản chiêu. Đây chính là đi tìm sinh môn trong tử lộ.

Lão đưa kiếm cho hắn cầm thử. Dài một mét rưỡi, nặng chín mươi cân. Quả là thanh bảo kiếm, vừa dài vừa nặng. Không phải hắn cầm không nổi mà là cố ý đánh rơi. Oa Cát sứ quân cười ha ha, vỗ vỗ vai hắn.

-Chỉ khi nào ngươi cầm được kiếm của ta, thì mới có thể luyện được Nhất thức mà thôi.

Sau đó lão bỏ đi, để lại hắn ngồi một mình với gương mặt đau buồn.

-Ca ca, ngươi khó chịu lắm phải không?

Một giọng nói thánh thót, thỏ thẻ của trẻ con vang ra từ trên cành cây cao. Hắn nhìn lên cái cây gần đó thì thấy một tiểu nha đầu ngồi vắt vẻo trên chạc cây. Thân mặc một bộ áo trắng của người Miêu, chân không mang hài, cổ chân bên trái có một chùm lục lạc. Đó chính là tiểu công chúa của sứ quân, Oa Cát Tư Lý, mười một tuổi.

-Công chúa, sao lại leo lên cây như vậy? Nguy hiểm lắm. Xuống đây, ta đỡ ngươi.

Hắc giả vờ ra chiều quan tâm tiểu công chúa, đi đến dưới chạc cây giang rộng hai tay. Dù hắn có vẻ hơi ốm yếu, nhưng thật ra lại là một thiếu niên mười tám tuổi có luyện võ công, nên dù đỡ một đứa trẻ mười một tuổi thì cũng không quá sức. Đứa trẻ Tư Lý kia cũng không hề khách sáo, nhảy thẳng từ trên cây vào vòng tay của hắn.

-Oa, ca ca, ngươi thật là giỏi nha. Vậy mà Tư Lý thấy ngươi lúc nào cũng có vẻ khó chịu? – Tư Lý lại dùng giọng nói thỏ thẻ ngọt ngào của mình hỏi hắn.

-Ta thực sự không giỏi tí nào. Vì vậy mới khó chịu, buồn rầu vì tài mình không bằng người. – Hắn vừa làm bộ trưng ra vẻ mặt buồn rầu vừa thả Tư Lý xuống đất, nhưng nàng không chịu buông cổ hắn ra, cứ một mực bám chặt như một con khỉ con.

-Tư Lý thấy ca ca không phải là khó chịu vì buồn đâu. Ca ca khó chịu vì lúc nào cũng phải nhịn cười phải không?

Một lời thánh thót nói ra hắn nghe như sét đánh bên tai. Đứa bé này cứ nhiên lại nhìn ra điệu bộ buồn rầu giả tạo của hắn. Mỗi lần hắn đưa bộ mặt ưu sầu ra trước mặt người ở Cổ thành thì trong bụng đều nhiều lần cười khinh bỉ bọn họ. Nhịn cười quả thật là khó chịu.

Nhớ lại có lần hắn lại tiếp tục dắt ngựa ra tập, lại tiếp tục té từ trên lưng ngựa xuống. Đám binh lính đang luyện kiếm nhìn thấy cũng không khỏi ồ cười. Hắn nhìn bọn chúng, lại diễn nét mặt buồn rầu đau khổ. Đáng cười mới chính là lũ bọn chúng, luyện đi luyện lại cũng chỉ một chiêu mà cũng không xong. Nếu đổi lại là binh lính của hắn, đã sớm bị hắn lôi ra dùng quân pháp trị tội rồi. Hắn dắt ngựa vào chuồng cột lại. Đứng từ xa nhìn bọn chúng luyện tập. Thật là một lũ binh ô hợp, chẳng lấy ra được một tên gọi là cao thủ. Hắn ngàn vạn lần cười thầm trong bụng, nghĩ tới ngày bọn chúng thất bại dưới tay Dạ Diệu quân của hắn, thật là vô cùng vui vẻ.

Hắn trên đời này tự hào có ba cái. Thứ nhất tâm hắn thâm sâu, mưu mô sách lược cất đầy một bụng. Thứ hai kiếm thuật thế gia tuyệt luân, từ ngày xuất sư chưa từng biết thua là gì. Thứ ba, chính là gương mặt có thể giả tạo đến mức hoàn hảo như thế này, luôn luôn gạt được mọi người trong thiên hạ. Vậy mà hôm nay, gương mặt đầy tự hào của hắn lại bị một con tiểu nha đầu vạch ra.

-Tư Lý muội muội, sao lại cho rằng ta luôn nhin cười? Không phải mặt ta đang rất buồn rầu sao? – Hắn đổi giọng, ra chiều thân thiết với Tư Lý. Hy vọng mọi được chút tin gì của con bé con này.

-Không phải, mặt huynh buồn trông chưa giống lắm. Rõ ràng là đang muốn cười mà. Bởi vì mọi người gặp Tư Lý, ai cũng cảm thấy vui cười a.

Tư Lý vừa thở thễ nói, vừa dùng hai tay ép chặt lấy hai má tạo thành hình mặt heo. Hắn nhìn thấy, cũng chẳng thể nhin được nữa, đành phải bật cười thành tiếng. Đây là cái lý do gì vậy, nghe qua thấy hắn rất đầy sơ hở, nghe kỹ lại cũng chẳng biết hắn sơ hở chỗ nào. Thật là lý luận kiểu trẻ con mà.

-Thật sự là ta chịu thua muội rồi.

Hắn là Từ Tử Minh, thiên tài của Việt Quốc, háo thắng thành bệnh, vậy mà hôm nay lại tâm phục khẩu phục chịu thua một người. Mà chính hắn lại chẳng biết mình rốt cuộc đã thua chỗ nào. Sự ngây thơ chẳng? Lúc đó hắn còn chưa thể biết, sau này hắn còn tiếp tục thua dài dài trong tay nàng.

Kể từ ngày đó, hắn thấy Cổ thành không còn quá xấu xí nữa. Khuôn mặt hắn vẫn là một vẻ đăm chiêu u oán. Chỉ khi ở một mình, thì hắn lại nghe thấy tiếng cười rúc rích, tiểu công chúa lại giá đáo. Khi gặp Tư Lý, hắn không thể ngăn mình nở một nụ cười thật tâm. Ở bên nàng công chúa này thật là lý thú mà.

Hắn không bao giờ hiểu được tại sao nàng luôn tìm được hắn. Dù hắn đang ở chỗ nào, khi hắn chỉ có một mình thì nàng luôn xuất hiện.

-Minh ca, huynh đang viết chữ gì đó? – Đôi bàn tay bé xíu ôm chầm lấy cổ hắn từ phía sau. Hắn không bao giờ đoán được nàng từ đâu xuất hiện, chỉ là đã luyện thành thói quen không còn bị giật mình khi bị nàng “tấn công” đột ngột nữa.

-Ta đang tập viết chữ! Muội không biết chữ sao? – Hắn vẫn thản nhiên viết tiếp, mặc kệ kẻ quấy rầy vừa đến.

-Muội trước đây đã học, nhưng không phải là loại chữ này. – Nàng bỏ tay ra, chạy ra đằng trước tựa người vào cạnh bàn như muốn xem rõ hơn.

-Chữ trước đây muội học có lẽ là chữ viết riêng của dân tộc Miêu. Chữ của ta viết ở đây là chữ quốc ngữ của Thần Châu. – Hắn ngừng tay. Nhìn thấy gương mặt nàng, hắn không thể không hé một nụ cười ôn nhu.

-Hê, muội cũng muốn học chữ của Thần Châu, huynh dạy muội đi! – Vừa nói, nàng vừa chạy ngay vào ngồi trong lòng hắn không chút e ngại. – Vậy bắt đầu học từ chữ gì?

Nàng quay lại, chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi hắn. Hắn phì cười, “Tiểu nha đầu này thật là ...” Hắn vĩnh viễn cũng phải chịu thua công chúa như nàng.

Cứ như vậy, nàng mỗi ngày đều chạy tới bên hắn. Hỏi cái này, hỏi cái kia, “Thần Châu như thế nào?” , “Mọi người ăn mặc ra sao?”, “Oa , thật vậy sao?”, “Nơi đó thật hay quá!” ... Mà hắn cũng say sưa kể cho nàng, “... những nơi gọi là tửu điểm, mọi người đều tới đó để uống rượu ăn uống no say tới ngày họp chợ hàng tháng, sẽ có những gánh xiếc rong dờ đến, biểu diễn làm trò ... phong cảnh ở Hồ Tây là vô cùng mỹ lệ ...” Hắn càng kể sẽ càng thấy được cái miệng o tròn của nàng, đôi mắt lấp lánh đầy những điều nàng đang tưởng tượng qua lời kể của hắn. Khuôn mặt nàng thật là thập phần đáng yêu. Nụ cười của hắn chưa bao giờ tắt khi có nàng bên cạnh. Sau này nhớ lại, đây có lẽ là khoảng thời gian yên bình và hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn.

9. Chương 9 : Hẹn Thề

Chương 9: Hẹn thề

Một hôm hắn đang ngồi bên bờ suối câu cá. Đó là một khoản rừng thưa tĩnh lặng ít người qua, nước suối trong vắt và có nhiều cá. Một nơi an toàn để hắn có thể ung dung luyện kiếm.

Cần câu hắn đã giương lên, buộc chặt vào một cành cây để chống đỡ đó. Dù đóng giả một tên bắt tài vô dụng, thì ít nhất khi nói đi câu cũng nên mang về được một con cá, dù là nhỏ thôi.

Hắn rút ra thanh nhuyễn kiếm đeo ở thắt lưng. Đây là một thanh kiếm có lưỡi mỏng, thân dẻo và vô cùng sắc bén, có thể uốn cong đeo quanh thắt lưng, chỉ cần dùng đai lưng quấn quanh một vòng là có thể che được thân kiếm. Vì vậy, bọn người ngu ngốc ở Cổ thành đó chưa hề nghĩ rằng bên mình hắn có mang kiếm.

Cầm kiếm trên tay, khuôn mặt hắn trở nên băng lãnh. Đó mới chính là khuôn mặt thật của hắn, khắc nghiệt, âm trầm. Bộ kiếm thức hắn đánh ra vô cùng mềm mại uyển chuyển. Nhẹ như múa lụa, nhưng uy lực chiêu nào cũng là chém đĩnh chặt sắt. Hắn năm tuổi bắt đầu luyện võ, tám tuổi đánh bại vị thầy đầu tiên. Sau đó là rất nhiều vị sư phụ khác nữa. Tất cả sau khi dạy hắn, đều bị hắn dùng chính loại võ công đó đánh bại. Mười sáu tuổi hắn đã không còn bái sư học nghệ nữa, hắn đã tìm được ình một thanh kiếm riêng, một lối đánh riêng phù hợp với mình nhất. Mềm dẻo, uyển chuyển nhưng vô cùng hung hiểm. Với tài năng thiên phú, hắn đã sớm đạt thành tựu ‘tâm kiếm hợp nhất’. Hắn thấy lòng mình đã sớm mài sắc như lưỡi kiếm rồi.

Có tiếng động lạ, hắn nhanh chóng hồi khí, thu kiếm lại. Từ xa vang lên tiếng chuông leng keng quen thuộc.

-Minh ca, Minh ca. Huỳnh đâu rồi? – Tiếng Tư Lý công chúa nỉ non.

-Ta ở đây!

Hắn không ngập ngừng đáp trả lời nàng. Nghe giọng điệu này thì hôm nay có chuyện bất thường đã xảy ra. Hắn thở dài một tiếng, buổi tập kiếm đành phải dang dở. Hắn đi về phía có tiếng của nàng, vén bụi cây lên để nàng có thể dễ dàng thấy hắn.

Tư Lý một thân y phục trắng, chân vẫn không mang giày đang chạy tới phía hắn. Tiếng leng keng vang lên từ vòng lục lạc đeo trên chân nàng. “Tiểu nha đầu này không bao giờ chịu mang giày khi đi ra ngoài cả”. Hắn thầm lo lắng cho đôi chân trần của nàng. Đây là trong rừng đó, rất nhiều cành cây và đá vụn, “Chẳng phải đi sẽ rất đau chân sao?”. Hắn không biết từ bao giờ lại có cái tâm tư lo lắng như bảo mẫu đối với nàng. Đứa trẻ này tự nhiên sẽ khiến bất cứ ai ở bên cạnh đều phải yêu thương lo lắng.

Từ Minh tiến tới, bé Tư Lý lên khỏi mặt đất. Hắn nhìn nàng rồi nhíu mày một cái. “Quả nhiên đã xảy ra chuyện rồi”. Nàng hai hàng nước mắt tèm lem, trên tay cầm một cây sáo bằng ngọc xanh, gương mặt phụng phịu đến là tội nghiệp. Hắn giơ tay chùi nước mắt trên má nàng. “Tiểu nha đầu này, khi khóc cũng vẫn đáng yêu như vậy!”

-Có chuyện gì đã xảy ra rồi? – Hắn ôn nhu hỏi. Có lẽ trên đời này, hắn chỉ ôn nhu dịu dàng với duy nhất một mình nàng thôi.

-Tư Lý bị tỷ tỷ mắng là đồ ngốc đó! – Nàng ôm cổ hắn khóc oa oa.

-Sao lại bị mắng? – Hắn vuốt vuốt tóc nàng để dỗ dành.

-Hôm nay Tư Lý học thổi sáo, thổi không được nên bị tỷ tỷ mắng. - Nàng vẫn tức tưởi trên vai hắn.

-Ngoan nào, thổi không được thì từ từ học thôi! – Hắn dỗ dành nàng, thầm mắng vị công chúa nào lại nghiêm khắc với Tư Lý như vậy.

-Tư Lý học không được. – Nàng vẫn nức nở không thôi.

-Ngoan, nhìn đi. Để Từ Minh ca ca dạy muội thổi sáo là được rồi.

-Thật sao? – Nàng dừng khóc ngay lập tức, một tay dụi dụi, quệt nước mắt nhìn hắn.

-Thật chứ! Chỉ cần muội nín khóc ta sẽ dạy muội. Đừng khóc nữa, xấu lắm. Nhìn mặt muội tèm lem hết rồi kìa. Muội là người Miêu chứ không phải là mặt mèo đâu.

-Huynh biết thổi sáo sao?

-Biết chứ.

Từ Tử Minh hẳn là ai cơ chứ. Chính là thiên tài trăm năm hiếm thấy, là thần đồng của Thần Châu đương triều. Văn võ đều hơn người, mà cầm kỳ thi hoạ đều tinh thông. Hẳn trước đây có học qua âm luật, biết chơi sáo trúc. Tuy chưa đến mức tinh thông nhưng dùng để dạy cho tiểu nha đầu thì không vấn đề gì.

-Minh ca. Huynh thật giỏi nha.

Tư Lý đã thôi khóc mà chuyển sang cười rạng rỡ. Nụ cười của nàng chính là mặt trời rực rỡ, là thứ hẳn thấy đẹp nhất trên thế gian. “Đúng vậy, tốt nhất là nàng chỉ mãi cười như thế.” Hắn tự dưng bất giác chỉ có một nguyện vọng duy nhất là bảo vệ nụ cười của nàng.

Hắn đặt nàng ngồi bên cạnh mình, trên một tảng đá lớn bằng phẳng bên bờ suối. Hắn cầm sáo ngọc xoay xoay trên tay, ngập ngừng. Tuy là có học qua, nhưng hắn thật không có hứng thú về âm nhạc, nên không có chuyên tâm luyện sáo. Mà hắn tuyệt đối không muốn khoe ra cái sở đoản của mình. Hắn nhìn ánh mắt lấp lánh đầy hy vọng của Tư Lý, thôi thì bêu xấu một lần.

Tiếng sáo vang lên dặt dìu bên bờ suối, âm thanh vang vang nỉ non nghe náo lòng. Hắn không biết khúc nhạc này là gì, nhưng có lần hắn tình cờ đi qua thần điện nghe được. Hắn nghĩ rằng thổi một điệu mà nàng biết, có lẽ sẽ dễ dạy hơn.

Kỳ thực tiếng sáo hắn thổi không hề dở, mà là rất hay. Chỉ nghe giai điệu có một lần mà thổi được đến mức này thì đã là quá tuyệt. Vấn đề duy nhất chính là con người hắn quá cầu toàn, chưa đạt đến hoàn hảo thì đối với hắn chỉ là nỗi xấu hổ.

“Hoa phiêu phiêu,

Mộc tiêu tiêu,

Ngã mộng hương tình các tịch tiêu,

Khả cảm thị xuân tiêu.

Lộc ao ao,

Nhạn ngao ngao,

Hoan hảo tương kì tại nhất triều,

Bất tận ngã tâm miêu.”

(trích “Thuật ý kiêm trình hữu nhân Mai Sơn Phủ” – Hồ Xuân Hương)

“Hoa xiêu xiêu

Cây xiêu xiêu

Giác mộng tình quê thấy tịch liêu

Đêm xuân cảm khái nhiều.

Hương ao ao

Nhạn ngao ngao

Vui sướng hẹn nhau một sớm nào

Tả hết được tình sao?”

Đó là tiếng hát hay nhất Tử Minh từng nghe thấy. Thánh thót, trong veo. Lần đầu tiên hắn biết đến cái gì gọi là vẻ đẹp của âm thanh.

Nghe tiếng sáo của hân, Tư Lý bắt chợt hoà ca theo. Tiếng hát tựa như thiên tiên đầy mê hoặc lòng người. Tử Minh nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Giọng hát nàng rất đẹp.

“...Giang bát bát,
Thủy hoạt hoạt,
Ngã tư quân hoài tương khê khoát,
Lệ ngân chiêm hạ cát.
Thi tiết tiết,
Tâm thiết thiết,
Nồng đậm thốn tình tư lưỡng đạt,
Dạ bằng quân bút phát...”

(trích “Thuật ý kiêm trình hữu nhân Mai Sơn Phủ” – Hồ Xuân Hương)

“... Sông bát bát
Nước ào ạt
Ý thiếp lòng chàng cũng vu khoát
Lệ rơi thêm mặn chát
Thơ da diết
Lòng tha thiết
Đậm nhạt tác lòng ai thấu hết
Liệu bút chàng tả xiết?”

Hân dừng tấu sáo, nhìn nàng mỉm cười. Nha đầu ngọc này, vẫn còn chưa hiểu chuyện đời. Một điệu khúc buồn, sâu sắc như vậy mà nàng lại vừa hát vừa cười.

“Vui lắm sao? Tuổi nàng vẫn chưa hiểu được mà”.

^ _ ^

Thời gian qua đi thắm thoát như thoi đưa. Hân dự định đến Cổ thành chỉ cần sáu tháng là có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chẳng hiểu sao hân đã ở đây đến hai năm. Mùa thu này hân đã hai mươi, còn nàng vừa lên mười ba.

Hân ở bên nàng vẫn kiên trì với vai trò bảo mẫu. Nàng trèo lên cây không thể xuống, hân đành phải ở bên dưới làm đệm thịt người cho nàng nhảy xuống. Nàng chạy chơi té xuống thác nước, hân cũng không màng tính mạng nhảy xuống theo nàng. Nàng lần đầu học cưỡi ngựa đã chạy loạn đi đâu mất, hân phải chạy theo tìm nàng về, khiến Oa Cát sứ quân không khỏi gật gù “Ồ sau hai năm, Tử Minh cuối cùng cũng biết cưỡi ngựa rồi”. Rõ là một nàng công chúa nghịch ngợm, ngày ngày phiền hân không thể không dõi mắt theo nàng.

Mỗi ngày hân đều dõi theo nàng. Tận mắt chứng kiến nàng lớn lên ngày càng xinh đẹp hơn. Mười ba tuổi nàng đã ra dáng thiếu nữ, là công chúa xinh đẹp đáng yêu nhất Thần Châu này. Mỗi lần nhìn nàng, hân không khỏi mỉm cười. Tự chứng kiến khóm cây mình vun trồng trở những nụ hoa đầu tiên, thật là một cảm giác ngọt ngào.

Một ngày hân nhận được lá thư phương xa, là ‘gia thư’ ở nhà gửi cho hân. Trong thư chỉ vắn vắn có một câu, “Người định dưỡng già ở Cổ thành sao?”. Tay hân run rẩy, đây chính là chân bút của hoàng thượng. Hoàng thượng, ngài chờ hân, đã chờ đến phát bực rồi. Hân vội vã thu dọn hành lý, báo với Oa Cát sứ quân sáng hôm sau hân sẽ về quê thăm nhà. “Đi lâu như vậy gia phụ nhất định đã hết giận.”

Cả ngày hôm đó Tư Lý bám hần không rời. Cứ lẳng nhăng đi theo kêu la “Không cho huynh đi đâu, không chịu đâu.” Rõ ràng là một đứa con nít mà.

Tối đó hần và nàng lại ra con suối bắt đom đóm. Nhưng nàng vẫn không thèm bắt con đom đóm nào hết, một mực ngồi bên cạnh hần không buông ra. Nhìn nét mặt phụng phịu của nàng, sao mà đáng yêu quá. Hần rút cây sáo ngọc ra thổi.

Kể từ ngày hần dạy nàng thổi sáo, nàng vẫn chưa tiến bộ gì hơn. Mỗi lần học sáo chỉ có hần thổi còn nàng thì hát. Hần yêu thích giọng hát của nàng nên cũng không ép nàng học sáo làm gì. Còn cây sáo ngọc nàng cũng không cầm lại mà đưa luôn cho hần giữ. Nàng nói rằng. nguồn

- Muội rất hay vấp ngã, lỡ bể cây sáo ngọc thì sao? Thôi thì cứ đưa tạm đưa huynh bảo quản, khi nào cần học thổi sáo thì lại có ngay, không phải chạy đi tìm.

Hần cũng không cãi lại được lý lẽ của nàng. “Vậy ta tạm giữ sáo bên mình.” Từ đó, cây sáo trở thành vật bất ly thân của hần.

Tiếng sáo vắng vắng, giọng hát thanh thanh trong đêm vắng. Có chút buồn thương, có chút luyến lưu.

“...Phong ngang ngang,

Nguyệt mang mang,

Phong nguyệt không linh khách đoạn tràng, Hà xứ thị Đàng Vương.

Vân thương thương,

Thuỷ ương ương,

Vân thuỷ na kham vọng nhất trường,

Nhất trường dao vọng xúc hoài mang.

Nhật kì kì,

Dạ trì trì,

Nhật dạ thiên hoài lữ tứ bi,

Tứ bi ưng mặc ngộ giai kì...”

(trích “Thuật ý kiêm trình hữu nhân Mai Sơn Phủ” – Hồ Xuân Hương, có sửa một tí cho phù hợp hoàn cảnh)

“... Mây lang thang

Trăng mênh mang

Trăng gió xui ai luống đoạn tràng

Đâu là bóng tình lang

Mây tơ vương

Nước như sương

Mây nước trôi đâu chỉ một đường

Một đường xa khuất rộn lòng thương

Ngày chậm rì

Đêm chậm rì

Sáng tối chạnh buồn lữ khách si

Nhớ thương đừng lỡ hẹn, sai kì...”

Tiếng hát nàng hơi nỉ non. Lòng hắn chợt rộn rã, tim đập mạnh hơn. “Nàng cuối cùng cũng đã cảm nhận được lời bài hát này rồi sao?” Hắn thầm cười, cuối cùng hắn đã chờ được đến khi nàng hiểu được. Lần này trở lại kinh thành hắn sẽ bầm cáo với hoàng thượng, không thể tìm được chứng cứ tạo phản, Cổ thành vốn không thể đe dọa đến ngai vàng của ngài. Hắn có lẽ sẽ xin được điều binh đến Cổ thành, làm lính trấn giữ biên quan phía tây nam này. Đây là nơi biên cương xa xôi heo hút, rừng rậm âm u độc hại, lại ngày ngày phải canh giữ đối mặt với bọn man di mọi rợ, vốn không ai muốn bị điều tới đây. Nếu hắn cầu xin chắc chắn sẽ được hoàng thượng ân chuẩn.

-Tư Lý, lần này ta trở về Thần Châu, nhất định sẽ mau chóng quay lại. – Hắn nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng là một cỗ quyết tâm to lớn không gì lay chuyển nổi.

-Ừ, trở về nhớ mua quà uội. – Nàng cũng không còn khóc la nữa mà cuối cùng đã chịu thỏa hiệp. Tuy vẫn là tính tình trẻ con chỉ nghĩ đến quà.

-Được, nhất định ta sẽ mua quà thưởng uội. – Hắn mỉm cười, “Thưởng vì muội đã mau chóng lớn khôn đến như vậy.”

-Thưởng uội vì cái gì? – Nàng ngây thơ hỏi.

Hắn chỉ tiếp tục cười mà không thể đáp lại được.

-Sau này muội sẽ biết. Đêm đã khuya, chúng ta trở về thôi. – Hắn đỡ nàng đứng dậy.

-Công muội trở về. – Nàng phụng phịu. – Lúc này chạy theo huynh muội không có mang giày.

-Được, muội muốn gì cũng được hết. – Hắn vẫn chỉ có thể dụ dằng với nàng.

Bóng trăng tròn vằng vặc soi rõ lối trong rừng, có hai người một lớn một nhỏ đang đi. Hắn công nàng trên lưng, khe khẽ hát. Hắn cảm thấy vô cùng vui sướng, không thể kiềm mình hát lẩm nhẩm mấy câu. Ở bên cạnh nàng lâu ngày hắn đã bị ảnh hưởng rồi chẳng. Nàng yên bình nằm trên vai hắn say sưa ngủ. Trẻ con lúc nào cũng buồn ngủ sớm.

10. Chương 10: Đừng Tưởng Ta Không Thấy Gì? Người Cho Rằng Có Thể Gạt Được Ta Sao?

Chương 10: Đừng tưởng ta không thấy gì? Người cho rằng có thể gạt được ta sao?

Trải qua hai năm, Từ Tử Minh trở lại kinh thành thấy không gì đổi khác. Vẫn là phố phường đông đúc, người người đua chen. Hắn cảm thấy không khí vô cùng ngọt ngào. Vẫn là hơi luyến nhớ Cổ thành, không khí nơi đó vô cùng trong lành và yên tĩnh.

Đã cưỡi ngựa đi đường suốt hơn mười ngày, hắn cũng thấm mệt. Điều đầu tiên hắn không về thẳng phủ đệ mà chạy đến Bảo Các đường, tiệm châu báu lớn nhất kinh thành. Vị chủ quầy niềm nở đón tiếp hắn, mời hắn vào trong ngồi rồi dâng lên một tách trà Ô Long thượng hạng. Bảo Các đường là nơi danh tiếng nhất, bán ra món hàng nào đều là trân bảo quý giá, vì thế khách đến đây mua đều không phải là hạng tầm thường, cần phải đối đãi vô cùng tử tế.

-Dạ thưa đại nhân, ngài muốn mua thứ gì? Kim đao hay khôi mào dát vàng, ngọc bội, tinh thạch hay là đá quý để cần lên bảo kiếm. – Vị chủ quầy xoa xoa hai tay lại với nhau, cười cười cầu tài với hắn.

-Là trang sức cho nữ nhân. – Hắn vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng khí phách.

-Dạ là mua tặng tôn phu nhân sao?

Lão chủ quầy vui vẻ bắt chuyện. Hắn cũng không thêm trả lời. Lão chủ quầy đem mở ra trên bàn một khay kim ngân châu báu, thứ nào cũng óng ánh vàng kim, sáng lấp lánh bắt mắt. Nào là vòng tay bằng

vàng chạm khắc tinh xảo, dây chuyền ngọc trai óng ánh, mũ miện cần kim bảo đá quý sáng ngời. Hắn liếc nhìn một cái, không thấy được thứ gì vừa mắt.

-Thật là dung tục quá. Ta muốn thứ gì đó trân quý hơn, thanh nhã hơn.

Nhìn mặt hắn khó chịu, lão chủồng quỳ biết hắn không hài lòng. Thật sự là đã gặp khách quý rồi, những món hàng lão trưng ra thực sự rất mắc tiền nhưng vẫn còn không vừa lòng y.

-Khách quan chờ chút, có món hàng này nhất định ngài sẽ hài lòng.

Lão chủồng quỳ vỗ tay một cái, một tên hạ nhân lập tức đến bên cạnh. Lão nói nhỏ vào tai gã, sau đó tên hạ nhân chạy vào trong, lấy ra một hộp gỗ nhỏ. Lão mở hộp gỗ ra, bên trong là một cây trầm cài toàn thân một màu đen tuyền, trên đầu cũng chỉ có gắn một viên ngọc trai đen óng ánh.

-Khách quan, đây là Minh Tuyền trầm. Sản phẩm tuyệt tác của sư phụ làm trầm ngự dụng trong nội cung. Thân làm bằng sừng kỳ lân trên núi băng Thiên Mẫu Sơn, đầu gắn ngọc trai đen vạn phần quý hiếm được tìm thấy ở biển Nam Hải. Giá trị liên thành, vô cùng quý giá. Ngài nhìn xem, thân trầm óng ánh lên nước, đã sang trọng mà không cầu kỳ. Nếu đem làm quà tặng thì nhất định tôn phu nhân sẽ vô cùng ưng ý.

Tử Minh nhìn cây trầm đen cũng vô cùng hài lòng. Màu đen tuyền như vậy rất hợp với mái tóc của nàng. Hắn chỉ lạnh lùng ra lệnh.

-Hãy gói lại.

-Khách quan, giá của cây trầm này là vạn lượng hoàng kim.

Lão chủồng quỳ cười hì hì chờ đợi Tử Minh phản ứng. Ai nghe thấy mức giá này cũng giãy nảy kêu mắc. Quả thật là rất mắc. Cây trầm này chính là “trần môn chi bảo” của bốn tiệm. Bất cứ khách quan nào vào mua hàng mà che ỏng che ẹo hàng này sao không sang trọng, không đắt tiền thì lão liền đem cây trầm này ra hù dọa bọn họ. Bảo Các đường cái gì cũng có, có nhiều nhất chính là sang trọng và mắc tiền.

-Ừ được rồi.

Tử Minh cũng không mấy may thay đổi tí gì trên sắc mặt. Móc trong người ra một xấp ngân phiếu dày cộm. Hắn là ai chứ, chính là Kỳ binh thiếu tướng của bản triều, tiền bạc của hắn không thiếu. Chủồng quỳ trán đỏ mồ hôi hột, quả nhiên đã gặp được quý nhân rồi. Khí thế lãnh băng của hắn làm lão chủồng quỳ run sợ. đành phải cẩn thận, gói món “trần môn chi bảo” bán cho hắn.

^ _ ^

Hắn trở về tướng quân phủ thì cảm thấy hơi bất ngờ. Bên ngoài giếng bằng niêm phong. Phủ đệ của tướng quân Từ Tử Lăng mà ai lại dám niêm phong. Cánh cửa chính dán hai hàng giấy niêm, bên ngoài là tầng tầng lớp lớp thủ vệ đứng canh. Hắn nhảy xuống ngựa, toan xông vào trong. Thấy hắn, một người thủ vệ bước tới chào.

-Thiếu tướng, người đã trở về. Hoàng thượng ra lệnh, khi nào người trở về lập tức phụng chỉ, tiến cung gặp hoàng thượng, không được chậm trễ.

Hắn vô cùng bức tức, nhưng là lệnh của hoàng thượng ai dám không nghe.

^ _ ^

Hoàng cung rộng lớn thâm nghiêm mở cửa chào đón hắn. Các binh vệ giữ cửa không ai không biết hắn, nên tất cả đều không làm khó, dễ dàng cho hắn tiến nhập hoàng cung. Trước đây, mỗi lần tiến cung hắn đều cảm thấy oanh oanh liệt liệt, vô cùng tự hào vì được gần gũi với bậc cửu ngũ chí tôn. Lần này tiến nhập hoàng cung, hắn cảm thấy vô cùng lo sợ, như đang tiến vào long đàm hổ huyệt.

-Hoàng thượng. Thần là Từ Tử Minh, Kỳ binh thiếu tướng, khâm sứ chỉ huy Dạ điều quân, xin ra mắt hoàng thượng. Chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. – Hắn ra sức dập đầu trên kim loan điện.

Hoàng thượng trên ngai vàng cao cao nhìn xuống hắn, hai bên văn võ bá quan đều có mặt đầy đủ trong buổi chầu cũng đều ngó vào hắn.

-Ái khanh bình thân.

Hoàng thượng ra lệnh. Giọng trầm vang trong điện. Ngài mới ba mươi lăm, khí thế hiên ngang, xuất thân võ gia nên thân thể tráng kiện, khuôn mặt uy nghiêm. Bá quan trong triều ai ai cũng khiếp sợ.

-Hoàng thượng, tội thần không dám. Tội thần tuân chỉ hoàng thượng, đi điều tra suốt hai năm mà không thu được kết quả về, phụ mong đợi của hoàng thượng. Xin hoàng thượng giáng tội, cắt chức hạ thần làm thường dân để răn đe. – Hãn vẫn một mực không đứng lên, quỳ dưới kim loan điện.

Trong triều bá quan văn võ chột ồ lên. Không ngờ Từ thiếu tướng một đời kiêu dũng lại cầu xin hoàng thượng cắt chức, giáng làm thường dân. Chẳng phải “khôn ba năm, dại một giờ” sao?

Kỳ thực hãn không hề ngu dại bao giờ. Trở về lần này, nhìn qua hãn đã có thể thấu hiểu tâm tư của hoàng thượng. Hãn trà trộn hai năm ở Cổ thành đã sớm thấu hiểu bố cục, đường đi nước bước ở trong đó. Không có hãn dẫn binh, thì binh lực của triều đình khó mà tiến qua rừng Ma Cát mà để chiếm được Cổ thành. Hãn đi biệt hai năm vẫn không hồi báo tin tức, một là đã xảy ra chuyện, hai là đã hồi tâm chuyển ý. Mà hãn đúng là hồi tâm chuyển ý thật. Thanh gươm trong tim hãn đã bị nộ cười ở Cổ thành làm cho cùn lục đi rồi. Chẳng lẽ lại phái mật thám khác trà trộn vào Cổ thành rồi lại phí mất hai năm. Diệt phiên, ý đồ này hoàng thượng nhất định không từ bỏ. Phong toả tướng phủ chẳng phải là muốn bắt trên dưới nhân gia trong nhà hãn làm con tin. Hãn không thể khuyên can hoàng thượng, lại càng không thể dẫn binh đánh chiếm Cổ thành. đành phải xin từ quan, rút ra được càng nhanh lúc nào càng tốt lúc đó.

-Từ Tử Minh! – Giọng hoàng thượng trầm trầm trên điện. – Người cho rằng có thể qua mặt được trẫm hay sao?

Tử Minh là kẻ không hề ngốc, mà hoàng thượng lại là người không thể coi thường.

-Dạ thần không dám.- Tử Minh run rẩy trong lòng. Hãn nhìn ra được tâm tư trong lòng hoàng thượng, còn hoàng thượng cũng dễ dàng đọc được ý đồ trong lòng hãn.

-Người cho rằng có thể gạt được ta sao? Trên dưới ba trăm hai mươi tám người của Từ gia người, chỉ bằng một câu “giáng chức làm dân thường” thì sẽ thoát hết tội sao? – Giọng hoàng thượng uy nghiêm.

-Hoàng thượng, nhưng hạ thần quả thật không thể tìm được chứng cứ phạm tội của Oa Cát sứ quân, Cổ thành chỉ là một toà thành không giá trị, không hề đe dọa đến sự vững mạnh của Đại đô ta. Hạ thần không có cơ để tiêu phiên. – Từ Tử Minh cố gắng phân trần, chút hy vọng mong manh vẫn hồi được sự thể.

-Ta vốn không phải phái người đi điều tra Oa Cát Lập Hãn. – Hoàng thượng giận dữ hét lên. – Cái ta muốn chính là người hãy đem cái đầu của Oa Cát lão nhân về đây.

Cả triều đình đều hớp lấy một ngụm khí lạnh. Ý đồ tiêu phiên của hoàng thượng rõ rệt cũng đã nói ra rồi.

-Dựa vào cơ trí của người, mà không tìm được một cái cơ dấy binh sao? – Hoàng thượng vẫn là luôn thưởng thức tài hoa của hãn, nên ngài rất giận dữ khi hãn muốn dứt áo ra đi. – Đây là một đạo thánh chỉ có sẵn, người chỉ việc diên lý do vào. Lập tức dẫn binh đi. Nếu đến cuối tháng này vẫn chưa lấy được cái đầu của Oa Cát tặc nhân, thì toàn gia xử trảm. Nền nhớ, nếu người bỏ trốn, toàn bộ ba trăm hai mươi tám người của Từ gia sẽ bồi táng cùng người.

-Thần lãnh chỉ. – Hãn run rẩy tiếp chỉ.

Lần đầu tiên trong đời hãn run sợ đến vậy. Hoàng thượng đem tính mạng ba trăm hai mươi tám người của Từ gia uy hiếp hãn. Tử Minh rời kim loan điện, không về nhà mà trực tiếp đi đến doanh trại của Dạ Diệu quân. Lòng hãn tan nát.

Trong đêm đó hãn trực tiếp dẫn Dạ Diệu quân lên đường, trực chỉ Cổ thành tiến đến.

^ ^

Từ Tử Minh và Oa Cát Lập Hãn tiếp đánh với nhau ba trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Tiếng ồn ào xung quanh đã giảm bớt, cuộc tàn sát đã đến hồi kết. Xung quanh Cổ thành máu chảy lênh láng, khói lửa mù mịt.

Hắn nhìn Oa Cát sứ quân. Quần áo lão rách bươm, đầu tóc rối loạn. Hai con mắt lão sọc lên những tia vằn máu. Lão giống như một con thú bị thương đã bị hấn dồn vào đường cùng, đang liều mạng chống trả. Phải, chính tay Tử Minh hấn đã tàn sát dân chúng Cổ thành, làm bị thương đến tôn nghiêm mà Oa cát sứ quân đã cả đời gìn giữ. Lão nhân đã không còn đường lui, chỉ có một con đường là phải liều mạng với hấn. Đã đến lúc phải kết thúc tất cả rồi.

Hắn liếc nhìn hắc y nhân tay cầm chiếu chỉ đứng bên ngoài. Đó chính là Thanh Liên, tùy tùng cận thân được hoàng thượng phái tới giám sát hấn. Tử Minh hít một ngụm khí lạnh. Đêm nay hấn sẽ cho hoàng thượng thấy một kết cục. Một kết cục viên mãn, vẹn cả đôi đường.

Binh lính xung quanh chỉ dám đứng nhìn cuộc quyết đấu từ đằng xa. Hấn đã ra lệnh không cho ai làm phiền khi hấn giao chiến với Oa Cát Lập Hấn. Hấn xoạt chân, xuống tấn thấp và bắt đầu vận khí.

-Là Nhất thức sao? – Oa Cát sứ quân nhìn thất ngạc nhiên nói. – Không ngờ người chỉ nhìn qua một lần mà đã học được chiêu này của ta. Không thể không khen người quả là kỳ tài võ học. Nhưng ta không phải đã nói rằng nó có nhược điểm sao...

Hấn nhún chân lấy đà phóng tới trước, cắt ngang không cho Oa Cát nói hết câu. Nhuyễn kiếm xé gió bạt ngang, mang theo kinh lực toàn bộ tu vi của hấn nén vào. Nhất chiêu đoạt mạng. Oa Cát cười thâm, Tử Minh hấn đang dùng chính là nhuyễn kiếm vừa mỏng vừa nhẹ đó.

Đúng vậy, Nhất thức là có nhược điểm. Nếu không dùng một thanh trường kiếm vừa dài vừa nặng sẽ không thể phát huy hết hiệu quả. Nhất chiêu không đoạt mệnh, thì người mất mạng sẽ là hấn. nguồn

Nụ cười của Oa Cát sứ quân đột nhiên tắt hấn. Kiếm vung ra nữa chừng chợt khựng lại. Chỉ trong một tích tắc rất ngắn, nếu không phải là người luyện võ với con mắt tinh tường thì khó mà nhận ra.

Nhất chiêu đoạt mạng. Oa Cát sứ quân đã hứng trọn chiêu kiếm đó. Máu lão phun ra thấm ướt nền gạch trắng, vẽ nên một đóa hoa máu đầy bi ai.

-Tại sao? – Hấn hét lên đau đớn

Từ Tử Minh hoảng sợ buông rơi cả kiếm, chạy đến bên lão. Giọng hấn nghẹn ngào đầy hốt hoảng. Tại sao Oa Cát sứ quân lại không phản chiêu. Hấn biết lão nhân ngài nhất định có thể lật ngược lại sát chiêu đó. Người nhất định có thể tìm được sinh môn trong tử lộ. Người ngã xuống nhất định phải là hấn.

Oa Cát Lập Hấn đã đánh bại được danh tướng kỳ tài của của Thần Châu, thuận lợi lật ngược thế cờ. Với cuộc tàn sát dã man của hấn, chỉ cần nửa ngày sau nhất định toàn bộ người Miêu sẽ nổi dậy. Mà hấn thì chỉ đem có một phần Dạ Diệu quân tiến đánh Cổ thành, nhất định sẽ bị người Miêu đánh lui. Phiên thổ với Đại Đô đã trở mặt, từ đó về sau sẽ luôn đề phòng căng giác Đại Đô. Lấy núi rừng âm hiểm như Ma Cát làm cứ điểm, quân Đại Đô sẽ khó lòng tiến đánh Cổ thành. Đáng chết nhất chỉ có cái mạng nhỏ của hấn. Hấn thất bại cũng chỉ vì tài không bằng người, huống chi cái giá phải trả là tính mạng của hấn; hoàng thượng chắc cũng không có cơ trách phạt của Tử gia. Ba trăm hai mươi tám mạng người thân của hấn cũng sẽ được cứu. Đó chính là suy tính của Từ Tử Minh.

Oa Cát Tư Lý sẽ vẫn tiếp tục sống vui vẻ ở Cổ thành, vẫn tiếp tục có phụ vương và các tỷ tỷ bên cạnh. Nàng sẽ mau chóng quên đi một tên đệ tiện phản bội như hấn. Hấn chết đi, nhất định có thể bảo vệ nụ cười của nàng. Nhưng tại sao người nằm kia không phải là hấn? Trong tích tắc cuối cùng, tại sao Oa Cát sứ quân lại dừng tay. Hấn rồi bởi, chỉ có thể hét lên.

-Tại sao?

-Đừng tưởng hai năm qua ta không thể nhìn thấy gì. – Tiếng của Oa Cát sứ quân thều thào lúc hư lúc nhược. Lão dùng chút sức lực cuối kéo hấn đến gần. – Một kiếm đó, ta muốn đổi cho Tư Lý một con đường.

Lão nói xong cũng đứt hơi tàn cuối. Một vị sứ quân đã vĩnh viễn ra đi. Uẩn hận vì không bảo vệ được thần dân, nhưng cũng thanh thản vì đã bảo vệ được đứa con gái của mình. Tử Minh bản thân không nói nên lời. Oa Cát muốn hấn nợ một ân tình mà tha cho công chúa út của lão. Hấn khủng hoảng khóc không thành tiếng. Trong không gian chỉ vang vọng tiếng cười khùng khục thê lương.

11. Chương 11 : Nữ Nhân Không Biết Hận Mất Nhà

Chương 11: Nữ nhân không biết hận mất nhà

Bị nhốt trong thần điện, tám vị công chúa của Oa Cát sứ quân chỉ biết ôm nhau khóc. Tư Lý đã muốn mở cửa xông ra ngoài nhưng bị các tỷ tỷ cản lại. Phụ vương vẫn còn bên ngoài, hơn nữa còn có Tử Minh. Lúc nàng hát cũng không thấy mặt huynh ấy, nhưng nàng biết huynh ấy vẫn đứng đâu đó nhìn mình. “Huynh đã hứa đến xem muội biểu diễn. Liệu huynh có bị liên lụy trong đợt tấn công đó không?” Nàng bị các tỷ tỷ giữ chặt, cũng chỉ biết khóc lóc thê lương.

Thời gian trôi qua không biết là bao nhiêu lâu, có lẽ đã một ngày một đêm. Các vị công chúa sau khi khóc khàn cả tiếng đều thắm mệt, ôm nhau ngủ la liệt trên nền thần điện. Các nàng chờ hoài vẫn không nghe nhịp gõ cửa quen thuộc mà chỉ phụ vương và bọn họ biết. Không nghe được tiếng gõ đó, không ai dám mở cửa cả.

Tư Lý một mình thức dậy, bò lại nằm sát ngay khe cửa. Nàng nghe được âm thanh xôn xao bên ngoài. Một lát sau, tất cả im bật, chỉ có tiếng sáo diều cất lên. Tư Lý chợt tỉnh hẳn, đây là điệu nhã ca, một khúc hát của Thần Châu mà Minh ca đã dạy nàng. Minh ca đã đến rồi. Tư Lý đứng dậy, khởi động cơ quan mở cửa. Nàng chỉ hé cửa một chút, sau đó nhanh chóng lách người qua.

Khung cảnh bên ngoài làm nàng choáng váng. Nàng lùi lại, tựa mạnh vào hai cánh cửa. Cơ quan cửa lại một lần nữa chạy ngược. Hai cánh cửa đá nặng nề đóng rầm lại sau lưng nàng.

Bên ngoài trời vẫn còn là đêm khuya, nhưng Tư Lý biết đã là tối của ngày hôm sau. Cổ thành đang rực lửa. Những mái nhà tranh bốc cháy, những đồng xác người bị đốt đen thui, sách vở đồ dùng cũng đang cháy rực. Những đám lửa đã châm từ hôm qua, cháy một ngày một đêm vẫn chưa thiêu hết Cổ thành.

Hắn ngồi giữa Tế Nguyệt đài thổi sáo, trên ngai vàng được khiêng ra từ cung điện của phụ vương. Toàn thân vận khôi giáp tím đen, gương mặt hắn băng lãnh đầy chết chóc.

Hai tên lính chạy đến áp giải nàng quỳ trước mặt hắn. Hắn nhìn nàng cười khẩy.

-Chỉ có một mình ngươi chạy ra đây thôi sao?

Nàng chỉ biết bàng hoàng nhìn hắn. Đó là một Tử Minh xa lạ nàng chưa từng biết đến

-Chủ soái, nên giết nàng luôn, giống như Oa Cát lão nhân kia!

Thanh Liên lên tiếng. Y chính là sủng nam bên cạnh hoàng thượng, được phái đến làm giám quan của chiến dịch tiêu diệt lần này. Thân mặc võ trang nhưng có vẻ như không hoàn toàn phụ hợp với gương mặt như nữ nhi của y. Gương mặt trắng toát, đôi môi mỏng và đỏ trông như một nét gạch ngang trên khuôn mặt. Mắt y xéch lên trông thật dữ dằn độc ác. Y ghét nhất chính là nữ nhân. nguồn

-Giết đi thì có gì vui. Chỉ bằng giữ lại làm quân kỹ, phục vụ quân đoàn coi bộ còn có ích hơn. – Giọng Tử Minh ề ề nồng nặc mùi rượu, là rượu mừng ‘chiến thắng’ của hắn. - Đem nó nhốt vào cũi, từ từ giáo dục lại sau.

Hắn không liếc nhìn nàng thêm cái nào nữa. Hai tên lính kéo nàng nhốt vào một cũi lớn đầy người. Chỉ toàn là đàn bà và trẻ nhỏ. Các nàng nhìn thấy Tư Lý thì òa khóc.

-Công chúa, công chúa. Phiên Sứ đã bị người ta giết rồi. Là bị cái tên Tử Minh đó giết chết. – Một lão bà chạy đến cầm tay nàng khóc nức nở.

Nàng điếng người không nói được lời nào. Cha nàng đã bị hắn giết, dân nàng bị hắn tàn sát. Hắn còn muốn biến nàng thành quân kỹ để mua vui cho binh lính. Hai mắt nàng trân trân không thể nhỏ ra giọt lệ nào, cả một ngày dài ngồi khóc có lẽ nào nước mắt của nàng đã cạn khô rồi sao.

Trời càng về khuya, tiếng ồn ào của binh lính Thần Châu vẫn chưa ngớt. Bọn chúng đang nhảy múa ăn mừng cho chiến thắng dễ dàng của mình. Rượu chảy như suối và thịt thú rừng nướng thơm phức chất cao như núi. Bọn chúng say men ngà ngà, tưởng như sung sướng lắm. Chỉ còn thiếu mỹ nữ nữa thôi.

Nàng vẫn đang ngồi ngẩn ngơ, không biết là đang tỉnh hay mơ, thì nghe có tiếng người đến. Chiếc cũi gỗ được mở ra. Trước mặt nàng là tên giám quan Thanh Liên cùng với hai tên lính tùy tùng.

-Ê người đó, đúng vậy, đang nói người đó! – Y dùng thanh kiếm chỉ vào mặt nàng. – Lần trước ta đã thấy người múa và hát trong đám rước tà giáo đó phải không? Bây giờ bọn ta đang thiếu người, người hãy đi ra giúp vui đi.

Nàng vẫn ngồi im bất động, dùng ánh mắt căm thù nhìn y. Nàng là công chúa của phiên thổ, giọng hát và điệu múa của nàng chỉ để dâng lên Nguyệt thần, chứ không phải là thứ giúp vui của đám quân binh tàn ác kia.

Thanh Liên nhìn thái độ thù địch của nàng. Lẳng lặng không nói một tiếng, y dùng kiếm đâm ngay vào một đứa trẻ trong tầm với của mình. Người mẹ của đứa trẻ hét lên, tất cả mọi người ở trong cũi gào khóc. Nàng kinh hoàng không nói được lời nào, hai giọt nước mắt đã bắt đầu rơi.

-Người chậm trễ thêm một giây nào là ta lại giết thêm một người. – Thanh Liên lạnh lùng ra lệnh. – Đứng lên, đi ra đây.

Nàng chỉ biết lẳng lặng làm theo.

-Hãy chùi sạch gương mặt gớm ghiếc của người. Chúng ta muốn người tới giúp vui chứ không phải trù ẻo. Tóc tai sắp sãi trông thật ghê rợn.

Nàng ngoan ngoãn lấy tay chùi mặt theo lời gã. Bất cứ sự phản kháng nào của nàng đều phải trả bằng mạng người Miêu. Nàng lấy trong ngực áo ra một cây trâm đen, ngoái phần tóc phía sau, bới lên thành một búi nhỏ rồi cài cây trâm vào đó. Thanh Liên nhìn nàng, trông cũng tươi tắn hơn rồi, tuy cài cây trâm đen đuôi xấu xí đó nhưng nhìn rất thanh nhã. Chắc sẽ giúp vui hơn cho soái gia. Chẳng biết vì sao khi chiêm được Cổ thành chủ soái lại trông có vẻ vô cùng u uất. Trước đây khi ở kinh thành, tuy hấn vẫn mang gương mặt lạnh lùng, nhưng lại hấp dẫn chết người ta. Không như bây giờ, sự băng lãnh của hấn làm người ta thấy ghê rợn không dám đến gần.

Thanh Liên ngồi lại chỗ của mình bên cạnh Tử Minh, ngắm nhìn hấn uống rượu như hủ chìm. Tư Lý bị hai tên cận vệ đẩy vào giữa vòng tròn của bọn quan binh đang say rượu. Vừa thấy nàng bọn chúng ồ ồ cả lên. Thịt nướng, rượu ngon bây giờ có cả mỹ nhân thì còn gì bằng.

Tử Minh đang uống rượu nghe tiếng la hét thì ngừng lại. Hấn bỏ bình rượu xuống bàn thì trông thấy nàng. Chân nàng vẫn không mang giày, bên chân trái mang một vòng lục lạc kêu leng keng theo mỗi bước chân. Nàng vẫn mặc bộ váy áo màu vàng của lần trước, gương mặt có hơi lem luốc. Chỉ là mái tóc nàng đã bới lên, nàng đang cài cây trâm mà hấn tặng. “Quả nhiên Minh Tuyền trâm rất hợp với mái tóc của nàng”.

Nàng chợt mỉm cười với hấn. Tim hấn thất lại. Nàng sao lại có nụ cười giả dối, trông ghê rợn thế này? Mặt trời trong nụ cười nàng đã tắt, chỉ còn lại bóng đêm u oán bị thương.

-Quan nhân, xin ượn quạt. Thiếp thân sẽ múa bài “Chiết Phiến” để giúp vui ọi người. – Hấn muốn huấn luyện nàng thành quân kỹ, nàng sẽ trở thành quân kỹ cho hấn xem.

Nàng bước tới xoè tay trước mặt hấn xin mượn quạt. Tất cả các quân lính đều ngây người, ngạc nhiên khi hấn móc ra một cây quạt trắng đưa cho nàng.

Chủ soái của bọn hấn thân vận võ giáp, oai phong lẫm lẫm không ngờ lại mang bên người một cây quạt trắng. Mà điều bọn chúng ngạc nhiên nhất, chính là tại sao nữ tử vừa mới đến kia lại biết hấn có mang một cây quạt kia.

Nàng dĩ nhiên là biết hấn mang theo cây quạt này. Có ba vật bất ly thân mà hấn mang bên người: nhuyễn kiếm, sáo ngọc và một cây quạt trắng. Ngày xưa khi trà trộn vào Cổ thành, để giả dạng yếu đuối vô dụng nên hấn mang theo mình một cây quạt trắng.

Cây quạt trắng đó thường xuyên được hấn mang ra che nắng cho nàng khi đi ngoài trời, quạt cho nàng mát sau những buổi chạy chơi khắp nơi. Còn nàng cũng đã từng cầm cây quạt đó quạt cho Từ Tử Minh, khi hấn chếp phạt Nữ Kinh dùm nàng. Tất cả những thứ trên người hấn, nàng dĩ nhiên đều biết. Trừ thân phận khâm sứ tiêu phiên của hấn.

Nàng cầm cây quạt xoè ra, thân hình đứng yên, gió lay lay áo váy phấp phới. Nàng bắt đầu múa. Vừa múa vừa hát một giai điệu u thương. Cánh tay uyển chuyển, thân hình lả lướt. Tiếng chuông bạc leng khen theo từng bước nhảy của nàng. Cánh quạt lúc xoè ra gấp lại, chuyển tải một câu chuyện tình đau thương.

“...Phong phi phi,

Vũ phi phi,

Phong vũ tần thôi thái bút huy,

Bút huy đô thì phó tình nhi.

Quân hữu tâm,

Ngã hữu tâm,

Mộng hồn tương luyện liễu hoa âm,

Thi đồng ngâm,

Nguyệt đồng châm,

Nhất tự sâu phân nhuệ,

Hà nhân noãn bán khâm,

Mạc đàn li khúc oan tri âm,

Trực tu khí trí thử dao cầm,

Cao sơn lưu thuỷ văn tương tâm,

Ứng bất hận ngâm thán cổ cầm.

Quân hà kì,

Ngã hà kì,

Lữ đình lai đắc lưỡng thê trì,

Dánh tần phi,

Bút tần huy,

Nhất trường đô bút thiết,

Hà xứ thị tình nhi,

Hảo bằng tâm thượng các tương tri,

Dã ưng giao thác thử duyên đề,

Phương tâm thệ bất phụ gia kì.”

(trích “Thuật ý kiểm trình hữu nhân Mai Sơn Phủ” – Hồ Xuân Hương)

“...Mưa trôi đi

Gió trôi đi

Mưa gió giục hoài cất bút thi

Viết thi gửi tới khách “tình si”

Chàng có tâm

Thiếp có tâm
Mộng hồn lưu luyến bóng hoa râm
Thơ cùng ngâm
Rượu cùng trắng
Tự lúc buồn chia biệt
Ai người ấm nửa chẳng?
Chớ đàn li khúc oán tri âm,
Đành xem như hết tiếng dao cằm
Hẹn nhau nơi non nước muộn mằn!
Chớ buồn mà than thở cổ câm.
Chàng hẹn gì
Ta hẹn gì
Hai ta đều muộn, nói mà chi
Trà mà chi
Bút mà chi
Cũng là thiếu lí cả
Ai là kẻ tình nhi
Hiếu nhau trong dạ khó khăn gì
Hãy nên trao gửi mối duyên đi
Lòng son ai nữ phụ giai kì.”

Giai điệu bi thương của bài hát đầu tiên mà hần thổi cho nàng nghe, bài hát nàng tặng hần lúc chia tay. Khúc hát định tình của hai người.

Hần rơi nước mắt nhưng cố gắng nhanh chóng gạt đi.

Thân hình uyển chuyển đã dừng lại, gió vẫn còn lay lay áo váy nàng. Các binh sĩ ngẩn ngơ hồi lâu vẫn im lặng. Điệu múa như thiên tiên mà giọng hát cũng thật xuất trần. Bọn hần lần đầu tiên cảm nhận như thế nào là đẹp. Không ai thốt lên được lời nào.

Chợt có một tiếng cười cổ quái vang lên. Đó chính là Thanh Liên. Gã ngâm hai câu thơ nhại theo lời cổ nhân châm chọc nàng:

“Nữ nhân không biết hận mất nhà
Bên bờ sông Nguyệt hát tình ca”

-Ha ha, hôm nay chính ta mới được, biết nữ nhi vốn ngu si như vậy.

Nàng liếc nhìn gã một cái toé lửa nhưng nhanh chóng đè nén xuống. Phải nhẫn, nhẫn nhịn mới không hư việc lớn. Nàng hít một hơi, nhìn thẳng vào Tử Minh.

-Quan gia, bài hát nghe rất là khó chịu sao? – Nàng nhìn gương mặt hần nhăn nhó vô cùng xấu xí, cái nhú mày khắc thành một cái rãnh sâu trên trán hần.

-Phải, nghe rất khó chịu.

Tâm tư của hần vốn không bao giờ che giấu được nàng. Hần lấy tay xoa trán, thuận tiện che đi đôi mắt đã đỏ ngầu của mình.

-Quan gia, trả quạt cho ngài.

Nàng xếp cây quạt lại, tiến đến gần bên bàn hấn trả quạt. Hấn đưa tay ra, không dám nhìn vào đôi mắt dữ dội của nàng.

Quạt đưa gần tới hấn, nàng bấm mạnh vào cán, một lưỡi dao ám khí bật ra. Không chút do dự, nàng đâm sâu lưỡi dao vào tim hấn.

“Chết tiệt!” Sao hấn lại quên mất trong quạt có ám khí mà lại đưa nó cho nàng. Cây quạt vốn là một vũ khí phòng thân của hấn. Lưỡi dao không dài nhưng có chứa kịch độc. Nhiều lần nàng cầm cây quạt này chơi, đã phát hiện cơ quan trong đó. Hấn muốn giấu, nên nàng cũng không hỏi. Chỉ là hôm nay tiện tay lấy ra xài.

Thanh Liên ngồi bên cạnh thét lên một tiếng, kiếm rút ra chém về phía nàng. Một vết thương dài kéo từ bả vai nàng đến cổ tay. Máu chảy đầm đìa ướt đầm thân áo của nàng.

Mấy tên thủ vệ xông vào đè nàng xuống. Nhưng nàng không kêu la tiếng nào. Chỉ có một tràng cười dài ghê rợn. Nàng đã trả được thù. Giết được kẻ phá tan nhà nàng, hại chết phụ thân nàng. Tiếng cười dài nhưng thật nức nở. Không ai hiểu nàng đang nghĩ gì.

Hấn được hai tên thủ vệ chạy đến đỡ. Bọn họ dùng tấm vải lớn chặn vào vết thương trên ngực Tử Minh, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra. Hấn muốn ngồi dậy để xem nàng sao rồi. Hấn muốn hét to, “không ai được làm hại nàng”. Nhưng không âm thanh nào phát ra được. Kịch độc nhanh chóng thấm vào, lan ra khắp người hấn. Trước mắt hấn mờ dần, rồi bị rơi vào hôn mê.

12. Chương 12 : Chết Đi Và Sống Lại

Chương 12: Chết đi và sống lại

Tử Minh tỉnh lại, thấy mình đã nằm trong trướng. Bên cạnh là Thanh Liên với đôi mắt u hoài lo lắng. Thấy hấn tỉnh lại, Thanh Liên chạy tới nắm lấy tay hấn, mừng rỡ.

-Soái gia, người đã tỉnh lại rồi. Đừng cử động, tuy đã dùng giải được nhưng vết thương của ngài vẫn đang còn chảy máu không ngừng. – Thanh Liên đề hấn nằm xuống, khi thấy hấn trở người chuẩn bị ngồi dậy.

-Nàng ta ra sao rồi? – Hấn gạt tay Thanh Liên ra, tự mình ngồi dậy.

-Con tiện nhân đó? Ta đã cho người cắt lưỡi ả, xong rồi treo lên dùng roi đánh cho đến chết.

-Cái gì?

Tử Minh nghe như sét đánh bên tai, thét lên một tiếng. Hấn bật đứng dậy lao đảo chạy ra khỏi trướng. “Tư Lý, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không được xảy ra chuyện.” Hấn lăm bầm câu đó trong lòng mình như một câu thần chú mong nàng bình yên vô sự. Vết thương trên ngực hấn đau tê tái.

Hậu nhân của phiên sứ chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn bộ. Còn ở Cổ thành này, chắc chắn nàng chỉ còn con đường chết. Để bảo hộ nàng, hấn chỉ còn cách đày đoạ nàng để qua mắt giám quan, rồi sau đó sẽ âm thầm đưa nàng rời khỏi Cổ thành. Chỉ cần nàng còn sống, thì hấn sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn gì, dù cho làm nàng ghét hấn, căm hận hấn. Một nữ nhân nhỏ bé như nàng muốn tồn tại được trong cuộc đời này thì phải biết nuôi dưỡng lòng căm thù. Lòng căm thù sẽ cho người ta sức mạnh để mà sống tiếp.

Nhưng tại sao nữ nhân lại kiên cường đến vậy, nàng không tuân theo sự bảo hộ của hấn mà tự mình vùng dậy, tự mình trả thù. Nàng có biết rằng hành động của nàng sẽ chỉ có một con đường chết không?

“Nữ nhi cũng biết hận mất nhà

Dù lòng rơi lệ vẫn hát ca

Liều thân vô ích, hư danh ảo

Giữ mạng trả thù, đó nhần gia .”

Bên ngoài trời mưa lớn, sấm chớp ầm trời. mưa thấm vào bộ giáp bào làm cho thân thể hắn trở nên nặng hơn. Hắn lê bước trên những bậc thang hướng về Tế Nguyệt đài. Cảm thấy như mình đang đi trên còn đường xa vạn dặm. “Đừng xảy ra chuyện, đừng xảy ra chuyện.” Hắn lầm bầm. Hơi thở khô khè đứt quãng. Hắn biết mình đã bị thương tới phế phổi rồi. Hắn ho khan rồi nôn ra một ngụm máu.

Phía trên Tế Nguyệt đài được dựng lên một giàn treo. Thân thể mảnh mai của nàng lay lay dưới sức đánh của từng ngọn roi. Hai tay nàng bị dây cột treo lên. Trên cánh tay phải là vết thương dài ghê sợ. Toàn thân nàng chẳng chịt vết roi, khoé miệng còn đang rỉ máu.

Hắn vừa tới đã kinh hoàng nhìn thấy cảnh đó. Tên hành quyết thấy hắn thì dừng tay lại. Tử Minh đi ngang qua, nhuyển kiếm xuất động nhanh chóng kết liễu tên hành quyết. Hắn đang cực kỳ phần nộ.

Dùng kiếm chém đứt dây trói. Cả thân người nàng rơi xuống, còn hắn thì đứng sấn ôm trọn nàng vào lòng. Nhưng hắn dường như cũng mất hết sức lực, cả người khụy xuống.

Hắn lại phun ra một ngụm máu. Máu rơi lên áo nàng, sắc đỏ loang lổ hoà lẫn máu của hắn và nàng. Hắn ôm chặt nàng vào lòng. Bi phần hét lên một tiếng đau thương. Hắn khóc, khóc tức tưởi. Vì đã không thể bảo vệ được nàng.

Nàng bị đánh thức bởi dòng máu ấm nóng chảy trên ngực hắn. Cảm thấy đau đớn ở cánh tay do bị cái ôm của hắn siết chặt.

Hắn nhận ra nàng ở trong lòng mình tựa quây. Tử Minh thả nhẹ nàng ra. Quả nhiên là nàng đã tỉnh. Nàng nhìn thấy hắn thì cười to. “Hắn vẫn còn sống, Minh ca của nàng vẫn còn sống”. Nàng cảm thấy thật bị thương. “Thật vô dụng!” ngay cả trả thù nàng cũng làm không xong.

Hắn ngậy người nhìn nàng nằm trong lòng hắn, cười sặc sụa vì máu. Trong miệng nàng toàn là máu, lưỡi đã bị cắt đi. Hắn đau đớn không muốn nhìn cảnh tượng kinh hãi đó nữa.

Thật đột ngột. Nàng dùng cánh tay trái lạnh lặn còn lại rút nhanh cây Minh Tuyên trầm đang cài trên đầu gạch mạnh lên gương mặt hắn. Một vết thương dài xuống hiện trên gương mặt hắn. Mắt phía bên phải hắn tối sầm đi.

Bị tấn công đột ngột, hắn buông nàng ra, ôm lấy mặt. Nàng cũng chờ thời cơ có như vậy, liền vùng chạy ra khỏi lòng hắn. Hắn lao đảo ôm mặt chạy theo. Máu hoà lẫn với nước mưa tạo thành một vệt đỏ dài trên đường đi của họ.

Nàng chạy thẳng lên tường thành bao ngoài Tế Nguyệt đài, rồi dừng lại, nhìn xuống dòng Nguyệt Ca đang chảy cuộn cuộn bên dưới.

Một tia sét đánh ngang soi rõ bóng dáng hai người trên bờ tường thành. Hắn nhìn theo ánh mắt nàng xuống bên dưới, kinh hoàng nhận ra nàng đang định làm gì. Hắn chỉ kịp thét lên.

-Không được.

Tử Minh lao tới, nhưng bóng dáng người đã đâu mất, chỉ còn lại chiếc vòng chân đã đứt, rơi lại tại chỗ nàng vừa đứng. Hắn cầm lên, lục lạc kêu hai tiếng leng keng.

Hôm đó là một ngày mưa đông dữ dội. Dòng Nguyệt Ca chảy ngang qua Cổ thành gầm thét những tiếng kêu giận dữ. Dòng nước đen rầm rầm cuộn cuộn chảy, nuốt lấy thân ảnh nhỏ bé của nàng, nhấn chìm nàng vào muôn vạn đau thương của thế gian.

Đêm đó hắn cho người đốt đuốc đỏ rực cả khu rừng, dọc theo dòng Nguyệt ca tìm cho ra hình bóng của nàng. Nhưng hắn không bao giờ tìm được, vì vậy hắn vẫn cố sống cho đến hiện nay. Ngày nào chưa tìm được thân xác của nàng thì hắn vẫn tin rằng nàng đang còn sống.

^ _ ^

Nàng vẫn chưa chết, nhờ ơn Nguyệt thần, dòng sông cuốn nàng đi xa xuống phía hạ lưu nhưng nàng vẫn chưa chết. Có người vớt được nàng, chúng là một bọn tặc phỉ chuyên đi bắt cóc trẻ con. Bọn chúng bắt trẻ con của những gia đình nông phu đơn chiếc, sống cách biệt rải rác khắp đồi núi. Bọn trẻ con chúng đem đi

bán lại. Những đứa khỏe mạnh thì làm nô lệ, những đứa xinh đẹp thì bán vào kỹ viện hay bán cho những người hiếm muộn muốn có con. Còn những đứa yếu ớt thì bọn chúng làm cho đui mù hay què quạc rồi bán cho bọn chần dốt ăn xin.

Bọn nó vớt được nàng thì chỉ để nàng nằm trên bờ sông. Thỉnh thoảng đổ cho nàng một chén cháo loãng.

-Để cho người ‘tự sinh tự diệt’, âu tất cả phải coi theo tạo hoá ở đời.

-Trông mặt nó xinh xắn như vậy lẽ ra có thể bán vào kỹ viện rất có giá. Vậy mà tay phải lại bị vết thương lớn như vậy, lưỡi còn bị cắt thì đành bán cho bọn chần dốt ăn xin thôi.

-Ta cũng không biết nó còn sống cho đến khi chúng ta mang đi bán được không. Nhìn vết thương trên tay nó coi, đã làm mủ lở loét đến thế kia. Cả người đang bị sốt. Có lẽ nó sắp chết rồi.

Nàng được cho uống hai bát cháo loãng rồi bị bỏ mặc nằm đó thêm một ngày một đêm. Ngày thứ hai, hơi thở nàng đã hư hư vô vô.

-Thôi bỏ đi, nó sắp chết rồi. Chúng ta lên đường.

-Vậy có cần đào lỗ chôn nó lại không?

-Người thôi đi, thật là rồi hơi

Rồi sau đó nàng nghe tiếng trẻ con thút thít, tiếng bọn chần dốt la mắng lừa tất cả chúng đi. Có lẽ số mạng nàng đã chấm dứt tại đây.

^ _ ^

-Đồng Đồng, coi nè. Bọn thổ phỉ bị chúng ta bắt được lúc này còn bỏ lại một đứa bé nè.

Nàng nghe tiếng nói của một thiếu niên vang bên tai mình. Cảm thấy cả người được bẻ lên. Rồi sau đó là dòng thuốc ấm áp được rót vào miệng nàng.

-Rất may bọn ta đã tới kịp, chỉ một chút nữa thôi là mất hết hơi thở cuối rồi. Thuốc gia đình ta tuy rất hiệu nghiệm, nhưng không còn hơi thở nào thì cũng e không thể cứu được.

“Có thể cứu được sao? Ta không muốn chết.” Tư Lý chỉ còn lại chút tỉnh táo cuối cùng. Sau đó nàng chìm vào mộng mị.

^ _ ^

Lần sau nàng tỉnh dậy đã là giữ đêm khuya. Nàng phát hiện mình đang được quấn quanh bởi một lớp chăn mềm mại. Cảm giác thật ấm áp và dễ chịu. Tư Lý đã không còn sốt, toàn thân cũng không còn đau nhức nữa. Nàng sờ sờ vào vết thương trên tay, nó đã kéo da non. Thật kỳ diệu, nàng đã từ từ bình phục với tốc độ thật đáng kinh ngạc. Nàng biết mình vừa được cứu, nhưng phải là thần thánh phương nào mới có khả năng kéo nàng từ quỷ môn quan trở về.

đọc truyện mới nhất tại .

Tư Lý hiện đang ngồi trong một túp lều dựng tạm, có lẽ cách không xa bờ sông nơi nàng được kéo lên. Văng vẳng xa xa là tiếng dòng sông đang chảy. Đêm thu thật tịch vắng.

Phía bên kia lều là tiếng thở đều đều nhẹ. Một thiếu niên đang ngủ say, cuộn tròn trong lớp chăn ấm áp cũng như nàng. Ánh trăng soi nhẹ qua khe màn, rải thứ ánh sáng dịu dàng trên khuôn mặt tuấn mỹ. Gương mặt của thiếu niên là một tác phẩm tuyệt vời của tạo hoá, tất cả đều cực kỳ cân xứng. “Nếu thêm một ít sẽ dư, bớt một tý thì sẽ thiếu”. Gương mặt ngủ say thật an lành, phiêu diêu giấc mộng thần tiên.

Tư Lý không biết làm sao, người ta đang ngủ nên nàng cũng không tiện đánh thức. Nhưng tình huống của nàng rất nguy hiểm, có lẽ là đang bị truy đuổi. Nàng cần tìm hiểu xem mình đang lạc ở địa phương nào để tiện bề tính kế về sau.

Nàng rụt rè đưa tay, dự định lay chàng thiếu niên kia tỉnh dậy.

“Đừng đánh thức hân!” Một âm thanh trẻ con vang lên đầu nàng.

Tư Lý dự định lên tiếng hỏi thì duy nhất chỉ phát ra được âm thanh ừ ớ. Nàng thấy miệng mình rỗng không. Nàng chợt muốn bật lên một tiếng cười bi thảm. Nàng đã bị người ta cắt lưỡi, thì làm sao còn có thể nói chuyện.

“Im lặng đi, đừng làm phiền hắc ngữ!” Nàng lại nghe tiếng nói trẻ con ấy trong đầu. Nàng dự tính hỏi ai đó thì giọng kia lại tiếp tục vang lên. “Ra ngoài này rồi nói”.

Tư Lý nhẹ nhàng vén rèm đi ra ngoài.

Quả nhiên nàng vẫn chưa đi xa khỏi bờ sông. Cách lều trại không xa là một bếp lửa đã tàn. Tuy đêm nay là đêm trăng mười tám nhưng nàng vẫn thấy rõ một bóng người nhỏ bé đang ngồi bên bếp lửa. Đó là một đứa bé gái tuổi chừng lên mười. Toàn thân vận một bộ y phục màu đỏ như lửa, tóc búi hai trái đào. Gương mặt tròn bầu bĩnh, làn da trắng như bạch ngọc, đôi môi đỏ như son. Ngoài ra còn có đôi mắt to tròn, đen láy, sâu thăm thẳm, dường như có thể nhận chìm bất cứ ai nhìn vào.

“Tôi có thể nghe thấy những tiếng nói trong đầu mình” Nàng thầm nghĩ.

“Đúng vậy, ta có thể nói chuyện với người mà không cần phải lên tiếng.” Mặt đứa bé kia thủy chung vẫn không động đậy, nhưng nàng biết nó đang nói chuyện với mình.

“Điều này thật kỳ diệu, liệu đây có phải là một phép thuật không? Còn ngài hẳn là một vị tiên?” Nàng mừng rỡ ngồi xuống đối diện với đứa bé để ‘trò chuyện’.

“Ta không phải là tiên nhân. Chỉ là, từ lâu đã không phải là con người.” Một giọng trẻ con vang lên, nhưng không hiểu sao lại mang âm điệu già nua và mệt mỏi.

“Tôi là Oa Cát Tư Lý, có thể gọi ngài là gì?”

“Tên ta là Thanh Đồng.”

“Chính ngài đã cứu tôi sao?”

“Người cứu người là Lạc Nhân.”

“Lạc Nhân là thiếu niên đang ngủ trong kia sao? Ngài ấy cũng là một vị tiên?” Tư Lý tò mò hỏi.

“Không, hẳn chỉ là người bình thường. Tuy nhiên, hẳn chính là cháu trai của ta.”

“Cháu trai?” Tư Lý có vẻ nghi ngờ, trước mặt nàng là hình hài của một đứa trẻ mười tuổi.

Nàng như nghe được một tiếng thở dài trong tâm trí mình. “Chị của ta là tổ mẫu của hẳn. Còn ta thì đã mắc kẹt trong hình hài này quá lâu, đã vượt ra ngoài sinh tử luân hồi. Có thể nói là ta đang bị lạc khỏi con đường nhân sinh thông thường.”

Tư Lý lặng im không biết tiếp thu thông tin này theo kiểu gì. Nàng trước giờ chỉ tin ở Nguyệt thần. Vượt qua khỏi sinh tử luân hồi, đó chẳng phải chính là cảnh giới của tiên gia sao.

Thấy nàng im lặng Thanh Đồng tiếp tục giải thích “Khi ta mười tuổi, đi lạc ở trong rừng. Cơ duyên xảo hợp ta được một vị thiên tiên giúp đỡ ra khỏi khu rừng. Nhưng thôi ôi, kể từ ngày ta đi lạc đã một trăm năm trôi qua. Người duy nhất biết ta mà còn sống chính là tỷ phụ của ta, cũng chính là tổ phụ của Lạc Nhân hẳn” Thanh Đồng hất đầu về phía mái lều. “Sống thêm một thời gian ta phát hiện mình đang bị mắc kẹt giữa nhân gian này, không già đi mà cũng không chết.”

“Vậy ngài có tìm lại vị tiên mình đã gặp để hỏi cho rõ chưa?” Tư Lý dần dần bị cuốn hút theo câu chuyện, chấp nhận hoàn toàn chuỗi sự kiện bất thường đó.

“Ta vẫn đang đi tìm, ngày này qua ngày khác, những vẫn chưa tìm được.” Thanh Đồng thở dài.

“Người thật đáng thương, nhìn tất cả những người thân yêu của mình ra đi hết thì thật đau buồn.” Nàng cũng cảm nhận đồng tình với tiếng thở dài đó.

“Nhiệm vụ bây giờ của ta chính là trông nom con cháu, bảo vệ gia tộc. Thành gia của ta là một gia tộc lớn, để bảo vệ tất cả mọi người cũng tốn khá nhiều thời gian, vì vậy ta rất bận rộn, cũng không còn buồn nữa.”

“Thành gia, nhất đại phú hào?” Tiếng tăm của Thành gia vốn đã bay xa khắp chốn, ngay cả nơi heo hút như Cổ thành cũng vang danh như sấm bên tai, “Nhưng chuyện về ngài thì ta chưa từng nghe thấy.”

“Đúng vậy, đây là một bí mật” Thanh Đồng mỉm cười.

“Sao lại nói cho tôi nghe?” Tư Lý cũng hiểu người ta tự nhiên đem bí mật kể ỉnh thì chắc chắn là có chuyện không bình thường.

“Người có thể nói cho người khác nghe sao?”

“Không thể” Nàng chưa chút, vẫn chưa quen cảm giác rỗng không trong miệng.

Thanh Đồng đột ngột chuyển sang chuyện của Tư Lý “Khi phát hiện ra người, ta nghe người nói rằng người không muốn chết.”

Tư Lý chớp mắt nhìn Thanh Đồng, nàng vốn không thể trong lúc đó nói ra được điều gì.

Thanh Đồng mỉm cười, “Ta ngoài việc có thể trao đổi tư tưởng, cũng có thể dò đọc ý nghĩ của người khác. Ta đã đọc được câu chuyện trong tâm trí người. Người đã không còn đường để về.”

“Ngài chuyện gì cũng biết” Tư Lý không chối cãi. Nhà đã mất, người thân cũng không còn. Kẻ tàn ác đó chắc chắn sẽ không tha cho các vị tỷ tỷ của nàng. Trời đất bao la, nhưng không có chỗ cho nàng nương thân.

“Ta có thể cho người một chốn nương thân” Giọng Thanh Đồng vẫn đều đều vô cảm.

Tư Lý giật mình, rồi sau đó mỉm cười. “Quên mất là ngài có thể đọc thấu tâm trí ta”

“Hãy ở bên cạnh Lạc Nhân, thay ta chăm sóc nó.” Giọng Thanh Đồng có chút triều mến.

“Hắn đã lớn như vậy rồi mà cần phải có người chăm sóc sao?” Tư Lý ngạc nhiên.

“Hắn tương lai sẽ là kẻ thừa kế toàn bộ Thành gia. Là một người rất quan trọng với ta. Mà ta lại không thể chăm lo cho hắn suốt ngày được. Mùa đông sắp tới rồi, ta phải ngủ một giấc ngủ dài đến sang xuân mới thức dậy. Trong thời gian đó, sẽ không ai ở bên cạnh hắn. Lạc Nhân là một người rất cô đơn.”

“Thành gia đông người như vậy, mà không có ai ở bên hắn sao?”

“Đúng vậy, Thành gia rất đông người, nhưng hắn không thích bất cứ ai đến gần mình. Hắn đã lớn rồi, không thể bám ta mãi được. Hắn cần phải tiếp xúc với người khác. Người hiểu không?” Giọng Thanh Đồng có chút buồn phiền.

Tư Lý cũng lơ mơ hiểu ra ý đó là gì. Để có một nơi nương tựa, nàng phải trao thân gửi phận cho người ta sao. Nàng vẫn chần chừ không thể đưa ra quyết định.

13. Chương 13 : Sống Là Vì Chủ Nhân

Chương 13: Sống là vì chủ nhân

“Người có biết sức mạnh của Thành gia lớn như thế nào không?” Thanh Đồng dường như hiểu sự do dự trong mắt nàng.

“Phụ khả địch quốc. Người ta còn nói, tiền tài của Thành gia có thể mua được thiên hạ” Tư Lý trả lời.

“Đúng vậy. Ta có thể đọc được mong ước của người. Chỉ cần ở bên cạnh Lạc Nhân, trong tương lai khi hắn đã nắm giữ Thành gia, với quyền lực của mình hắn nhất định sẽ có thể hoàn thành tâm nguyện của người.”

Tư Lý nghe nói thế chấn động cả tâm kinh. Đúng vậy, nếu là Thành gia thì có thể giúp đỡ tâm nguyện của nàng. Không do dự thêm nữa, nàng gật đầu đồng ý.

Thanh Đồng thấy thế cũng mỉm cười. Đêm nay nàng vừa thành toàn một việc tốt.

^ ^
—

Có tiếng gà gáy sáng, xung quanh khu rừng cũng xôn xao sinh động hẳn lên. Đêm đã tàn. Sự u tịch của màn đêm bị xé rách bởi những tia sáng đầu tiên trong ngày. Nơi chân trời bừng lên ánh sáng đỏ của một bình minh sắp đến.

Bên trong lều có tiếng sột soạt, sau đó tấm màn được vén lên. Một mỹ thiếu niên xuất hiện, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, gương mặt vẫn còn ngái ngủ.

“Đồng Đồng, chào buổi sáng.” Hắn vẫn đang ngáp một cái, hai tay vẫn dụi dụi mắt.

Tư Lý nhìn hắn sững sờ. Trời ơi đây chẳng phải là một đứa trẻ to xác sao. Nhìn hắn như đã mười sáu mười bảy tuổi; nhưng so với nàng, hắn còn trẻ con hơn.

“Bởi vậy, ta mới nói với người hắn cần được chăm sóc.” Tiếng của Thanh Đồng vang lên trong đầu Tư Lý, làm nàng sực tỉnh khỏi cảnh ngáy người.

-Lạc Nhân, lại đây! – Lần đầu tiên Tư Lý nghe được tiếng của Thanh Đồng.

Lạc Nhân hắn đi tới, vùi đầu trên gối Thanh Đồng. Tư Lý nhìn cảnh đó suýt bật lên thành tiếng. Hắn như một chú cún con đang làm nũng. Thanh Đồng dùng tay yêu thương vuốt ve mái tóc hắn.

-Lạc Nhân, từ nay cô nương đây sẽ đi cùng chúng ta. Nàng sẽ phụ trách chăm sóc người. – Giọng của Thanh Đồng vô cùng sủng ái hắn.

-Không cần, chỉ cần một mình Đồng Đồng thôi.

-Lạc Nhân ngoan. Ta không thể suốt đời ở cạnh người được. Sau này người lấy một cô vợ, cô ta sẽ suốt đời ở bên cạnh người.

-Không chịu, người ta lấy sẽ chỉ có Đồng Đồng thôi. – Giọng hắn nũng nịu.

-Không được, ta là tổ mẫu của người.

-Không có tổ mẫu nào mà lại nhỏ hơn ta. – Hắn kiên trì.

-Đúng vậy, ta mãi mãi cũng chỉ có mười tuổi. Không thể lấy người được. – Thanh Đồng thở dài.

-Sai rồi, Đồng Đồng đã một trăm mười ba tuổi. Cho nên đã lớn rồi.

-Ta hơn người cả trăm tuổi, cho nên là tổ mẫu của người. – Thanh Đồng cãi lại.

-Ta không chấp nhận tổ mẫu còn nhỏ hơn mình.

Vậy là họ cứ cãi nhau lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Tư Lý tự nhiên cũng thấy mắc cười. Có lẽ suốt đời họ cũng sẽ cự cãi không xong điều này. Quả nhiên, nhiều năm về sau, nàng vẫn thấy họ mỗi lần gặp nhau đều cự cãi chuyện này. “Ta muốn lấy nàng - nhưng ta không chịu!” Rồi sau đó, hậu nhân của Lạc Nhân lớn lên cũng lại tiếp tục cự cãi với Thanh Đồng như vậy.

Nghe tiếng cười hai người cự cãi cũng dừng lại. Có vẻ như hai người họ đã cãi nhau đến khô cả họng rồi.

-Không nói chuyện này nữa. – Thanh Đồng cắt ngang. – Nàng ta là một cô gái đáng thương không có nơi nương tựa đó, người hãy để cho nàng ở lại bên cạnh đi. Phải rồi nàng muốn ta gọi nàng là gì? – Thanh Đồng quay sang hỏi Tư Lý – Chắc không phải là cái tên cũ chứ?

Không nên gọi bằng cái tên đó. Tư Lý đã chết rồi. Nàng không muốn cả đời bị người ta truy sát. Tên gì? Nàng cũng không biết nữa, trong lòng nàng chỉ hiện lên một chữ “Hận” mà thôi.

-Không được, cái tên đó ảnh hưởng xấu tới tâm trạng người ta. Người sau này ở bên cạnh Lạc Nhân, ta không muốn hắn suốt ngày cứ kêu “Hận, hận”. – Thanh Đồng lạnh lùng nói, lộ rõ ý định đẩy Lạc Nhân cho nàng. – Sau này cứ kêu người là Hân đi, ‘vui vẻ’ đi cùng với ‘hân hoan’ là đúng rồi. Ngọc Bảo Hân, một cái tên thật đẹp.

Vậy là tên nàng đã được quyết định như vậy. Tư Lý từ nay đã chết, sống trên đời này chỉ còn Ngọc Bảo Hân mà thôi.

-Nắng lên rồi. Đồng Đồng, vào nghỉ ngơi thôi.

Giọng Lạc Nhân thật dịu dàng. Hắn đứng dậy, bế Đồng Đồng trên tay. Thân thể hắn cao lớn mà Đồng Đồng trong tay hắn chỉ là một đứa trẻ bé xíu, nhìn như một con búp bê vậy.

Lạc Nhân đi vào trong lều, mở ra một cái rương, bỏ Đồng Đồng vào trong đó rồi đẩy nắp lại. Bảo Hân đứng bên cạnh há hốc mồm không biết nói gì. Chẳng lẽ la lên “A, giết người a!” Bỏ một đứa trẻ vào rương rồi đẩy nắp lại chẳng phải sẽ bị ngộp chết ư.

Nhìn gương mặt há hốc của Bảo Hân, Lạc Nhân mỉm cười rạng rỡ.

-Không sao đâu, nàng ta thích như vậy. – Giọng hắn trầm ấm, khác hẳn cái vẻ không hề lúc nãy. Nhìn Bảo Hân còn có vẻ không tin, hắn nói thêm. – Đồng Đồng rất nhạy cảm với mọi thứ, ánh nắng mặt trời quá gay gắt nàng không thích. Cả ngày chỉ trốn trong rương thôi, đến đêm mới ra ngoài.

Bảo Hân vẫn lăm lét nhìn hắn. Thiếu niên này trước mặt nàng đột nhiên đổi khác hẳn. Hắn đứng thẳng, làm cho cả người nàng cao lớn thêm. Đôi mắt sáng rực tinh anh rõ ràng là người thông minh nhanh nhẹn. Gương mặt tuấn lãng, nụ cười rạng rỡ, cả người tỏa ra khí chất tôn quý, cao cao tại thượng. Giống như đã bị tráo đổi đi với con người trước đó.

Tư Lý chợt ồ lên. “A, đây cư nhiên mới chính là con người thật của hắn”. Lúc trước, nhìn hắn nhõng nhẽo như vậy, có lẽ là gương mặt chỉ có khi ở bên Thanh Đồng thôi.

-Bây giờ tới lượt chúng ta nói chuyện. – Hắn mỉm cười, dẫn nàng đi ra ngoài.

Lửa bếp lại được khơi lên một lần nữa, những mảnh than hồng lại cháy rực lên. Lạc Nhân cho thêm vào đó một ít củi, bắc một cái nồi, nấu cho nàng và hắn một ít cháo. Nàng im lặng ngồi nhìn hắn làm việc. Không biết nói gì và cũng không thể nói gì. Nhìn hắn làm việc rõ ràng, tháo vát, nàng nghi ngờ lời nói của Thanh Đồng. Hắn không cần ai chăm sóc cả cũng có thể sống tốt. Ăn cháo xong hắn lại nấu một siêu thuốc, trong lúc chờ thuốc sôi hắn bắt mạch cho nàng. Hắn không chỉ giỏi giang mà cả y thuật cũng biết rõ. Lòng tin của nàng ngày một lung lay. Liệu hắn có cần giữ một đứa vô tích sự như nàng ở lại không? Trước đó hắn vẫn chưa chịu đáp ứng Thanh Đồng cho nàng ở lại. Thanh Đồng thì muốn đẩy hắn cho nàng, để có thể dứt ra khỏi hắn. Còn hắn chỉ muốn tìm cơ không cho ai ở bên cạnh để bám lấy Thanh Đồng. Bản thân nàng có thể lấy gì trao đổi điều kiện với hắn, thì hắn mới có thể giúp hoàn thành tâm nguyện cho nàng.

-Nguy hiểm đã qua, các vết thương đã bắt đầu bình phục rồi. Ngoại thương ta đã chữa trị hết rồi, chỉ riêng cái đó ... – Hắn chỉ vào miệng nàng – ...thì ta vô phương! – Hắn mỉm cười an ủi nàng.

Bảo Hân ú ớ, chẳng biết nói thế nào để cảm kích ơn cứu mạng của hắn. Nàng muốn nói với hắn, công ơn tái sinh lớn lao nàng còn không trả hết nổi, thì còn có thể mong gì hơn.

Thấy nàng lúng túng hắn nói.

-Người lúc trước nói chuyện như thế nào thì bây giờ có thể nói như thế ấy. Ta có thể nhìn khẩu hình đoán tiếng được.

“Thật sao? Ngài thật giỏi.” Bảo Hân mấp máy môi.

-Cũng không phải giỏi gì. Tai của ta vốn không thể nghe thấy gì, trước giờ cũng chỉ nhìn miệng đoán người ta nói cái gì thôi. – Hắn cười buồn.

A thì ra một thiếu niên toàn bích như hắn, rốt cuộc cũng có một tí vết như thế này. Nàng ái ngại. Nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội.

“Chủ nhân, xin ngài hãy thu nhận Bảo Hân.” Nàng quỳ xuống, đây là điều quan trọng nhất quyết định tương lai sau này của nàng.

-Ta ngày hôm qua cũng đã nghe Đồng Đồng kể chuyện của nàng. Nàng biết đấy, Đồng Đồng nếu muốn, có thể đọc được nhiều thứ trong đầu của người ta. – Hắn cười cười – Nếu đã không còn nơi để về thì cứ đến trú ở trong Thành gia vậy. Thành gia đông người như vậy, có thêm nàng cũng chẳng nhiều nhận gì.

Bảo Hân mừng rỡ, nước mắt tuôn rơi.

“Cảm ơn chủ nhân, Bảo Hân nhất định suốt đời làm trâu làm ngựa báo đáp tấm lòng của chủ nhân.”

-Không cần làm trâu làm ngựa, sau này chỉ cần ở bên cạnh phụ giúp là làm một số chuyện là được rồi. – Hắc cười hì hì.

“Tạ ơn chủ nhân”

-Người có thể tin tưởng ta không? – Hắc hỏi

“Bảo Hân không dám nghi ngờ”

-Ta có thể giúp ngươi lấy lại Cổ thành. Ngươi có thể chờ ta không?

“Trên đời này Bảo Hân chỉ có thể tin chờ vào chủ nhân thôi.” Bảo Hân chực khóc.

“Chờ đợi?” Chờ đợi thì có đáng là gì so với mong ước của nàng. Để lấy lại Cổ thành, cái giá nàng phải trả chỉ có thời gian chờ đợi thôi ư? Nàng ngược gương mặt đầm đìa nước mắt nhìn Lạc Nhân. Trên gương mặt hắc hiện rõ một nét cao ngạo, rất tự tin rằng hắc có thể làm được một thứ trên đời này. Và nàng bất chợt cũng tin tưởng rằng hắc sẽ không phụ lòng nàng.

-Được rồi, Hân nhi đừng khóc nữa. Ta sẽ mau chóng nắm giữ Thành gia trong tay thôi. Lúc đó ta sẽ lấy lại Cổ thành cho nàng.

Siêu thuốc trên bếp sôi trào lên. Hắc nhắc xuống, rót cho nàng một bát. Nàng uống cạn bát thuốc nóng. Lần đầu tiên cảm nhận mình thực sự đã sống lại. Nàng có một mục tiêu mới để sống, “Sống để phục vụ chủ nhân”.

^ _ ^

Năm Uy Vô thứ mười ba, trên đường tiến về Cổ thành.

Chiếc xe ngựa lúc lắc tiến lên triền núi dốc. Quả nhiên là một đôi ngựa kéo tuyệt vời, đã đi hơn mười ngày đường vẫn chưa biết mệt. Đường đi từ Châu thành đến Cổ thành ngày càng ngắn lại, chỉ còn khoảng ba ngày đường. Bảo Hân và Lạc Nhân trên cỗ xe ngựa, ngày đi tối nghỉ. Cũng không có chút vỹ vĩ gì, cũng giống như đang ‘du sơn ngoạn thủy’.

Trời đã giữa đông, càng tiến về Cổ Thành là càng đi lên núi cao vào rừng sâu, cho nên không khí cũng lạnh hơn. May mà ở Châu thành, mọi người đã chuẩn bị kỹ càng, thứ gì cần thiết cũng đã mang theo. Ngay cả thứ không cần thiết bọn họ cũng chất cả lên xe. Đây là chuẩn bị cho tông chủ, ai biết được thứ gì sẽ cần tới chứ. Đồ ăn lương thực đều có đủ, áo khoát chắn màng đều là loại thượng hạng, cung tên kiếm kích giắc đầy bên trong thành xe, kim ngân châu báu là không thể thiếu ... Vì vậy, mười ngày đường đối với họ không hề gian khổ tí nào.

Chiếc xe ngựa chậm chậm tiến vào một tiểu trấn nhỏ. Đây là Lục Diệp trấn ở bìa rừng Ma Cát, muốn đi về phía Cổ Thành nhất định sẽ phải đi qua trấn này. Lạc Nhân đánh xe ngựa ghé vào bên cạnh một khách điểm.

-Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây!

Hắc mỉm cười nói với Bảo Hân. Suốt mấy ngày đánh xe ngựa liên tục mà hắc cũng không lộ ra bất cứ vẻ mệt mỏi nào, nụ cười luôn ở trên môi. Quả xứng với cái tên Lạc Nhân, con người vui vẻ.

Bảo Hân đi với hắc, cũng không thể tiếc một nụ cười đáp trả lại. Có ai như nàng không, thuộc hạ lại được chủ nhân đánh xe chở đi. Lạc nhân khẽ liếc nhìn cũng thấy nàng đang cười gượng gạo. “Càng lúc tiến gần Cổ thành, Hân nhi càng trở nên căng thẳng hơn”.

Hai người cột xe ngựa bên ngoài, lấy theo một ít ngân phiếu rồi tiến vào trong khách điểm. Ngủ trong khách điểm dù sao cũng tốt hơn ngủ trên xe ngựa.

Bà chủ khách điểm người Miêu, ngẩn đầu nhìn hai người khách bước vào, không khỏi trầm trồ. “Quả là kim đồng ngọc nữ nha.” Nam nhân một thân bạch y phiêu lãng, mặt đẹp như bạch ngọc. Nữ nhân càng là bậc quốc sắc, tuy chỉ là sắc phục đơn giản nhưng khí chất cử chỉ tao nhã, rõ là xuất thân thế gia.

-Bà chủ, cho chúng ta hai phòng trọ. – Giọng nam nhân trầm ổn, gương mặt tươi cười đầy thân thiện.

-Dạ được, quý khách chờ chút, tiểu nhị sẽ dẫn hai người lên phòng. – Bà chủ ân cần tiếp đón. – Hai vị vừa đến vào giờ này chắc là chưa ăn gì, có cần dọn ra vài món không?

-Cũng được, có món gì ngon cứ dọn ra đây. À phiền bà nấu cho tiểu muội một tô cháo nóng, bỏ vào thứ gì bổ dưỡng đều được, nhớ hầm kỹ ra. Tiểu muội ta đi mấy ngày đường cực nhọc, không được khoẻ.

-Ai nha, khách quan cứ yên tâm. Bồn tiệm nhất định sẽ mang món ngon lên đãi khách. Khách quan mời ngồi – Bà chủ dọn đũa, phủi phủi mấy cái ghế, hai người ngồi xuống. – Khách quan đi qua đây chắc là đi về Cổ thành, không hiểu là có việc gì? – Bà chủ ngồi xuống tiếp chuyện với khách nhân.

- Cũng không có chuyện gì, chúng ta chỉ là đi du sơn ngoạn thủy. – Lạc Nhân vẫn cười nói, nụ cười của hắn vốn rất dễ thu phục lòng người.

-Ấy da, vậy thì phải cẩn thận. Kể từ năm năm trước, Miên vương dấy binh xâm lấn nước ta, mà Cổ thành lại là thành trì trấn giữ biên cương phía tây nam này, nên hai bên đã đánh nhau kịch liệt. Từ đó thành chủ Cổ thành ra lệnh giới nghiêm, bất cứ ai ra vào Cổ thành đều bị tra xét kỹ càng. Mà thành chủ lại là người tàn ác khét tiếng, nếu ai mà bị nghi ngờ một chút thôi cũng bị đem ra xử quyết, không cần tra xét. Hai người nên cẩn thận.

-Đa tạ đại nương quan tâm. – Lạc nhân tươi cười cảm tạ đại nương tốt bụng.

Bọn họ dĩ nhiên biết ở Cổ thành xảy ra chuyện gì chứ. Tám năm qua Bảo Hân không ngừng thu thập tin tức về Cổ thành. Nhiệt tình làm đến nỗi đã không biết lúc nào gia nhập Thính Phong Các, cũng không hiểu sao càng làm càng nhiều công lao, cuối cùng ngồi lên được vị trí Các chủ. Mà tất cả đều do thực lực của nàng, Lạc Nhân không hề giúp đỡ gì nhiều. Cho nên bây giờ nàng kiêm nhiệm cả hai việc, vừa làm các chủ Thính Phong các của nàng, vừa làm cận thân hộ vệ cho Lạc Nhân.

Sau khi Oa Cát sứ quân bị giết, Cổ thành nhanh chóng thất thủ đầu hàng. Mà với cảnh tượng tàn sát khủng khiếp do Tử Minh gây ra, người Miêu cũng không dám nổi loạn chống cự. Có vài nhóm lẻ tẻ kháng cự cũng nhanh chóng bị tiêu diệt sạch. Có thể nói đây là một chiến dịch tiêu phiên nhanh nhất, gọn gàng nhất, vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Việt Quốc. Hoàng thượng vô cùng hài lòng, phong cho Tử Tử Minh chức tướng quân, thống lĩnh Hộ Quốc quân, hồi triều nhậm chức. Nhưng không hiểu sao hắn lại xin được ban cho Cổ thành, tình nguyện ở lại canh giữ vùng biên cương tây nam này. Hoàng thượng nổi giận, ban cho Cổ thành, ra lệnh cấm hắn từ nay không được về Thần Châu nữa bước.

Về phần hậu nhân Oa Cát sứ quân, tám vị công chúa trốn trong thần miếu không chịu ra, đã bị Tử Minh tướng quân phóng lửa thiêu chết toàn bộ. Người dân Miêu cảm phần vô cùng. Nghe nói nước sông Nguyệt Ca năm đó dâng thêm một tấc, là do nước mắt của người Miêu khóc thương cho các nàng.

Từ Tử Minh trở thành chủ nhân Cổ thành, ban hành chính sách nghiêm khắc đàn áp. Nam đình phải phục dịch quân đội, Cổ thành trở thành một thành trì quân sự vững mạnh, ngay cả đại đô cũng phải e dè.

Năm năm trước, Miên vương dấy binh tấn công Việt Quốc. Bước đầu tiên tràn qua biên giới đã bị quân Cổ thành diệt sạch. Tử Minh thành chủ anh dũng thiện chiến khiến người dân Miêu tâm phục, đã không còn dấy binh làm loạn nữa. Nhưng cũng từ đó, thành chủ lại càng nghiêm khắc tàn ác hơn. Cấm người dân mặc đồ trắng, cấm ca hát nhảy múa, cấm thờ cúng mặt trăng... ra vào thành đều bị tra xét. Số người bị nghi ngờ đem đi giết, xương trắng có lẽ cũng chất cao bằng Cổ thành rồi.

Hai người bọn họ, chính là đi về phía ngôi thành trắng chất đầy xương người đó.

14. Chương 14 : Dâm Tặc, Mau Bỏ Tay Ra

Chương 14: Dâm tặc, mau bỏ tay ra

Đồ ăn thức uống được dọn ra đầy bàn. Lạc Nhân vui vẻ thưởng thức mỹ thực của người Miêu, còn Bảo Hân chỉ ăn một chén cháo thịt hầm. Kể từ tám năm trước, nàng không thể ăn thứ gì mà không hầm nát, không

còn cảm nhận được cái gì là mùi vị. Nỗi hận này thật không thể nào nguôi. Cùng với mối thù giết cha, hận mất nhà; Bảo Hân lúc nào cũng phải cố sức ngăn mình chạy tới Cổ thành để liều mạng với tên thành chủ kia.

Nhưng tay nàng sau khi bị thương không thể dùng sức, không thể luyện võ công. Chỉ miễn cưỡng luyện được môn kinh công độc bộ thiên hạ. Trong khi người ta là kỳ tài võ học, thiên tài binh lược, nàng bất quá chỉ đạt được danh hiệu đệ nhất tặc thủ, tự thẹn không thể đánh lại.

Sau khi gia nhập Thành gia, nàng đã điều tra rất nhiều về Từ Tử Minh. Những từ như ‘thiên tài’, ‘thần đồng’ thường luôn được đi kèm theo tên của hắn. Thì ra hắn tại Thần Châu tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, văn võ song toàn. Là ái tướng bên cạnh hoàng thượng. Quả nhiên là khác hẳn con người nàng đã quen biết ở Cổ thành. Thì ra tất cả đều là giả dối. Về phần âm hiểm thủ đoạn, nàng cũng đã không thể sánh bằng người ta.

Cái duy nhất nàng có, chính là một chỗ dựa vững chắc như Thành gia. Mà chủ nhân của nàng, Thành Lạc Nhân, cả bốn năm nay vẫn đang ra yêu sách với cả gia tộc, không cưới được Thanh Đồng thì hắn cũng không chịu thừa kế. Mọi người vô cùng phiền lòng. Luận sức mạnh, trí tuệ, hay thân phận; không ai có thể thay thế được hắn. Mà hắn lớn lên, luyện được một môn thần công đặc biệt, có thể phát ra khí lực bá chủ bức nhân, khiến trên dưới Thành gia ai cũng cho rằng ngôi vị chủ nhân chỉ có thể là hắn mà thôi.

Năm nào cũng vậy, trong cuộc họp gia tộc chuyện của hắn đều bị đem ra bàn tán.

-Lạc Nhân, người bao giờ mới thôi chơi bời mà chuyên tâm học quản lý sự nghiệp gia tộc đây. – Thành Uyên, cha hắn giận dữ quát.

-Tộc trưởng, ta vẫn còn là thiếu niên, chưa làm lễ trưởng thành đó. – Hắn ngồi dưới trưởng nhân nhả nói.

-Vậy ngay đêm nay chúng ta làm lễ trưởng thành cho người.

-Được, vậy ngay đêm nay làm lễ cưới cho ta và Đồng Đồng. – Hắn ngoan cố trả lời.

-Người, cái tên hỗn đản, cả tổ mẫu mà cũng muốn mạo phạm a. – Cha hắn tức đến phùng mang trợn má.

Tất cả các vị trưởng lão trong gia tộc đều lao xao bàn tán. Cha hắn bắt đầu mắng nhiếc hắn đủ điều. Nhưng có ích gì đâu, hắn vốn không thể nghe được gì cả, chỉ cần không nhìn, thì cha hắn có mắng gì cũng vô ích.

Hắn thì cứ trơ trơ, Bảo Hân quỳ bên cạnh hắn thì lại run sợ đến gần chết. Bao nhiêu lời la mắng nàng đều nghe được hết. Phía sau lưng tộc trưởng là một bức rèm buông rũ, ngồi sau bức rèm đó chính là vị lão tổ mẫu cao quý nhất gia tộc này. Bảo Hân không ngừng cảm thấy những tia nhìn xoáy vào nàng trách móc “Ta đã cho người đi theo hắn bao nhiêu năm trời, mà sao cũng không tiến triển được gì?” Nàng cười khổ, “Có thể tiến triển thành cái gì?”, Hắn trước giờ cũng chỉ đối đãi với nàng như em gái.

^ ^

Đêm đông trăng nhàn nhạt. Cánh cửa sổ khách điểm nhẹ nhàng mở ra, ánh trăng soi vào mặt Bảo Hân làm nàng tỉnh giấc. Ngồi bên khung cửa sổ là dáng hình hắc y nhân.

-Dậy mau, đã tới lúc hành động rồi. – Giọng Lạc Nhân thì thầm, bởi vì hắn đã dùng vải đen bịt mắt nên không thể dùng khẩu hình nói chuyện với nàng.

Bảo Hân tung chăn ngồi dậy, nàng cũng đã mặc sẵn một bộ y phục dạ hành. Cả hai người thả mình ra khỏi cửa sổ tầng hai, dùng khinh công lao vào bóng đêm.

Cả hai người bọn họ đều là đệ tử của Hoắc Ứng, đều luyện được một thân kinh công tuyệt đỉnh. Hoắc Ứng cả đời danh lừng thiên hạ, nổi tiếng là thần thủ hiệp nghĩa, được người dân vô cùng yêu mến. Hai mươi lăm năm trước, ông xuất thế, cướp giàu giúp nghèo, trừng trị tham quan. Đã trở thành nỗi ám ảnh của triều đình, niềm mơ ước của người dân. Tám năm trước, Lạc Nhân sau khi cứu được Bảo Hân đã kéo nàng gia nhập sư môn của hắn, trở thành đệ tử cuối cùng của Hoắc Ứng. Hoắc Ứng từ mười ba năm trước đột nhập cấm cung thất bại, thân mang trọng thương. May nhờ người của Thành gia cứu giúp, tuy giữ lại được mạng nhưng võ công bị phế, cuối cùng phải thoái ẩn giang hồ. Cả đời ông chỉ có ba đệ tử chân truyền, đại đệ tử Lạc Nhân, nhị đệ tử Y Thần, tam đệ tử Bảo Hân.

Mà trong ba đệ tử của thần thâu, chỉ có một mình Lạc Nhân là phát dương quang đại cho sư môn nhất. Hắn xuất sư không ngừng trộm cắp khắp nơi, cuối cùng danh ác của Hoắc Ứng càng lúc càng nổi trong thiên hạ. Thật không ngờ tông chủ của đệ nhất phú gia, lại cũng là Hoắc Ứng đời kế tiếp, vang lừng danh xấu. Mà mục đích chính của Lạc Nhân hẳn là gì, tiền bạc hẳn không thiếu. Hắn chỉ là muốn sưu tập vật lạ khắp nơi để tặng cho Thanh Đồng để lấy lòng nàng, việc cướp giàu giúp nghèo chẳng qua chỉ là tiện tay. Vì vậy không chỉ tham quan, mà danh môn chánh phái, thương phú, thanh quan gì hắn cũng từng trộm qua. Chỉ cần ai có món đồ nổi tiếng độc nhất thiên hạ, đều nhất định bị hắn rình về nhà. Bây giờ trong phòng của Thanh Đồng, có lẽ còn nhiều bảo vật hơn quốc khố. Nhờ có Lạc Nhân, bây giờ Hoắc Ứng kết giao cừu oán khắp nơi, số tiền treo thưởng lấy mạng Hoắc Ứng đã cao hơn gấp một trăm lần thời sư phụ hắn.

Nhị đệ tử Y Thần thì có vẻ nhân từ hơn Lạc Nhân. Hắn một lòng muốn cầu hết sở học trong thiên hạ, tham lam vô độ. Vũ khí, bí kiếp trấn môn của các môn phái đều bị hắn gom về. Lúc nào cũng muốn khiêu chiến cực hạn bản thân. Chỉ cần nơi nào nổi danh cơ quan bí mật hay vô khả xâm nhập, hắn đều lao đầu vào. Ngay cả Bằng cung bí ẩn của tà giáo nổi tiếng trên núi Thiên Mẫu sơn cũng đã từng bị hắn mò tới. Nhưng nghe nói lần đó hắn thất bại, còn bị người ta câu dẫn mất hồn phách. Từ khi trở về cứ ngơ ngẩn, nhìn mây nhìn gió cũng cười, thuốc tiên của Thành gia cũng không thể cứu. Lạc Nhân đoán, có lẽ hắn đã bị trúng thuốc độc của nữ nhân rồi, bệnh tương tư thì không có thuốc trị đâu.

Tam đệ tử Bảo Hân lại là người bị người ta căm ghét đồng thời sợ hãi nhất. Các chủ Thính Phong các đảo tạo ra một đám mật sứ chuyên điều tra mọi tin khắp nơi. Săn tin, truy người ... không việc gì Thính Phong các không làm được. Tể tướng gia ban đêm bị tiểu thiếp phạt quỳ gối hay hoàng thượng là người bỏ mặc hậu cung chỉ yêu nam sủng ... Nếu có tiền, Thính Phong các tin gì cũng sẽ bán tin cho người. Người người căm hận Thính Phong các, nhưng cũng vô cùng sợ Thính Phong các, bởi vì bí mật của bọn họ đều bị người ta nắm hết cả rồi.

Đêm nay cả hai đệ tử của thần thâu cùng xuất hành, là có mục đích nào đây? Dĩ nhiên là có, đi đến phủ tổng trấn để lấy giấy thông hành vào Cổ thành. Hai hôm trước phi nhân của Thính Phong các báo tin, Thập Thất công chúa của bản triều đang vi hành tuần du vùng tây nam, chuẩn bị ghé qua Cổ thành. Không ai biết rõ mặt của công chúa, chỉ biết bọn họ có ba người, đi tới đâu thì xuất lệnh bài cho quan phủ biết, không ai được kháng lệnh cản trở. Công chúa bí mật hành sự, mọi tin tức đều tuyệt đối không được lộ ra ngoài. Biết được chuyện công chúa vi hành, e chỉ có Thính Phong các mới nghe ra được.

^ _ ^

Phủ tổng trấn là dinh thự xa hoa, rộng rãi. Ở cái trấn vùng ven nghèo hèn mà phủ tổng trấn quy mô chừng này thì e chỉ là ăn chặn, bóc lột người dân mới xây lên được. Trong phủ thủ vệ sâm nghiêm, hơn nữa khu phòng ngủ khách lại có người canh giữ cẩn mật. Hẳn đây là phòng công chúa.

Hai người bọn họ dễ dàng đột nhập vào bên trong mà không ai cản trở. Chỉ cần một giọt Nhuyễn Mộng mê hương là tất cả đều lên đường vào mộng đẹp. Lần này đổi kiểu, bọn họ không đỡ gối mà trực tiếp đi từ cửa chính vào.

Bên trong phòng tối om, có lẽ công chúa và bọn tùy tùng đều đã ngủ say. Chẳng lẽ lại thấp nển lên? Không, đối với những đạo tặc chuyên nghiệp như bọn họ thì vốn đã luyện tập ắt quen nhìn trong bóng đêm. Lạc Nhân kéo khăn che mặt xuống, nói thầm.

-Người lục soát bên phải, ta lục bên trái. - Hai người bọn họ đang tìm lệnh bài của công chúa.

Bảo Hân gật đầu hiểu ý, mau chóng bắt tay hành sự. Hai người tuần tự lục soát từ gian tử, ngăn kệ cho tới rương đồ, hành động nhanh thoăn thoắt, dịch chuyển món đồ nào xong liền để nó lại ngay vị trí ban đầu. Đúng là những người chuyên nghiệp, cho dù trộm đi đồ cũng là thần không biết, quỷ không hay.

Lạc nhân sau khi lục tủ quần áo thì dòm sang bên cạnh, chỉ còn giường ngủ là chưa lục thôi. Lệnh bài quan trọng như vậy, hẳn là đeo trên người công chúa. Hắn không ngần ngại vén tấm màn lên, nhìn vào trong.

Bên trong là một tiểu nha đầu đang ngủ. Gương mặt công chúa thì ra cũng tầm thường thôi, thật là thua xa cận thân hộ vệ của hắn. Lạc Nhân bắt đầu sờ soạn trên người công chúa. Hắn là một nam tử đã trưởng thành, cũng không biết đã từng trốn trong kỹ viện ở bao nhiêu tháng trời, hoa khôi kỹ nữ gì đều cũng từng chơi qua, cái loại tư sắc bình thường này hắn vốn không động tâm đến. Quả nhiên tìm được lệnh bài trên

người nàng ta, hần nhanh tay cắt lệnh bài vào trong áo. Sau đó còn dùng dao kéo áo công chúa cho thẳng thớm lại. Hần là đạo tặc, không phải là hái hoa tặc đâu.

Đột nhiên cửa sổ bật mở, một người phóng vào cùng với kiếm trên tay, tiến thẳng về phía Lạc Nhân.

-Dâm tặc, mau bỏ tay ra! xem tại

Tiếng người đó la lên hần đâu có nghe, chỉ là đột nhiên cửa sổ bật mở, ánh trăng lùa vào hần mới phát hiện có người. Kiếm phong xuy vũ, hần chỉ có thể tránh né. Trước giờ hần vốn không có mang theo vũ khí bên người. Một kiếm rồi lại một kiếm, kiếm chiêu rất đẹp nhưng nội lực chưa đủ. Lạc Nhân hai ngón tay kẹp kiếm, vận lực bẻ thanh kiếm làm đôi. Thừa lúc đối phương chưa hết bàng hoàng, hần vòng ra phía sau, một tay chế ngự, một tay bịt miệng đối phương lại. Người kia hoàn toàn bất lực vùng vẫy trong lòng hần.

Nghe tiếng động Bảo Hân chạy tới, đành phải kéo khăn che mặt xuống hỏi: “Chuyện gì?”

“Có một người đi ngang qua không trúng thuốc, có lẽ là thủ vệ canh gác. Hần đã thấy mặt ta rồi!” Lúc này cửa sổ bật mở, ánh trăng soi rõ vào mặt Lạc Nhân. Mà đối phương lại đứng ngược sáng, hần không thể nhìn ra dung mạo.

“Đã tìm được lệnh bài chưa?”

“Rồi!”

“Vậy chúng ta rút thôi. Đã gây ra tiếng động lớn rồi.”

“Còn tên này thì sao?”

“Mang y theo luôn đi.”

Bọn hần là đạo tặc, không phải là thổ phỉ, cũng không làm chuyện giết người bịt miệng.

“Haizz” Lạc Nhân thở dài, danh tiếng Hoắc Ứng không thể bị huỷ trong tay hần, bị người ta nhận mặt, thì làm sao mai một tung hoành trong giang hồ được nữa.

Hần đành phải điểm huyết bất động đối phương, dùng một tấm chăn bao lại, rồi vác lên vai. “Oa, tên thủ vệ này thật nhẹ, cái eo lại nhỏ nhắn như vậy.” Hần mừng thầm vì không phải vác một tên nặng như heo. Cả hai người dùng khinh công nhảy ra khỏi tường bao trấn phủ. Lẳng lặng tiến về khách điểm.

^ _ ^

Vừa về đến khách điểm thì trời cũng đã tờ mờ sáng. Lạc Nhân liệng người này giờ vác trên vai xuống giường, rồi ngồi vào bàn rót một chung trà. Bị liệng xuống, người kia kêu lên một tiếng “Ai da” nhưng hần không nghe được, nên cũng không chút thương xót.

Nghe thấy kẻ kia kêu lên, Bảo Hân sợ kinh động người trong khách điểm, nên nhanh chóng nhét một viên Tịnh Ngôn đan vào miệng y. Đây là đan dược Lạc Nhân bào chế ra để ầy lão nhân trong nhà hần uống. Tuy hần không nghe gì, nhưng Bảo Hân kêu than là bị mấy lão kia nói đến phiền không chịu được, hần liền chế Tịnh Ngôn đan để bịt miệng người ta. Mỗi viên Tịnh Ngôn đan làm người ta không thể phát ra tiếng nào trong ba ngày, ngay cả ho khan, hắt xì cũng không gây ra tiếng. “Im lặng là vàng” mà.

“Bây giờ làm sao?” Bảo Hân nhìn người kia vùng vẫy la hét trong chăn nhưng không thể phát ra tiếng nào, rồi lại nhìn vị chủ nhân của mình thanh thanh nhả nhả đang ngồi thưởng trà.

“Thì mang y theo thôi!” Lạc Nhân mỉm cười, có vẻ như vừa thưởng thức được một món trà ngon lắm vậy. “Huống chi nhóm công chúa có ba người. Chúng ta, kể cả y, thì vừa vặn là ba.”

“Như vậy là quá mạo hiểm.” Bảo Hân nói

“Cho hần dùng Phục Mệnh đan là được. Uống thuốc này thì cả tuần lễ ai nói gì cũng phải nghe theo. Tuy tính thần y luôn tỉnh táo, nhưng lại không thể phản kháng. Cứ mang y theo làm tùy tùng cho ‘công chúa’ là được.” Lạc Nhân lại rót thêm một chén trà, xong rồi mỉm cười tã mị ột viên thuốc vào. Hần hưng hăng tới bên giường lột tấm chăn ra, rồi lại hung hăn bóp miệng người kia đổ thuốc. Thân ảnh vừa nãy đang vùng vẫy kịch liệt bỗng chốc xụi lơ. Hần cười cười, “Đó, vậy là được rồi!”

Bảo Hân thở dài, thói quen của hắn chính là bá đạo như vậy. Làm Tổng chủ nên trước giờ cũng chưa từng biết sợ ai. Chỉ có ở bên cạnh Thanh Đồng thì hắn không nhẽo rồi lại làm ra vẻ tội nghiệp. Còn với tất cả mọi người trên thế gian này, hắn đều coi như không có liên quan mình, chèn ép bá đạo đến như vậy. Ở bên cạnh hắn một thời gian, Bảo Hân mới nhìn rõ được con người này, hắn là không thể chống đối hay đắc tội cho được. Bảo Hân thầm cảm ơn Thanh Đồng ngày xưa đã ra lệnh cho hắn phải giữ nàng bên cạnh. Nếu không, hắn đã không đối xử tốt với nàng như vậy. Hãy nhìn những trưởng lão trong Thành gia mà xem, ai ai cũng đã bị hắn chọc phá khổ đến không kể xiết, vừa sợ vừa kính hắn vô cùng. Bọn họ chỉ có thể đem mọi chuyện méc với Thanh Đồng, mà Thanh Đồng lại chính là nhược điểm chí mạng của hắn, cũng vì vậy hắn mới buông tha không chọc phá mấy lão nhân Thành gia nữa.

“Được rồi, người về thay đồ đi” Hắn xua xua tay với Bảo Hân “Người làm công chúa, ta với kẻ kia làm thị vệ”

“Dạ, chủ nhân!” Bảo Hân tuân lệnh, lui về phòng mình.

Còn lại một mình trong phòng với tên thị vệ bị bắt cóc, Lạc Nhân ra lệnh

“Được rồi, đứng lên, chui ra khỏi chăn cho ta nhìn xem”

Người kia lập tức nghe lời, đứng dậy, chui ra khỏi chăn. Trong ánh sáng mờ mờ của buổi sớm mai chỉ nhìn ra được một dáng người nhỏ bé, chắc chỉ cao hơn Bảo Hân một chút. Tóc búi cao kiểu nam nhân, mặc trang phục thị vệ.

“Không thể nào là thị vệ, đại nội thị vệ từ bao giờ lại tuyển cái loại bé lóát choắt như vậy!” Lạc Nhân đi lại gần bên người kia, lấy tay so chiều cao của hai người, thấp hơn hắn cả một cái đầu. Hắn thở dài, hai thị vệ đứng cạnh bên nhau thì thật là chênh lệch. Hắn lại dùng tay sờ sờ tên kia, “Thật là ốm yếu nha”, đứng bên cạnh hắn trông thật không cân xứng tý nào.

Người kia mặt hoa da phấn ban đầu sững sờ nhìn hắn, bây giờ đã sớm ửng đỏ.

-Người đỏ mặt cái gì? – Hắn cười tà mị - Đều là nam nhân với nhau động chạm một tí đã đỏ mặt. Ha, không lẽ người chính là thái giám.

Hắn lại ngồi xuống bàn, rót một chung trà, điệu cười như ác ma.

-Bất qua ta chưa từng được thấy thái giám như thế nào nha. Cho người làm thị vệ không hợp. Thôi, người đóng vai tỷ nữ vậy.

Một lời đã quyết, hắn bước ra cửa sổ nhảy xuống phía sân sau. Lạc Nhân chui vào xe ngựa lục tung túi quần áo của Bảo Hân. Hắn tìm được bộ quần áo nhà hoàn màu hồng lần trước Bảo Hân mặc khi trà trộn vào Tăng phủ. Lạc Nhân cười vô cùng đắc chí, hắn muốn xem thái giám giả gái có giống thật như lời đồn không. Không tốn chút sức, hắn mang bộ đồ màu hồng kia bay trở ngược lên phòng.

-Người thay bộ đồ này vào cho ta.

Dưới sức mạnh của Phục Mệnh đan, người kia không thể không nghe. Nhưng Phục Mệnh đan chỉ khống chế được hành động chứ không khống chế được tình cảm. Kẻ kia tức tưởi không cam tâm, nước mắt vừa tuôn rơi vừa thoát y phục trên người.

Lạc Nhân sảng khoái ngồi uống chén trà vừa mới rót. Hết lớp ngoại y, rồi tới trung y, khi lớp nội y vừa thoát ra thì Lạc Nhân cũng đem hết ngụm trà vừa mới uống phun ra ngoài, trực tiếp té từ trên ghế xuống dưới đất. “Người kia, người kia không phải là thái giám á.” Đó là một nữ tử với những đường cong hút hồn, làn da trắng ngần mịn màng, phía trước căng đầy, phía sau tròn trịa. Đúng là điển hình của mỹ nhân đồ. Hắn ngồi dưới đất, run rẩy la lên.

-Hân Nhi, Hân Nhi, mau tới đây cứu ta!

Bảo Hân trong phòng nghe được tiếng kêu cứu của hắn liền nhào qua, đụng ngay hắn cũng đang tính bỏ chạy ra ngoài. Trán hắn rịn mồ hôi, tay run rẩy chỉ ra phía sau lấp ló.

-Cái ... cái ... kia giao cho người!

Nói xong hấn chạy thẳng ra ngoài mất dạng. Bảo Hân nhìn theo hướng hấn chỉ, thì mới hiểu ra chuyện gì. Trong phòng hấn là một tiểu cô nương, đã thoát hết y phục, đứng khóc tồ tồ không ra tiếng. Chỉ bằng vào bản năng của nữ nhân, Bảo Hân đóng sầm cửa lại, chạy vào trong lấy y phục che lại trên người nàng. Sau đó Bảo Hân ôm lấy nàng ta dỗ dành. Tuy có thể dùng uy lực của Phục Mệnh đan bắt nàng nín khóc, nhưng những tức tưởi của nữ nhân nên khóc hết ra ngoài thì mới không tổn hại sức khỏe.

15. Chương 15 : Biến Thái, Mau Tới Cứu Ta.

Chương 15: Biến thái, mau tới cứu ta.

Lạc Nhân ngồi ngoài cầu thang, cắn cắn móng tay. Thật hiếm khi nhìn thấy gương mặt của hấn mà không có nụ cười trên đó. Hấn đang rất là căng thẳng. Nữ nhân kia khóc đến thật thảm thiết, mà hấn thì không biết phải xử lý thế nào. Bảo Hân đi theo hấn từ tám năm nay dù có gian khổ thế nào cũng chưa từng khóc lóc. Còn Đồng Đồng thì giống như búp bê bằng sứ, không biết khóc là gì. Trước giờ chỉ có hấn khóc, còn nàng dồ; chứ chưa từng có chuyện ngược lại.

Xưa nay Lạc Nhân nổi tiếng công tử phong lưu, ra vào kỹ viện như nhà riêng; nhưng hấn thề, hấn chưa từng chọc ghẹo con gái nhà lành. Hấn vào kỹ viện chủ yếu là thoả mãn tò mò, cộng với chọc tức mấy lão già nhà hấn. Mấy cô gái trong đó tha hồ cho hấn chọc ghẹo, dù cho bị hấn thoát hết y phục cũng chỉ rúc rích cười. Lần này thì hay rồi, chọc ghẹo rồi thoát hết y phục hoàng hoa khuê nữ. Tội của hấn lần này, dù nhảy xuống sông cũng không rửa hết sạch. Khủng khiếp hơn, nếu đến tai Đồng Đồng thì có phải đời hấn tàn luôn rồi không.

Hấn ngồi cắn ngón tay, trăm mưu nghìn kế nghĩ cách che dấu vụ này thì bị giật mình vì bị một bàn tay vỗ vai.

“Chủ nhân, đã dọn dẹp xong rồi” Bảo Hân nhìn hấn với bộ dạng bỏ đầu đi bắt tội phạm.

“Cảm ơn!” tội phạm trả lời.

Bảo Hân thở dài. Ai bảo hấn là chủ nhân làm chi, dù hấn có phá phách đến đâu thì bốn phận của nàng là dọn dẹp chứ không thể nào trách mắng. Nàng đành dẫn hấn đi vào phòng.

Ngồi trên giường là một mỹ nhân xinh đẹp mặc bộ đầm hồng, tóc búi hai bên nhưng không kém phần diễm lệ. Lạc Nhân không khỏi trầm trồ. Thì ra hấn tiện tay bắt một người về, cũng có thể bắt được một mỹ nhân đến như vậy. Cô nương nhìn hấn đầy căm thù, hấn có cảm giác nàng ta có thể bất tri bất giác nhảy tới xé xác hấn.

-Cô nương, đã mạo phạm rồi! – Hấn cười khẩy, hơi gật đầu một cái coi như xin lỗi. Đây là phương pháp xin lỗi của Tổng chủ nhà hấn.

Cô nàng nhìn hấn thì như trong thấy con sâu, cái kiến. Nàng hứ một tiếng rồi quay mặt không thèm nhìn. “Điều dân, trong mắt bốn cung vốn không có người!” Nàng ta thầm nghĩ.

Vậy là sáng sớm hôm đó cỗ xe ngựa lại lúc lắc lên đường, không hiểu từ đâu lại xuất hiện thêm một cô nương.

Ba người tiến về Cổ thành. Một tên thị vệ luôn miệng cười nham nhở, một đứa nô tỳ mặt mày đầy oán khí, còn cô công chúa thì cứng đờ như con cá sắp bị bỏ vào chảo chiên.

^ _ ^

-Cây này là do ta trồng, đường này là do ta mở, muốn qua thì hãy đóng tiền mãi lộ. – Mấy câu thoại cũ rích vang lên.

Lạc Nhân ghì cương ngựa, chiếc xe ngừng lại trên đường núi. Phía trước có mấy tên thổ phỉ chặn đường, tay mỗi tên đều lăm lăm đại đao.

-Cũng được, các người để cho ta đánh. Mỗi dấu tay mang tới Thành gia đổi được năm mươi lượng.

Trước đây hắn nổi tiếng “ác bá đại thiếu gia”, Thành gia là dùng cách này để bịt miệng thiên hạ.

-Khẩu khí ngông cuồng lắm. Huynh đệ, lên! – Tên đầu đảng hô to, rút đao xông lên.

-Tốt lắm, đại gia ta cũng đang buồn bực đây.

Lạc Nhân cũng xông tới. Quả thực, mấy ngày qua hắn vô cùng buồn bực. Kể từ sự cố ở Lục Diệp trấn, hắn lúc nào cũng lo lắng không yên, làm sao để nghĩ cách che dấu việc này. Hắn tưởng tượng đến lúc phải quỳ gối trước mặt Đồng Đồng khóc lóc. “Ta việc gì cũng đều không có làm, chỉ bất năng ta thoát hết y phục thôi”. Oái, thật là không được mà!

Mà nàng kia cơ bản không thèm đếm xỉa tới hắn, kim ngân châu báu hắn đem ra mua chuộc, nàng cũng không thèm động tới. Hắn liếc nhìn Bảo Hân cầu cứu, thì thấy nàng ta cứ như người mất hồn, chỉ nhìn xa xăm rồi thở dài. Người này cũng dùng không được rồi.

Hắn cơ bản cả ngày đã không cười lấy một cái, quả thật là quá bức xúc. Bây giờ tự nhiên nhảy ra một bọn để hắn trút giận, quả là vô cùng sáng khoái. Hắn không thèm dùng đến Bá khí, chỉ dùng quyền cước đối đầu với chúng. “Đánh thật đã tay!” Tiếng hắn cười vang vang rền núi.

Hai cô nương ngồi trong xe ngựa vén màn ngó ra ngoài xem một trường quyết đấu.

“Oái, tông chủ lại bày trò rồi, không kết thúc nhanh đi rồi đi tiếp.” Bảo Hân thở dài cảm thán.

“Võ công cũng khá, hèn chi có thể chế ngự được bốn công chúa.” Tiểu Đào hồng đời thứ hai nhìn cảnh ở ngoài cười gằn.

Nàng chính là Thập Thất công chúa của hoàng triều, Lưu Quang Chi Mỹ, người có sở thích cải trang làm thị vệ, rồi để tỷ nữ thế vai mình. Trong lúc các viên quan địa phương lo chiêu đãi công chúa nàng có thể lên đi khắp nơi điều tra dân gian tùy thích.

Hôm đó ở trấn phủ, nàng để lại tỷ nữ ngủ trong phòng, tiếp tục giả trang làm thị vệ để đi điều tra chứng cứ tham ô tên tổng trấn. Đến khi nàng quay về thì thấy thị vệ bên ngoài đều ngục ngã. “Có gian tặc trà trộn.” Nàng rút kiếm nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ. Trong phòng tối đen, nhưng nàng có thể thấy ‘công chúa’ ngủ trên giường đang bị tên đâm tặc mạo phạm. Oa, nàng ‘thị vệ’ liền xông vào cứu công chúa.

Chỉ là Chi Mỹ không ngờ tên kia lại là kẻ võ công cao cường. Nàng liên tiếp chém xuống mà cũng không chạm vào được vạt áo của hắn. Nhờ ánh trăng, nàng có thể thấy được mặt hắn. “Quả thật là đẹp trai nha! Không ngờ lại biến thái!”

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Tên kia quả thật là khủng khiếp, chỉ dùng hai ngón tay mà kẹp gãy kiếm của nàng, dễ dàng chế trụ nàng từ đằng sau. Hắn dùng một bàn tay to lớn bịt miệng nàng, vậy là không thể kêu cứu được rồi. Tay còn lại hắn dễ dàng chế trụ nàng, đưa thân nàng gắt gao ôm chặt vào người hắn.

“Oa oa oa, công chúa bị lợi dụng rồi!” Lần đầu tiên có nam nhân ôm nàng chặt như vậy, dùng sức của nàng cũng không thể vùng vẫy ra được.

“Có một người đi ngang qua không trúng thuốc, có lẽ là thủ vệ canh gác. Hắn đã thấy mặt ta rồi!” Tên biến thái nói với đồng bọn.

Cái gì, không lẽ muốn diệt khẩu nàng. “Không được, ta là công chúa đó nha, ta đem cả nhà người cả tám đời đều chém đầu xuống hết!” Chỉ là miệng nàng bị người ta bịt rồi, không thể hét lên được thôi.

Nàng không bị diệt khẩu nhưng lại bị bắt cóc. Bọn họ cho nàng uống thứ thuốc gì đó làm nàng không thể nói cũng không thể phản kháng, không vâng lời. Tên biến thái chết tiệt kia còn nói cái gì ... nàng là thái giám, bắt nàng thoát y thay đồ để giả làm tỷ nữ.

Oa oa oa, trên đời này chỉ có hắn là dám nhục mạ nàng như vậy, thản nhiên khinh bạc nàng. Nàng ầm ục khóc nhưng không thể cãi lời. Từng lớp, từng lớp y phục cởi bỏ trước mặt hắn. Nàng thê, nàng thê nhất định sẽ trả thù, sẽ hành hạ hắn cả đời không yên.

Chỉ là không ngờ, sau này quả thật hấn cả đời bị nàng hành hạ không yên. Hấn thường xuyên nói, “Công chúa, nàng tha cho ta đi mà.”

“Không được, ai bảo chàng trước kia ăn hiếp ta!” Công chúa hung hấn trả lời.

^ _ ^

Bây giờ trước mắt Chi Mỹ chỉ còn biết nhẫn nhịn, phục tùng đi theo bọn họ để điều tra. Bọn họ giả trang công chúa tiến nhập Cổ thành là với mục đích gì, không phải là tạo phản chứ?

Hai nàng chăm chú nhìn trận quyết đấu, mà quên không nhìn phía sau cỗ xe. Có hai tên thổ phỉ đang tiến tới. Bọn chúng là cướp nhưng cũng là trộm. Mấy tên phía trước phụ trách gây rối, cướp được thì cướp, còn bọn phía sau lên lên khoán đồ, lấy được hết đồ thì bọn chúng hề nhau bỏ chạy. Không ngờ lần này trong xe ngựa lại có hai vị mỹ nhân xin đẹp. Vậy cũng tốt, đồ ta cũng lấy mà người ta cũng lấy. Xinh đẹp như vậy đành đem về làm áp trại phu nhân.

Hai tên thổ phỉ đột ngột nắm cổ chân hai nàng lôi xuống xe, làm cả hai người té mạnh xuống đất. Còn chưa hiểu chuyện gì, thì ‘Tiểu Đào Hồng’ đã bị người ta nắm đầu lôi đi không kịp phản kháng. Thấy vậy, Bảo Hân vô công thì không có, chỉ đành nhào tới cắn vào tay tên kia. Tên thổ phỉ bị cắn đau quá đành phải buông tay, thuận thế táng mạnh vào mặt Bảo Hân. Nàng té xuống, một dòng máu chảy xuống từ bên mép.

“Người dám đánh nữ nhân?” Tiểu Đào Hồng trừng mắt muốn hét lên mà không được. Bình sinh nàng rất ghét ai đánh nữ nhân. Nữ nhân luôn bảo vệ nữ nhân, đó chính là bản năng của họ.

Nàng đứng lên thủ thế đánh lại bọn thổ phỉ. Vô công nàng không phải thường nha, là được tổng quản Cẩm vệ quân truyền thụ. Một đánh hai, tay lại không có vũ khí, một nữ nhi nhỏ bé như nàng làm sao chống lại được hai tên thổ phỉ cầm đại đao. Một tên chém phía trên, nàng lách được. Tên thứ hai xông tới chém vào chân nàng. ‘Tiểu Đào Hồng’ hét lên một tiếng rồi khụy xuống. Nàng nhìn phía bên kia, rất muốn la lên “Biến thái, mau tới cứu ta!”, nhưng hấn hình như bỏ mặc tiếng hét của nàng không hề quay đầu lại. “Oa oa, mau cứu ta, đau chết rồi!” nàng bắt đầu nước mắt ràn rụa.

Hai nàng bị lôi đi. ‘Tiểu Đào Hồng’ thì chống cự quyết liệt, nhưng Bảo Hân thì nằm yên chịu trời. Đánh không lại thì nằm im để đỡ tổn thương thân mình, trong chờ tông chủ đến cứu. Bây giờ có kêu la thì cũng có ích gì. Lúc này nàng đã rải Bách Lý hương lên người, chỉ cần lần theo mùi hương, thì Tông chủ có thể tìm thấy nàng. Chỉ hy vọng ngài không đến muộn.

Đang đánh nhau thì bọn thổ phỉ đột nhiên bỏ chạy hết, không lẽ Lạc Nhân đuổi theo la lên, “Ê ê đứng lại, ta còn đánh chưa đã”. Quay trở lại thì hấn mới tá hỏa. Hòm châu báu, Hân nhi cùng Tiểu Đào Hồng (Cái tên bọn tự tiện gán đặt. Đã cho nàng ta uống Tịnh Ngôn đan rồi thì có thể hỏi được gì đâu) đã biến mất. Hấn vỗ vỗ trán. “Đạo này đúng là xui xẻo mà”.

^ _ ^

Hai nàng bị ném vào một phòng củi nhỏ.

-Chờ đến tối, nhậ nhệt xong chúng ta sẽ cùng nhau thưởng thức! – Đám thổ phỉ cười cười rồi đóng sầm cửa lại.

Chỉ còn lại hai người, Tiểu Đào Hồng hoảng sợ thút thít khóc. Nàng ta dựa hết vào người Bảo Hân. Cùng chung hoạn nạn, nên chỉ còn Bảo Hân để nàng có thể dựa vào. Thấy nàng ta khóc dữ quá, Bảo Hân đành lấy tay vỗ vỗ an ủi.

“Không phải cả hai bọn ta cùng bị trời sao?” Tiểu Đào Hồng ngạc nhiên hỏi, chỉ là không thể phát ra tiếng nào.

Bảo Hân lấy ra một thanh trủy thủ nhỏ rồi cắt dây trói cho Tiểu Đào Hồng. Nàng có thể đọc khẩu hình nhưng Tiểu Đào Hồng thì không, nên nói nhiều cũng vô dụng. Bảo Hân lấy trong người ra một lọ thuốc nhỏ, đó là thuốc kim thương, sát trùng cầm máu. Nàng rắc rắc thuốc vào vết thương của Tiểu Đào Hồng, sau đó xé vấy áo bằng lụa trắng tinh cột lại vết thương trên chân. Tiểu Đào Hồng vô cùng cảm kích nói “Cám ơn”, rồi sau đó dùng tay áo lau lau vết máu trên khoé miêng Bảo Hân. Từ giây phút đó, cả hai người đã nảy sinh một tình bạn khăng khít cùng vượt qua hoạn nạn.

Bảo Hân lấy một thanh củi viết trên nền đất, “Làm liên lụy cô rồi, chịu khó chờ tông chủ tới giúp” đọc truyện mới nhất tại .

“Là tên kia sao? Có thể trông chờ vào hắn sao?” Tiểu Đào Hồng cũng viết trên đất.

“Trên đời này không có gì tông chủ không làm được” Bảo Hân đầy tự hào viết.

“Chỉ có người mới đi tin vào loại biến thái đó. Mà tại sao người không nói gì?”

Bảo Hân khẽ lắc đầu cười buồn, sau đó nàng há miệng cho Tiểu Đào Hồng nhìn. Nàng ta thấy vậy vô cùng bất bình. Một nữ nhân vốn rất xinh đẹp mà lại bị người ta cắt mất lưỡi, thật là vô cùng độc ác mà.

“Là ai làm? Tên biến thái đó hả?”

“Không phải, chủ nhân là người đã cứu mạng Bảo Hân, người đối xử rất tốt với Bảo Hân.”

Tiểu Đào Hồng trợn mắt nhìn Bảo Hân tỏ vẻ không tin, “Tên biến thái đó mà tốt!”

Bảo Hân chớp chớp mắt khẳng định “Thật đó! Hôm trước chúng ta vạn phần bất đắc dĩ, mới phải đột nhập vào phòng công chúa để mượn lệnh bài thôi. Người đừng gọi tông chủ là biến thái.”

“Các người lấy lệnh bài làm gì?”

“Chúng ta chỉ muốn vào Cổ thành để bái tế vong phụ mẫu và các vị tỷ tỷ thôi.” Bảo Hân buồn bã.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tiểu Đào Hồng có chút nghi ngờ.

“Chỉ có vậy thôi. Nhưng Cổ thành trọng địa, vốn không cho người lạ đi vào, chúng ta đành phải mượn lệnh bài của công chúa để vào thôi. Sau khi xong việc, chúng ta sẽ thả cô nương đi, đồng thời hoàn trả lệnh bài cho công chúa.”

Lời có vẻ như khá hợp tình hợp lý, nhưng Tiểu Đào Hồng vẫn giữ nhiều nghi vấn trong lòng. Chuyển vi hành của nàng là bí mật, ai lại đem lộ tin tức ra ngoài, cho hai tên này đột nhập vào lấy lệnh bài của nàng.

“Thân phận các người là gì?”

“Ta là người Miêu. Lúc còn nhỏ gia đình bị bọn cướp thảm sát, chỉ có một mình trốn thoát. May được tông chủ cứu được, nên ta làm nha hoàn cho người để trả ơn.” Bảo Hân lấy thân phận mình tóm gọn lại, nói đơn giản đi.

“Tên kia là ai?” Tiểu Đào Hồng hỏi.

“Lạc Nhân, đại thiếu gia của tiệm mì Sinh ký ở Bách Hoá phường Kinh thành” Bảo Hân viết ra một địa chỉ, vốn lấy làm nơi liên lạc bạn bè tứ phương của tông chủ. Nếu là người quen thì tiệm mì sẽ tự động liên lạc với Thính Phong các, để chuyển tin cho tông chủ. Nếu là kẻ thù tìm đến thì, “Xin lỗi, ở đây không có người đó!”

“Lạc Nhân...” Tiểu Đào Hồng thì thầm cái tên này trong miệng, “...Sau vụ việc lần này ta nhất định tìm đến người tính sổ!” nàng cười gằn trong bụng. Phen này nhất định báo thù, làm hắn muốn sống không được, muốn chết không yên.

Phía bên ngoài rừng rậm Ma Cát, bóng dáng một thanh niên tuấn lãng đang đi, lần theo mùi Bách Lý hương. Lạc Nhân hắt xì một cái rõ to “Ái chà, không biết có phải vừa mới bị ai nguyên rửa không ta?”

16. Chương 16 : Là Người Nợ Ta

Chương 16: Là người nợ ta

Trời chiều lãng đãng ánh hoàng hôn.

Bảo Hân ngồi bó gối bất lực bên cạnh Tiểu Đào Hồng. Ban nãy nàng vừa mới lục soát xong toàn bộ nhà củi. Đây hoàn toàn là một cái lồng nhốt, dù Bảo Hân có kinh công như chim én cũng khó mà bay thoát ra ngoài. Phòng củi dường như là tận dụng một phần hang đá mà dựng nên, xung quanh và phần mái đều là vách đá, mặt trước không có cửa sổ mà chỉ có một cửa ra vào, ổ khoá nằm bên ngoài nên cũng không thể mở. Hơn nữa bên cạnh nàng còn có Tiểu Đào Hồng đang bị thương ở chân, khó mà chạy đi xa khỏi nơi này.

Bảo Hân nhòm lén qua khe cửa, thấy mấy tên thổ phỉ đang chất củi. Bọn chúng dự định làm một bữa thịt nướng, ăn mừng số kim ngân châu báu hôm nay vừa cướp được. Thật không ngờ chiếc xe ngựa trông bình thường như thế lại chứa rất nhiều châu báu có giá trị. Lại còn có hai tiểu cô nương xinh đẹp, bọn chúng đang nghĩ chắc hẳn hai nàng là người của thế gia vọng tộc, có nên chuyển sang đòi tiền chuộc hai nàng không. Thôi mặc kệ, đêm nay cứ thưởng thức mỹ nhân rồi cứ tính.

Lửa đã được đốt lên giữa khoán sân tròn. Bọn thổ phỉ ngồi xung quanh bắt đầu nướng thịt. Mùi rượu nồng nặc được khơi ra. Tiếng cười ha hả của bọn chúng ồn ào vang vọng. Bảo Hân ngồi kế bên Tiểu Đào Hồng, bắt đầu run cầm cập. Ký ức hãi hùng của đêm trăng từ tám năm trước hiện về. Ký ức kinh hoàng suốt đời này nàng không thể quên.

Tiểu Đào Hồng ngồi bên cạnh thấy nàng run rẩy, chỉ biết choàng tay ôm lấy. “Nữ nhân này nhất như vậy, không có khả năng làm việc lớn!” Mấy lời nói lúc nãy của nàng ta, có lẽ cũng có vài phần là sự thật.

Cánh cửa gian phòng củi bị đập mở một cách thô lỗ. Hai tên thổ phỉ thô lỗ tiến vào lôi hai nàng ra giữa khoảnh sân. Chân Tiểu Đào Hồng bị thương nên chỉ có thể cà nhấc đi theo, vết thương đau điếng làm nàng la lên, nhưng cũng chẳng có âm thanh nào phát ra được. Còn Bảo Hân kể bên bây giờ đã bắt đầu run kịch liệt, trông nàng ta có thể tùy thời ngất đi bất cứ lúc nào.

-Ha ha, tiểu nữ hồng y bị thương ở chân, không nhảy được thì để lại bên cạnh đại ca hầu rượu vậy. – Một tên phân phó.

Vậy là Tiểu Đào Hồng bị nhét vào bên cạnh một một tên râu ria hôi hám. Bị hấn sầm sỡ ôm lấy thân người. Nàng vùng vẫy kịch liệt, đâm thùm thụp vào người tên kia; nhưng với sức lực của nàng, hấn chẳng mấy may bị thương tí nào. Nàng bị hấn chế trụ cả hai tay, sau đó bị đè người xuống sờ mó lung tung, rồi còn dám hôn cả lên người nàng. Nàng tức tuổi, nước mắt chảy thành dòng. “Tên hỗn đản, ta nhất định giết sạch cả nhà ngươi, đốt cháy cả sơn trại ngươi. Tên chết tiệt, ngươi còn đáng chết gấp trăm lần tên Lạc Nhân kia”.

Đúng vậy, tên biến thái hấn ngay khi biết nàng là nữ nhi, cả nhìn cũng không dám nhìn chứ đừng nói là sờ đến. Xem ra biến thái vẫn còn là người tốt hơn gấp trăm lần tên cường bạo này.

Bảo Hân đứng trơ trơ giữa sân nhìn Tiểu Đào Hồng bị khinh bạc cũng không biết làm thế nào. Xung quanh nàng, mấy tên thổ phỉ đang uống rượu ăn thịt, hò hét ồn ào.

-Nào Nhảy múa đi.

-Hát cho chúng ta nghe. truyện copy từ

-Làm trò gì đi, đừng đứng như tượng gỗ nữa.

Bảo Hân nghe mấy lời đó lòng bùng hết lỗ tai. Nàng đang đứng ở đâu đây? Sơn trại thổ phỉ hay Tề Nguyệt đài ngày đó. Tám năm nay được Thành gia che chở, nàng chưa từng bị sỉ nhục lần nào. Thì ra cuộc sống của nàng thời gian qua là quá sung sướng. Thù nhà chưa trả xong mà một mình sống vui vẻ nên đã bị quả báo rồi phải không? Vừa rời khỏi mái nhà của Thành gia đã gặp ngay tình cảnh năm xưa. Nàng hốt hoảng bật khóc, lần khóc đầu tiên từ tám năm qua. Nước mắt tích tụ quá lâu nên chảy ra như mưa. “Oa Oa Oa ... Chủ nhân mau tới cứu.”

Đáp lại lời cầu xin của nàng, cổng lớn sơn trại bị người ta đập vỡ. Xuất hiện trong ánh bụi mù mịt là chàng trai tuấn lãng Thành Lạc Nhân. Hấn quần áo dơ bẩn, không biết bị bao nhiêu cành gai xé rách; gương mặt lấm lem, có lẽ đã rớt xuống cái hồ nào đó; đầu tóc rối bời, còn có mấy cành cây nhỏ đâm vào, giống như mới chui từ trong bụi rậm nào ra.

Là hấn lần theo mùi Bách Lý hương, đường thì theo được nhưng cạm bẫy thì không thể tránh. Hấn bị lọt xuống bẫy hai lần, lạc trong mê trận rừng cây mãi mới thoát ra được. Hấn đến nơi với tâm trạng vô cùng bức bối.

-Lũ thổ phỉ đáng chết, dám động đến người của Thành gia, lại còn hại bốn thiếu gia đến mức này. Diệt cả sơn trại nhà ngươi thì vẫn còn có lợi cho ngươi quá.

Hắn nhìn thấy cảnh Bảo Hân đang đứng giữa sân khóc, “Chà con nhóc này tám năm qua chưa hề khóc, mà lần này khóc quá là chuyện lớn rồi. Làm sao dám báo với Đồng Đồng đây.” Còn Tiểu Đào Hồng kia thì tình hình còn nguy ngập hơn, bị người ta đè dưới thân khinh bạc. Cứu người như cứu hỏa hần lao tới chỗ Tiểu Đào hồng, một cước đá tên thủ lĩnh văng vào vách đá, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Đào Hồng kia thấy hắn như thấy cứu tinh, ôm chặt lấy hắn khóc nức nở. Phen này nàng nợ hắn một ân tình, hắn có thể dễ dàng bắt nàng lấy ân tình này để đổi lại sự im lặng về việc kia. “Sau này có thể dễ dàng thương lượng hơn!” Vì vậy hắn dễ mặc kệ nàng ôm lấy mà khóc lóc.

Bảo Hân thấy Lạc Nhân thì mừng rỡ biết bao nhiêu. Nếu năm đó, có người xuất hiện cứu nàng như vậy thì đời nàng có khi nào đổi khác? Cuộc đời này, nàng nguyện sống để phục vụ chủ nhân mà thôi. Bảo Hân dùng kinh công nhảy một bước đến chỗ bên cạnh Lạc Nhân, ôm lấy cánh tay hắn khóc lóc không thôi.

Lạc Nhân hẳn thật là số hưởng, hai bên có hai tiểu mỹ nhân gắt gao ôm chặt lấy mà khóc. Chỉ là hắn không dám hưởng cái phúc này. Hắn trên đời sợ nhất là nữ nhân khóc lóc, bởi vậy Đồng Đồng mới là tốt nhất, không bao giờ biết khóc là gì. Hơn nữa đại địch trước mắt, toàn bộ thổ phỉ trong sơn trại đang xông tới, tay tên nào cũng lăm lăm đại đao.

-Ôi trời, hai nàng có thể buông ta ra được không vậy!

Kẻ địch rất đông mà hắn chỉ có một mình, hai tay lại bị người ta chế trụ. Hắn lại không dám vùng tay đẩy ai ra. “Đành phải sử dụng chiêu đó vậy!”

Hai tay hắn bắt ấn, vận khí luân chuyển trong người. Một vòng, hai vòng, ... một trăm hai mươi tám vòng, khi vận tốc khí đã đạt đến cực đại thì chuyển thành một loại chất đặc biệt, Bá khí, có thể đẩy lui mọi đòn tấn công cũng như đè bẹp đối thủ. Cũng giống như tên, là một chiêu thức rất bá đạo. Đây là một đòn nội công đặc biệt độc môn, chỉ có những người đã được ‘khai sáng’ như hắn mới sử dụng được. Dùng năng lượng sinh mệnh để sản sinh ra sức mạnh.

^ _ ^

Đồng Đồng đã không còn là con người. Kinh mạch nàng hầu như không thể bắt được, năm phút một nhịp, cả người lạnh toát như khối băng. Vì vậy nàng sống chậm hơn mọi người rất nhiều, một ngày của nàng bằng một năm với người khác. Nàng thức dậy vào mùa xuân và đi ngủ khi đông về. Nàng cũng từ lâu không còn ăn thức ăn của loài người nữa.

Đồng Đồng có thể nhìn được trong bóng tối, nghe được tiếng bước chân của từng con kiến, cơ thể nàng trở nên linh mẫn, nhạy cảm hơn con người rất nhiều. Nàng có thể đọc được suy nghĩ của một người, trao đổi tâm linh với họ. Và nàng có thể nhìn thấy những thứ con người không thể thấy được.

Đồng Đồng đã từng nói với Lạc Nhân rằng, mỗi con người cũng giống như ngọn nến, năng lượng sinh mệnh tuôn chảy khắp người họ, bốc lên cao như một dòng thác chảy ngược, sau đó cháy sáng thành một ngọn lửa trên đầu mỗi người. Ngọn lửa đó chính là sinh mệnh.

Mỗi con người phát ra một loại chất khí khác nhau, màu sắc khác nhau, nhiều ít khác nhau. Một người khoẻ mạnh tạo ra khí chất chảy cuộn cuộn, ngọn lửa của họ cháy rực rỡ; trong khi những người bệnh hoạn thì chất khí chảy ra vô cùng yếu ớt, ngọn lửa của họ lập lòe. Khi một ngọn lửa tắt, sinh mệnh của họ đã tắt.

Con người bình thường không ai biết đến dòng khí năng lượng đó, họ cứ để mặc nó chảy đi và đốt cháy một cách vô ích. Nhưng có một số người không như vậy, họ hoặc vô tình hoặc biết cách giữ lại năng lượng sinh mệnh trong cơ thể mình, để cho nó chảy trong huyết quản, còn ngọn lửa thì được thắp trong tim. Họ chính là những người có năng lực đặc biệt. Những người có thể trong thấy ma quỷ, những người có khả năng thông linh coi bói, những nhà tu hành đắc đạo ... tất cả đều có ngọn lửa cháy trong tim mình thay vì ở trên đầu.

Và đặc biệt khả năng giữ dòng năng lượng chảy trong huyết quản là có thể luyện tập được. Đồng Đồng đã ‘khai sáng’ cho Lạc Nhân để hắn có thể giữ cho ngọn lửa cháy trong tim mình. Đồng Đồng nói rằng hắn có một ngọn lửa rất đẹp, rực sáng ánh vàng hơn tất cả những người khác. Số mệnh đã trao cho hắn một khả

năng lớn lao, hẳn chắc chắn sẽ trở thành một vị bá vương, đứng trên tất cả mọi người. Đồng Đồng đã chọn hẳn làm người kế nhiệm vị trí Tộc chủ của nhà họ Thành, một vị trí vô cùng tối cao và tôn kính.

Khi đã giữ được dòng chảy năng lượng trong người mình, hẳn bắt đầu tập luyện để sử dụng nó. Sinh khí khi giữ bao quanh người một lớp đủ dày, có thể sử dụng như áo giáp, thân kim cương bất hoại, bách độc bất xâm. Nhưng chiêu này vô cùng tốn năng lượng và đòi hỏi một khả năng duy trì tập trung cao độ, mà có thể làm hại trí óc hẳn. Sinh khí có thể phát ra và duy trì hình dạng như vũ khí, một vũ khí tuyệt luân không gì có thể ngăn đỡ. Nhưng hẳn vốn không giỏi võ nghệ và không có chí luyện tập. Vì mục đích cá nhân, hẳn chỉ chịu tập luyện mỗi môn khinh công, còn võ công chỉ là hạng tầm thường. Hẳn ít khi đụng chạm với người khác nên không cần phải luyện võ cho tốt. Còn khi cần thiết, thì nhờ vũ khí tạo bằng sinh khí cũng đủ để hẳn thắng áp đảo người ta.

Tuy nhiên, hẳn thường xuyên bị người khác tập kích. Bởi vì vị trí người kế thừa của hẳn làm nhiều người rất bất mãn, kẻ muốn mạng hẳn không ít. Tuyệt đại sát thủ cũng có, binh đoàn lính đánh thuê cũng có ... nói chung là phiền phức luôn đến bất cứ lúc nào, mà hẳn lại không thích có vệ sĩ lúc nào cũng kề kề một bên. Hẳn sáng tạo ra Bá khí.

Dùng năng lượng sinh khí vận chuyển trong kinh mạch nhiều lần. Vòng sau tốc độ di chuyển nhanh gấp đôi lần trước, khi vận tốc đã đạt đến một trăm hai mươi tám vòng thì năng lượng sinh mệnh biến thành Bá Khí. Bá khí phát ra toàn thân có thể hạ gục toàn bộ kẻ địch, đem ép xuống có thể khống chế hoạt động cơ thể, dù chỉ phát ra một ít cũng đã khiến người khác bị đè bẹp, không thể chống đối.

Hẳn lần này trước mắt có rất nhiều địch nhân đang tiến tới, đành phải sử dụng Bá Khí phát ra toàn thân. Hẳn mở tay giải ấn, đem toàn bộ Bá Khí trong người nén lại, đẩy ra về phía trước mặt. Mấy tên thổ phỉ tiến đến gần vùng đao chém xuống, thì đột nhiên cơ thể rung động đứng yên, như chạm phải một lớn đá vững chắc. Sau đó hơn một trăm tên bị hất mạnh ra phía sau, gần thì đập xuống đất trọng thương, xa thì văng vô vách đá tạm thời bất tỉnh.

Bảo Hân và Tiểu Đào Hồng giật mình sức tỉnh, cả hai cũng quên cả khóc tiếp nín lặng nhìn quang cảnh trước mắt. Hơn một trăm tên thổ phỉ đã bị hạ gục tại chỗ chỉ với một chiêu thức, mà thậm chí hẳn còn không vùng mạnh tay.

“Đây là loại võ công gì vậy nè? Quá mạnh và quá tàn ác. Đem sức lực một người mà chống lại trăm người. Lạc Nhân hẳn nhất tiểu tàng đao, là Ngoạ hổ tàng long!” Tiểu Đào Hồng nhìn hẳn kỳ dị.

“Chủ nhân người đã tới!” Bảo Hân sức tỉnh buông tay hẳn ra, quỳ xuống trước mặt hẳn.

-Không sao, khổ cho ngươi rồi. - Hẳn đưa tay nâng cằm Bảo Hân lên để nhìn rõ dấu tay in hẳn trên má nàng. - Lấy thuốc trị thương đi.

Hẳn móc trong áo ra một lọ thuốc đưa cho Bảo Hân, sau đó quay qua nhìn Tiểu Đào Hồng vẫn đang há hốc nhìn hẳn.

-Cô nương, lần này liên lụy nàng nhiều. Là ta có lỗi, xin lỗi đã kéo nàng vào cuộc. Nhưng vạn lần chúng ta rất bất đắc dĩ mới phải mang nàng theo. Mong cô nương thứ tội.

Lần này nhìn hẳn xin lỗi vô cùng thật tâm. Rút bài học lần trước, hẳn chủ động xin lỗi đảng hoàng để lấy lòng người ta. Đã mua được nhân tâm thì sau này có gì cũng dễ bề nói chuyện.

“Ngươi đến là tốt rồi, tại sao lại tới trễ vậy. Là ngươi hại ta, là ngươi hại ta. Tên kia dám khinh bạc ta. Ngươi phải chịu trách nhiệm bồi thường cho ta.” Nàng vừa la hét vừa đâm thùm thụp vào người Lạc Nhân. Nàng đã thấy Bảo Hân và Lạc Nhân trao đổi bằng khẩu hình với nhau, nên dù không nói ra được tiếng nào nàng cũng chắc rằng hẳn có thể hiểu được.

Lạc Nhân cũng không thể tránh né, bèn chụp hai tay nàng lại, trước giờ cũng không ai dám đánh hẳn như vậy.

-Cô nương, là ta có lỗi. Vậy cô muốn ta bồi thường như thế nào? - Nếu là bồi thường bằng tiền thì thật tiện lợi cho hẳn quá.

Tiểu Đào Hồng ngẩn ngơ, “Ừ nhỉ, bắt hấn bồi thường cái gì?” nàng có thể đòi hỏi gì ở hấn, chẳng lẽ bắt hấn chịu trách nhiệm với nàng.

“Ta không biết, là người nợ ta. Sau này ta bắt người trả đủ. Bây giờ ta muốn người phóng hỏa đốt hết trang trại này!” Nàng giận dỗi nói với hấn.

-Đốt hết? Cô nương, cô cũng ra tay tàn độc quá. - Hấn nhìn Tiểu Đào Hồng cười cười.

“Ai bảo bọn họ dám đụng chạm tới ta. Là người nợ ta, bây giờ người có chịu đốt không?”

-Đốt, ta đốt chứ! - Hấn mỉm cười cầu tài.

Chịu thương lượng là tốt rồi, còn hơn lúc trước không thèm đếm xỉa tới hấn. “Haizz, không ngờ chọc phải một bà chằn thứ thiệt. Đụng nàng một chút đã đòi đốt hết sơn trại người ta. Ta đã nhìn thấy hết của nàng, chẳng lẽ đòi giết hết cả nhà ta. Thành gia rất là đông người nha, giết hết xem chừng rất mất thời gian đó.” Hấn thở dài, nghĩ tới cục nợ này là đã thấy đau đầu.

^ _ ^

Sơn trại cháy rực rỡ, soi rõ lối đi cho ba người xuống núi. Chân của Tiểu Đào Hồng đã bị thương, không thể đi được, Thanh Lạc Nhân đành phải cõng nàng xuống núi. Tông chủ như hấn trước giờ chưa từng vì ai trên đời mà cúi mình phục vụ như vậy đâu. Dĩ nhiên trừ vị thiên tiên Đồng Đồng trong lòng hấn, vốn không được tính là ‘ai’ trên đời này.

“Tiểu nha đầu này thật có phước”. Ai bảo hấn đắc tội với người ta.

Bảo Hân đi bên cạnh, nhìn thấy hấn vô cùng khó chịu mà vẫn ráng tươi cười phục dịch người khác, vô cùng xúc động. “Thanh Đồng chủ nhân, lần này có lẽ có thể hy vọng được rồi.”

Hy vọng điều gì? Dĩ nhiên là hy vọng có người có thể kèm chân con ngựa bất kham như hấn. Thanh Đồng có thể mau chóng dứt ra khỏi, mà Bảo Hân có thể mau chóng trả thù nhà. Thật là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Còn Tiểu Đào Hồng trên lưng hấn thì vô cùng hả hê. Đây chỉ là bước trả thù sơ khởi của nàng mà thôi.

Ba người tiếp tục lên đường, mỗi người một tâm trạng.

Tiểu Đào Hồng là tì nữ của ‘công chúa’ Bảo Hân, hai người bây giờ xem ra tình cảm chị em vô cùng tốt đẹp.

Lạc Nhân không biết từ bao giờ đã trở thành sai vật siêu cấp cho Tiểu Đào Hồng. “Ta muốn ăn quả chín ... Ta muốn ăn gà quay ... Cái gì dám trả treo ... là người nợ ta ... người nợ ta có nhớ không?” Hấn bị đầy đoạ đến thê thảm mà không dám phản kháng. Vì tương lai của hấn và Đồng Đồng, hấn dù uất hận cũng chỉ mỉm cười cung phụng cho vị chủ nợ đáng ghét kia thôi.

Hấn không thể thở than, chỉ biết đọc một bài thơ cảm khái.

Chinh phu hoài vãng lộ

Dạ sắc thượng mộng mộng

Nguyệt lạc viên thanh ngoại

Nhân hành hổ tích trung

Lực suy thường úy lộ

Phát đoản bất cảm phong

Dã túc phùng tiêu giả

Tương liên bất tại đồng

(Phương Hoàng lộ thưởng tào hành – Nguyễn Du)

Nghĩ đường trước mặt mà lo,

Trời mai còn vương lờ mờ bóng đêm.

Ngoài nơi vườn hú trắng chìm,
Trong nơi cộp dạo im lìm người đi.
Sương đầm những ngại lực suy,
Mái đầu tóc ngắn sợ gì gió tung.

Quán què gặp gỡ tiều ông,

Thương nhau há tại cảnh đồng mà thương.

Còn Bảo Hân thân lại là thuộc hạ của hần, phải chăm lo cho từng miếng ăn giấc ngủ, kể cả sức khoẻ tinh thần của hần. Nàng cảm thấy càng lúc càng sợ hãi, “chủ nhân đang kiềm nén rất lớn rồi, không biết sẽ bùng nổ lúc nào nha”.

Cả ba người cùng đồng hành trên một chuyến xe, tâm trạng lộn xộn, mà bối phận cũng vô cùng lộn xộn. Chuyến đi này không biết còn chứa đựng phong ba bão táp gì chờ đợi họ phía trước.

17. Chương 17 : Công Chúa Giá Đáo

Chương 17: Công chúa giá đáo

Ngày thứ ba sau khi rời khỏi Lục Diệp trấn, bọn họ đã trông thấy Cổ thành.

Giữ khu rừng Ma Cát âm u dày đặc màu xanh, nổi bậc hẳn lên một toà thành xây dựng bằng đá trắng. Toà thành cổ kính với nét rêu phong theo thời gian, xây dựng như một ngôi đền lớn kỳ vĩ. Có vài ngọn tháp nhô cao lên, nám đen do dấu vết của một vụ cháy lớn. Phía bên cạnh là con sông Nguyệt Ca, tuy đang mùa đông ít nước nhưng vẫn làm người ta cảm nhận sự mạnh mẽ dữ dội của nó.

Xung quanh Cổ thành là hào sâu tường cao, thủ vệ đi lại canh gác dày đặc, cho thấy một sức mạnh quân sự lớn đang tiềm ẩn trong toà thành này.

“Đang trong thời bình mà lại chuẩn bị lực lượng quân đội hùng mạnh, e rằng là có mưu đồ riêng.” Tiểu Đào Hồng vén rèm nhìn ra ngoài.

Bảo Hân cũng nhìn ra, cảm thấy may mắn vì tin tức của Thính Phong các quả là chính xác. Muốn lấy lại Cổ thành, e không phải là chuyện một người làm trong một sớm một chiều. “Trước mắt chỉ có một chữ, ‘Nhẫn’. Hần đã nhẫn nại trà trộn hai năm mới dẫn quân đánh chiếm một Cổ thành hiền hoà. Còn ta thì phải nhẫn nại bao nhiêu năm mới có thể lấy lại được một Cổ thành hùng mạnh như ngày nay?”

Lạc Nhân ghì cương lại trước trạm gác phía bên này chiếc cầu nối với cổng thành. Chưa tiếp cận được tường thành đã dựng phải thủ vệ sâm nghiêm như vậy, muốn đột nhập vào thành này, e chỉ có năng lực cỡ Hoắc Ứng.

-Phía trước là ai? Mau báo danh.

Một tên lính chạy ra, tay lăm lăm vũ khí đầy đe dọa. Thành Lạc Nhân nhảy xuống xe ngựa. Hần đang mặc một bộ đồ kỵ mã màu đỏ đậm cho ra vẻ công chức đang thi hành công vụ. Thành chủ rất ghét màu trắng nha, hần đành dẹp bỏ bộ đồ trắng ưa thích vào trong rương rồi.

-Cấm vệ quân kinh thành đang chấp hành công vụ, ta đang hộ tống đại nhân vật tuần thị Cổ thành. Đây là ấn tín của hoàng thượng! – Hần oai nghiêm giơ lệnh bài của công chúa ra.

-Là đại quan của kinh thành, xin lỗi ty chức vô phép. – Vị đội trưởng giữ cổng thành chạy ra cúi chào Lạc Nhân. – Xin ngài nhập thành, ty chức sẽ cho người chạy đi báo với thành chủ.

Lạc Nhân cũng chấp tay chào lại, nhảy lên xe ngựa đánh đi tiếp, phía trước có hai thớt ngựa chạy trước mở đường, phía sau lại có hai kỵ mã chạy theo hộ tống.

“Hành động nhanh nhẹn chuẩn mực, là quân nhân đã được huấn luyện nghiêm khắc. Dù thật sự là đại nhân vật cũng sẽ bị thuyết phục hài lòng, nếu là gian tế thì khó bề trốn thoát!” Lạc Nhân mỉm cười, có chút thần phục với vị thành chủ của Cổ thành.

Bảo Hân ngồi trên xe nhìn ra ngoài, tim đập rộn rã. Tám năm rồi, đã tám năm rồi nàng mới có thể trở về nơi đây. Cổ thành nay khác xưa nhiều quá. Từ Minh hẳn đã triệt để biến nơi đây thành một nơi hoàn toàn xa lạ.

Màu trắng tinh khiết vốn có của Cổ thành bị hắt nhuộm thành một màu đen, những bức tường loang lổ cháy đen, những người dân khuôn mặt căng thẳng chỉ khoát trên người màu áo đen... Tượng đền không ai cúng vái nhiều năm tiêu điều nằm đó. Khắp nơi đều là dấu vết của quân đội, những tháp canh uy nghi, sân tập thao trường, những lò rèn kim khí, ... Người dân, cả nam lẫn nữ, qua lại với một tác phong nhanh nhẹn khấn trương, không còn khoan thai nhàn nhã như lúc trước. Vài phút lại có một tốp quân lính tuần hành đi qua. Bảo Hân nhìn thấy những gương mặt thiếu niên người Miêu non choẹt, đã sớm nghiêm nghị do được rèn luyện trong quân đội.

“Hắn biến một nơi vốn chỉ cung phụng thần giáo tín ngưỡng, trở thành một lực lượng quân đội hùng mạnh là vì lý do gì?” Bảo Hân nhớ lại những xấp báo cáo về hắn, thiên tài binh lược, xuất thân quân gia. “Chẳng lẽ tất cả chỉ vì ý thích riêng của hắn?”

Cổ xe ngựa được dẫn đến một khoảng sân rộng thì dừng lại. Bảo Hân nhận ra đây là thư viện phòng, nay đã bị hắt biến đổi làm thành chủ phủ. Nàng vẫn còn nhớ phía sau thư viện phòng có một khoảng sân nhỏ thông với thần điện, nơi có căn phòng hắt ở năm xưa. Nơi nàng thường trốn khỏi thần điện ra đó chơi, quấy rầy không cho hắt đọc sách. Cảnh vật nơi đó có còn hay đổi khác, nhưng người xưa đã đổi thay mất rồi.

Cửa đại môn Thành chủ phủ rộng mở, bên trong có hai hàng binh sĩ chạy ra nghênh đón. Từ xa đã thấy bóng dáng quen thuộc của Từ tướng quân bước đến. Thân hình cao gầy vận huyền giáp, đầu đội kim khôi, mái tóc dài che khuất nửa mặt bên phải, gương mặt lãnh băng, đôi mắt đậm chiều dày nét u buồn.

-Từ tướng quân, tại hạ là Lạc Nhân, cấm vệ quân, phụng chỉ hoàng thượng hộ tống Thập Thất công chúa vi phục xuất tuần. Nay ghé qua Cổ thành. Thỉnh từ tướng quân cung nghênh công chúa. – Lạc Nhân nhanh chóng xuống ngựa, thủ tay kính chào Từ Từ Minh đồng thời dâng lên ấn tín của hoàng thượng.

-Thần là Từ Từ Minh, thành chủ của Cổ Thành, cung nghênh Thập thất công chúa giá đáo đến Cổ thành.
– Từ Từ Minh cũng chỉ nhìn sơ qua lệnh bài, sau đó cúi chào theo nghi thức.

-Từ tướng quân, miễn lễ. – Từ trong cỗ xe ngựa có tiếng vọng ra.

Đó dĩ nhiên là tiếng của ‘Tiểu Đào Hồng’ giả mạo. Từ Lục Diệp trấn đến Cổ thành đường đi cũng đã quá ba ngày, Tinh Ngôn đan cũng đã sớm mất tác dụng. Tuy nhiên tác dụng của Phục Mệnh đan vẫn còn, khiến công chúa thật như nàng cũng không sao thoát khỏi sự cấm chế của hai người bọn Lạc Nhân. Hơn nữa giả dạng thành thân phận khác, tiến hành điều tra trong Cổ thành cũng đúng với ý định ban đầu của Lưu Quang Chi Mỹ nàng. Vì vậy, sự việc lần này nàng đồng ý hợp tác với Bảo Hân cùng diễn màn ‘trộm long tráo phụng’ này. Một mặt là thăm quan sát bọn Bảo Hân, một mặt là ngầm điều tra thực lực quân sự của Cổ thành. Nhất tiễn hạ song điều.

Trưởng môn được vén lên, xuất hiện đầu tiên là một mỹ nhân mặc áo hồng tóc búi hai bên. Quả nhiên là người trong cung, cả tỷ nữ cũng đã xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Bọn thủ vệ không ngừng trầm trồ, chỉ là không dám ra mặt. Quân luật vốn rất nghiêm minh, bọn họ nếu làm chuyện mất mặt như vậy thì không biết sẽ bị thành chủ phạt ra thành cái nông nổi gì.

-Công chúa người cẩn thận. – Chi Mỹ dùng một giọng nhào nhẹt để nói thành một âm điệu khác nhằm đánh lừa mọi người xung quanh.

Một bàn tay nhỏ xíu, trắng muốt từ trong kiệu chìa ra cho ‘Tiểu Đào Hồng’ nắm lấy. Người trong kiệu một thân áo lụa trắng tinh, mái tóc đen xoã dài, trên mặt mang một chiếc khăn mỏng bước xuống. Cử chỉ nàng thanh tao, trang nhã lộ rõ thân phận cao sang quý phái. Tiểu Đào hồng thâm thuở thức, so với công chúa thật như nàng, điệu bộ của nàng ta xem ra còn có phần cao quý hơn.

“Chỉ là một nữ tỳ ột tiệm mì, mà lại có khí chất tao nhã như vậy. Không biết còn tưởng nàng là tiểu thư xuất thân từ danh môn nào. Nhập vai khá lắm!”

Các thủ vệ đứng quanh sinh ý thất vọng. Nhìn thấy nội cung tỳ nữ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành làm bọn họ vô cùng ngưỡng mộ, háo hức đoán rằng có lẽ thân là công chúa hắc còn có sắc đẹp còn mười phần hoàn mỹ hơn. Nhưng nàng lại dùng khăn the che mặt, chỉ hiện lên sắc hình mờ mờ ảo ảo như được che dấu dưới một tầng sương, càng làm người ta tò mò muốn biết hơn.

Chỉ có Tử Minh là ngay từ đầu cả nét mặt không thay đổi, chung quy chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

“Nhìn thấy màu trắng thì đáng ghét lắm sao?” Lần này Bảo Hân trở về bái tế người thân, nàng muốn chọn màu trắng truyền thống của người Miêu để trở về Cổ thành. Ít nhiều nàng mang ý chống đối lại hắc. “Ta thích mặc màu trắng, người làm gì được ta? Bây giờ ta chính là công chúa của Đại Đô đó.” Nàng cảm thấy rất hả hê, nhưng cũng có chút e dè ánh mắt lạnh buốt của hắc. Ánh nhìn đó bất giác làm nàng cảm thấy bị soi mói, bị nhìn xuyên thấu cả tâm can.

-Thỉnh công chúa vào trong nghỉ ngơi.

Cuối cùng Tử Minh cũng cất tiếng, phá vỡ trạng thái băng lãnh bao trùm lên tất cả. Hắc quay lưng dẫn đường tiến vào trong thành chủ phủ. Bất giác cả ba người Lạc Nhân, Bảo Hân, ‘Tiểu Đào Hồng’ đều thở phào nhẹ nhõm. “Cứ tưởng đã bị lộ ra sơ hở gì rồi chứ.” Đúng là làm việc mờ ám thì trong tâm vốn có ma.

Tử Minh đối đãi với ba vị đại nhân vật vô cùng chu đáo. Phòng ốc chuẩn bị đều là thượng đẳng, người hầu kẻ hạ đầy đủ, thức ăn dâng lên đều là sơn hào hải vị. Chỉ duy có thái độ của hắc từ đầu đến cuối vẫn là lạnh lùng xa cách

-Ha ha ha, thành chủ đối đãi với chúng ta vô cùng tốt rồi. Lần này công chúa vi phục xuất tuần, cũng không nên ẩm ỉ quá. – Lạc Nhân mở lời, lợi dụng nụ cười thân thiện của hắc để lấy lòng thành chủ.

-Là bốn phận của ti chức. – Tử Minh trả lời khách sáo.

-Thành chủ công việc bận rộn, chúng ta cũng không quấy rầy ngài nhiều. Ngài cứ quay về với công việc bình thường, chiều nay ta sẽ hộ tống công chúa thăm thú khắp nơi trong Cổ thành. - Lạc Nhân vừa cười vừa đối đáp. “Tốt nhất là tên kia biến đi cho nhanh, để bọn họ tiện bề hành động”.

-Lạc hộ vệ khách sáo rồi, các người từ xa mới đến không biết đường đi nước bước nơi này. Phận là chủ nhà, tất nhiên là để cho ta hộ tống công chúa đi rồi. – Tử Minh đem lý do thuyết phục ra nói. Ý có điều cần phải xác nhận ở vị Thần Châu công chúa này.

-Ta là hộ vệ cận thân của công chúa, phải do ta hộ tống là được rồi. Ngài cứ để bọn ta tự nhiên là được. – Lạc Nhân vẫn cười, trong lòng thầm mắng tên ‘kỳ đà cản mũi’.

-Các người đường xa vất vả nên hôm nay tạm nghỉ đi. Trong phạm vi Cổ thành do ta quản hạt, nhất định không có chuyện gì có thể làm hại đến công chúa. – Tử Minh vẫn là lý lẽ hơn người.

- Thôi được rồi, ta hôm nay cũng thấy mệt, chưa muốn đi đâu hết. Hôm nay bốn cung sẽ nghỉ ngơi trong phòng. Từ thành chủ, người lui xuống được rồi. – ‘Tiểu Đào Hồng’ núp sau lưng Bảo Hân lên tiếng, cắt ngang cuộc tranh luận mà có vẻ như Lạc Nhân đang yếu thế.

-Vậy hạ thần xin cáo lui. – Tử Minh đành phải cúi chào lui ra.

Bảo Hân nhìn theo bóng dáng hắc vừa đi khuất bóng. Hình dáng đó vừa quá đối thân thuộc vừa vô cùng lạ lẫm.

Sau đó cả ba người bọn họ đuổi hết hạ nhân ra ngoài, chui hết vào phòng luận bàn kế sách.

^ ^

Đêm nay là đêm mùa đông, sương giăng khắp nơi. Tuy Cổ thành nằm ở vùng phía nam, nhưng lại trong vùng núi rừng heo hút, nên cũng mang trong mình một luồng khí lạnh âm u. Ánh trăng đêm nay mờ ảo, mây mù che khuất. Thật là một đêm tịch liêu.

Tế Nguyệt đài nằm ở khu vực phía Tây bắc của Cổ thành, là một quảng trường rộng và cao hơn toàn bộ phần còn lại. Hướng bắc Tế Nguyệt đài là có một đài tế vươn ra khỏi tường thành, treo lơ lửng phía trên dòng sông Nguyệt Ca. Phía nam Tế Nguyệt đài là một toà thần điện cao lớn uy nghi, mang hơi thở của một nền văn hoá cổ xưa. Đã từng có thời, toàn bộ thần điện là màu trắng toát của đá cẩm thạch. Nhưng ngày nay, nó chỉ còn là một di tích đổ nát một nửa, cháy xém, nám đen. Đó chính là chiến tích của Từ Tử Minh.

Người ta nói rằng, năm xưa vì tám vị công chúa trốn trong thần điện không chịu ra nên Tử Minh hấn một mối lửa thiêu cháy toàn bộ. Thiêu chết hết tám vị công chúa, cả thi thể cũng không còn. Người dân Miêu gọi y là con quỷ độc ác, là ma vương đội lốt người.

Tử Minh cười thầm, có lẽ y là ác ma thật, vì ngày nào mà y chẳng phải ở trong địa ngục.

Y ngồi trên mái thần điện, dựa người vào bức tượng Nguyệt thần, nốc cạn bầu rượu. Trước mắt đã nhoè hết, “có lẽ vì men cay”. Suốt tám năm nay, đêm nào y cũng đến đây uống cho say mềm. Rượu đang phát huy tác dụng, trong cơn say y lại nhìn thấy bóng hình năm ấy đứng trên tường thành.

“Tại sao lại nhảy xuống?” Nàng thật ngoan cố. Tại sao mà chết cũng phải rời bỏ y. Có phải năm xưa y đã sai rồi không, thiên tài binh lược mà cũng có lúc cũng tính sai. Lẽ ra y không nên buông nàng ra, dù có chết cũng không buông nàng ra. Y đè chặt vết thương ngay tim mình, nó vẫn đang đau đớn, không ngừng rỉ máu. xem tai

-Tư Lý!

Y lẩm bẩm gọi tên người nào đó, từ rất lâu rồi, xa xăm trong quá khứ.

Hơi men nồng nàn làm y dần chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ y lại nghe được tiếng cười réo rắc bên bờ suối “Minh ca, Minh ca. Mau đến đây!”

18. Chương 18 : Trời Cao Đã Chết, Tự Mình Cứu Thân

Chương 18: TRỜI CAO ĐÃ CHẾT, TỰ MÌNH CỨU THÂN

Gió thổi vù vù qua Tế Nguyệt đài, làm cho bất cứ người nào đứng đó cũng phải tê dại vì lạnh buốt. Chẳng hiểu sao nơi này lại không có ai canh gác. Binh lính cũng không đi tuần qua. Trước mắt Bảo Hân chỉ còn một ngôi đền cũ nát cháy đen thẫm thương. Một di tích còn sót lại từ thời thành chủ trước. Nàng bước ra từ trong bóng tối, toàn thân mặc bộ dạ hành màu đen. Thật đáng hổ thẹn cho Dạ Diệu quân, ngay từ trong trung tâm của chúng lại để cho người ta tùy tiện đột nhập.

Đêm nay cả ba người bọn họ chia nhau ra hành động. Lạc Nhân phụ trách thâm nhập doanh trại, điều tra thực lực quân sự của Cổ thành. Còn ‘Tiểu Đào Hồng’ chẳng hiểu sao cũng vô cùng hợp tác, phụ trách tra cứu sổ sách trong thành chủ phủ. Còn nàng, theo như bọn họ giao phó “Có việc gì cần làm thì hãy làm đi.”

Nàng muốn đến Tế Nguyệt đài, nơi phụ vương và bảy vị tỷ tỷ của nàng bị giết. Họ không có mồ chôn tử tế. Nàng chỉ có thể tới nơi này để khóc thương cho họ thôi.

Từ sự kiện tám năm trước, Tế Nguyệt đài đã trở thành cấm địa, Tử Minh cấm không cho ai bén mảng vào đây, cả thủ vệ canh gác cũng chỉ bố trí xung quanh chứ không được tiến lên Tế Nguyệt đài nửa bước. Nơi đây chỉ còn một mình Bảo Hân và đền đài cũ nát.

Nàng tháo khăn bịt mặt, mái tóc đen dài đã bới phía sau bị gió thổi xoã tung vài lọn.

“Phụ vương, các vị tỷ tỷ. Tư Lý đã về rồi!”

Nàng quỳ xuống thả mấy bông hoa vào một ô tròn lõm chứa đầy nước mưa ở giữa Tế Nguyệt đài. Đây chính là chỗ dùng để đốt lửa tế năm xưa, nay lửa lại được thay bằng nước. Một cơn gió mạnh thổi dạt đám mây ra, làm lộ ánh trăng soi vào ô nước. Tư Lý bắt đầu hát, chỉ là mấy lời hát cổ xưa rên âm i trong cổ họng.

Thập tải trần ai ám ngọc trừ

Bách niên thành phủ bán hoang khu
Yêu ma trùng điệp cao phi tận
Chỉ uế càn khôn huyết chiến dư
Tang tử binh tiền thiên lí lệ
Thân bằng đẳng hạ sổ hành thư
Ngư long lãnh lạc nhàn thu dạ
Bách chủng u hoài vị nhất sư
(Bát muộן – Nguyễn Du)
Thềm ngọc mười năm phủ bụi mù
Thành xưa một nửa thấy hoang vu
Côn trùng chim chóc bay đâu hết
Trời đất máu me vấy thây thừa
Binh lửa quê hương vài giọt lệ
Bạn bè thân quyến mấy hàng thư
Cá rồng lặng lẽ đêm thu vắng
Trăm mối u buồn mãi chữa bừa

Gió lại thổi mạnh qua Tế Nguyệt đài, tiếng hát âm ỉ của nàng nhanh chóng bị quét sạch trong không gian. Vậy mà không hiểu vì sao y đang trong cơn say lại có thể nghe được. Tiếng rên rỉ thảm thương ấy đánh thức y dậy giữa cơn mơ.

Là kẻ nào to gan dám đi vào cấm địa của y. Từ Minh lấy tay bưng lấy cái đầu đang vô cùng đau đớn. “Lại là bọn người Miêu!” Y từ khi chiếm được Cổ thành đã cấm hẳn bọn chúng bái tế Nguyệt thần, không được cúng vái nơi Tế Nguyệt đài. Vậy mà bọn chúng vẫn ngoan cố giữ nguyên tín ngưỡng, vẫn âm thầm cúng vái cho tám vị công chúa.

Thỉnh thoảng, có đêm y tới Tế Nguyệt đài thì thấy nơi đây tràn ngập hoa, là bọn sơn dân ấy ném hoa vào nơi này. Không được công khai bái tế thì bọn họ lén lút ném hoa tới nơi này, xem như là một nghi thức tưởng niệm. Y giận dữ dùng kiếm phong quét sạch đám hoa đó đi. “Bái tế cái gì cơ chứ, nàng vẫn còn sống thì bái tế cái gì?” Sau đó y sụp xuống nức nở. Những cánh hoa bị gió thổi tung lên giờ rơi xuống, đáp trên đôi vai run rẩy của y. Đó là đêm mười sáu tháng tám, lại một năm nữa tròn ngày nàng nhảy xuống sông Nguyệt Ca.

^ ^
—

Từ Minh vẫn ngồi trên mái thần điện lắng nghe tiếng rên âm ỉ, đó là một bài hát cổ chỉ có những vu nữ trong thần điện mới được học. Tư Lý cũng đã từng được học bài hát này. “Kẻ này là hậu nhân của những người sống sót từ thần điện ư?”

Y để cho gió lạnh thổi vào mặt, một lúc sau mới tỉnh rượu. Từ trong thắt lưng y rút ra thanh nhuyễn kiếm. Ai chống lại lệnh của y đều phải chết.

Bảo Hân kết thúc bài hát, nàng quỳ bên ô chứa nước, khoát nhẹ mặt nước, bóng trắng vỡ tan, những cánh hoa chìm xuống dưới đáy ô.

Mặt nước lay lay. Nàng nhìn thấy bóng người áo tím lao đến qua bóng nước. Bảo Hân nhanh chóng vận khinh công nhảy lùi ra xa. Âm một tiếng, lớp gạch ở chỗ nàng vừa ngồi bị chém vỡ tan. Chiêu này là dùng hết sức, muốn lấy mạng nàng.

Nam nhân mặc áo tím quay lại nhìn nàng với con mắt giận dữ, vô cùng ghê rợn. Hắn như con quỷ muốn đến lấy mạng nàng. Bảo Hân lòn tay ra sau lưng rút ám khí, là để cản trở địch khi chạy trốn. Nàng không

giỏi võ công để quyết đấu với người ta. Hơn nữa, trước mặt nàng là người được thiên hạ suy tôn là kỳ tài võ học.

Tử Minh nhìn kẻ đột nhập mặc y phục dạ hành đứng trước mặt. Đó là một nữ nhân trẻ trung thân hình nhỏ nhắn, “Thật là hậu nhân thần điện sao?” Mái tóc đen bó cao cài Minh Tuyền trâm, mấy lọn tóc phía trước mặt bị gió thổi mạnh che mất một phần khuôn mặt nàng.

“Cái gì, là Minh Tuyền trâm? Chẳng phải là đã mất tích cùng với nàng?” Tử Minh chấn động sững sờ.

Nữ nhân kia xuất ra hàng loạt phi tiêu phóng tới. Theo bản năng hần liền xoay người một vòng, dùng nhuyễn kiếm gạt đỡ hết phi tiêu. Người còn chưa kịp xoay lại thì đã nghe tiếng nổ bên tai, một quả pháo khói bị ném ra. Khói bụi mù mịt che khuất tầm nhìn của y. Tử Minh vận nội công chém ra một kiếm cực mạnh, toàn bộ khói bụi bị kiếm khí thổi bạt sang một bên. Khói bụi đã tan nhưng người không còn thấy bóng. Tế Nguyệt đài chỉ còn tro bụi y đứng một mình.

Đột nhiên y cười khùng khục. “Ha ha ha, nàng đã trở về”. Y đã chờ được nàng trở về. Tử Minh cười như điên dại, tiếng cười của y vang vọng trong đêm, hoà lẫn với tiếng sấm sục. Y phun ra một bùm máu. Máu thấm ướt hết bộ áo của y, văng ra khắp nền đá trắng. Trên khoé miệng vẫn còn đọng lại dòng máu nhưng y vẫn cười. Trận cười sảng khoái nhất của y từ tám năm qua. “Rất may là nàng đã trở về trước thời hạn”.

^ ^
—

Cũng trong đêm đó Lạc Nhân thành công đột nhập doanh trại quân Cổ thành. Hần thật sự bị bất ngờ vì quy mô của doanh trại quá lớn. Trước giờ Cổ thành luôn phong tỏa tin tức với bên ngoài nên ngay cả các báo cáo mà Thính Phong các có được cũng chưa thể cập nhật chính xác thông tin về sức mạnh quân sự tại đây. Có thể nói ‘toàn thành quân bị’.

Trong tám năm qua, Từ Tử Minh đã đem toàn bộ người dân Cổ thành sung nhập, huấn luyện trở thành quân nhân. Trong ba năm đầu, hần dùng Dạ Diệu quân trấn áp người dân. Bắt thanh niên trai tráng sung quân, phụ nữ và người già làm hậu cần. Mong tưởng nuôi dưỡng một lực lượng quân đội bí mật tại địa phương, song hành với quân đội từ Đại Đô đến.

Nào ngờ năm năm trước, Miên Cương nổi loạn, Miên vương dẫn binh lấn chiếm bờ cõi Việt Quốc, tấn công Cổ thành. Dạ Diệu quân toàn bộ bị tung ra ứng chiến, gian khổ cầm cự được với quân Miên Cương. Tuy Cổ thành giữ được, nhưng số người Miêu ở rừng Ma Cát bị tàn sát thê thảm, máu chảy thành sông, xương trắng rơi đầy. Lính Miên Cương vô cùng tàn ác, không bắt tù binh mà ra tay tàn sát, mỗi ngôi làng của người Miêu đều bị chúng làm một cái Tử Vong tháp, được xếp bằng thủ cấp của người dân trong làng đó.

Từ Tử Minh trước đó đã đắc tội với hoàng thượng nên dù cầu viện bao nhiêu lần hoàng thượng cũng không xuất binh ứng cứu. Cho đến đạo hàm cầu viện thứ mười hai, y đã quyết tâm ‘nhờ người chi bằng cây mình’, tung luôn đội quân bí mật người Miêu trước đó đã huấn luyện vào thực chiến. Lính người Miêu thấy dân mình bị tàn sát thì căm phẫn vô cùng, hét lên rằng “Trời cao đã chết”. Họ vì bảo vệ người dân và đất đai mình, chiến đấu vô cùng dũng mãnh. Cùng với khả năng chỉ huy thần kỳ và mưu lược của Tử Minh, đã thành công đẩy lui quân Miên Cương. Suốt trận chiến, Tử Minh luôn cùng kẻ vai sát cánh với quân người Miêu, anh dũng dẫn đầu. Sau trận chiến quyết định cõi Miên Vương, y bị trọng thương. Một lần nữa những người Miêu trung thành với chế độ cũ vùng lên nổi dậy. Trong đêm, một mình Từ Tử Minh đại chiến với bọn phản loạn, thân mang trọng thương vẫn lấy gọn thủ cấp của sáu tên cầm đầu. Danh chấn toàn quân. Người Miêu vừa kính trọng, vừa nể sợ y, sau này không dám nổi loạn nữa. Dân Miêu chẳng những không còn nổi dậy mà ngược lại, thề chết trung thành với y.

“Trời cao đã chết, tự mình cứu thân.” Bọn họ hét vang với trời cao như một lời thề son sắt.

Giờ đây bọn họ không còn tin tưởng ở Nguyệt thần nữa. Một vị thần đã nhắm mắt làm ngơ để con dân bị tàn sát và một con ác ma đã cứu cả dân tộc họ, họ đã chọn lấy về phe ác ma.

Sau trận chiến với Miên Vương, năm mươi vạn người Miêu đã chết. Còn sống sót ba vạn người, toàn bộ tiến nhập Cổ thành, trở thành quân nhân dưới trướng Từ Tử Minh. Tin tức được truyền về Đại đô chỉ là một dòng tin ngắn ngủi, “Miên Vương bao vây Cổ thành sáu tháng bất thành, rút lui”. Sự việc đầm máu phía sau hoàn toàn bị vùi lấp.

Tử Minh cùng với người Miêu tập trung xây dựng lại Cổ thành đổ nát sau chiến tranh. Quy mô Cổ thành hiện nay đã lớn gấp đôi lúc trước. Toàn bộ người dân cũng chính là lực lượng quân đội ước tính tám mươi vạn người. Nhóm có khả năng chiến đấu trong khoảng ba mươi vạn. Còn lại bao gồm lực lượng dự bị, hậu cần, thiết giáp, kỵ binh, thông tin liên lạc, kinh tế và bộ chỉ huy.

Lạc Nhân đi khỏi khu vực Cổ thành cũ, qua khu vực Tân thành thì chuyển hết từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác. Thành trì được xây dựng theo kiến trúc phòng thủ tiên tiến nhất, vũ khí quân dụng đầy ắp, quân nhân tràn ngập đi qua đi lại khắp nơi, tất cả đều đồng phục chỉnh tề. Nam nhân thì tập luyện tại thao trường, một bộ phận khác thay phiên nhau săn bắn, trồng lương thực, rèn vũ khí, huấn luyện ngựa... Bọn trẻ con thì được dạy dỗ tại các trường quân sự. Tân thành được xây dựng phía bên kia núi, thông với Cổ thành ban đầu bằng các đường hầm xuyên núi rộng lớn, bề ngang rộng đủ có thể chạy cả hai cỗ xe ngựa vào. Thật là một công trình kỳ vĩ. Với cách bố trí này thì người dưới núi không thể nào phát hiện ra sự hiện diện của Tân thành. Còn tại Cổ thành thì canh phòng cẩn mật, triệt để phong tỏa tin tức, hạn chế người lạ ra vào. Vì vậy Từ Tử Minh mới có thể che giấu một lực lượng quân đội lớn cỡ như vậy.

“Từ Tử Minh, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?” Lạc Nhân chép miệng cảm thán.

Quân đội với đầy đủ trang bị vũ khí, quân trang. Lại tích cực tích góp lương thực chẳng phải là chuẩn bị ột cuộc chiến lớn sao. “Có phải ngươi muốn lật tung Thần Châu này lên mới vừa lòng hả?”

^ _ ^

Thập Thất công chúa Lưu Quang Chi Mỹ, nay có mật danh là Tiểu Đào Hồng được phân công cho nhiệm vụ phải đi gần nhất, đó chính là tra xét thư phòng của Từ Tử Minh.

Sau khi tác dụng của Tịnh Ngôn đàn hết, việc đầu tiên nàng làm chính là mắng cho tên Lạc Nhân một trận tơi bời vì dám dùng thuốc bắt nàng phục tùng. Thấy hắn chỉ im lặng mỉm cười làm nàng càng thêm tức điên, không buồn mắng hắn nữa. Với lại, tại sơn trại của bọn thổ phỉ, thấy hắn có công cứu giá nên nàng châm chước miễn phạt tội chết cho hắn. Nhưng tội sống khó tha, nàng nhất định sau này sẽ bám theo từ từ hành hạ hắn.

“Anh hùng không hỏi xuất xứ. Cô nương nàng có đồng ý giúp tại hạ không?” ‘Tiểu Đào Hồng’ nhớ lại cái bản mặt cười cười thấy ghét của hắn khi hắn nhờ nàng cùng hợp tác.

“Tại hạ bắt đắc dĩ mới phải mang theo cô nương theo. Bởi vì công vụ trên người. Haizz, không giấu gì cô nương, hai người bọn ta là đại nội mật thám giả trang vào điều tra Cổ thành” Nàng cảm thấy hắn nói dối, nụ cười trông đặc biệt đáng ghét. Có loại đại nội mật thám nào đi khắp nơi rêu rao mình là đại nội mật thám không kia chứ?

“Đa tạ cô nương đồng ý tương trợ. Từ nay mật danh của cô nương là Tiểu Đào Hồng, thân phận là tỷ nữ của công chúa.” Càng nhìn hắn cười, nàng càng cảm thấy chán ghét. Sau này phải sửa, làm cho hắn hết dám cười nham nhở như vậy với nàng. Cái gì mà ‘Tiểu Đào Hồng’, cái tên nghe dung tục muốn chết.

“Cô nương đừng hiểu lầm, mật danh ở đây là danh tính thân mật giữa chúng ta thôi. Bởi vì cô nương không chịu nói tên họ nên ta đành phải gọi nàng là Tiểu Đào Hồng.” Hắn lại cười. Con người hắn hình như lúc nào cũng cười thì phải.

‘Tiểu Đào Hồng’ vừa bò trên mái ngói, vừa nhớ lại cái bản mặt của Lạc Nhân mà rửa thắm. Trời thì gió lớn, mà nàng thì gần như đi lạc ở phủ thành chủ. Nơi này chỉ nhỏ xíu mà nàng tìm hoài lại không tìm ra thư phòng của thành chủ.

Nàng lại đỡ một miếng ngói lên nhìn vào cầu may. Lại là một gian phòng chứa đầy kệ sách. Đây dường như là một cái thư viện lớn chứ không phải là nơi dành cho người ở.

‘Tiểu Đào Hồng’ chúi chúi cái mũi đã lạnh cóng của mình làm nó đổ ửng. “Phù, chỉ còn một gian nhà cuối nữa thôi” Đó là một gian nhà tách biệt, nhìn ra một khoảng sân nhỏ thông với khu vườn phía bên thân điện. ‘Tiểu Đào Hồng’ qua đó đỡ ngói chỉ là cầu may thôi. Ai ngờ một thành chủ đỉnh đỉnh đại danh lại ở trong một dãy biệt viện nhỏ đến chừng này. Căn phòng xem ra đúng là dành cho người ở, khác hẳn dãy phòng vừa rồi. Căn phòng có dãy kệ sách áp sát tường, trên vách là tấm bản đồ các khu vực trong Cổ thành, có một bàn thư án với vô số tấu chương chưa phê duyệt. Nội phòng chỉ có một chiếc giường đơn.

“Lạ quá, nơi này không thấy dấu vết của nữ nhân. Chẳng lẽ hần còn có một nơi ở khác” truyện copy từ

‘Tiểu Đào Hồng’ nhảy từ trên mái nhà xuống, cửa sổ để mở sẵn mà đại gì không vào. Xung quanh thủ vệ canh phòng cẩn mật, nhưng không ngờ nơi trọng yếu như vậy mà lại bố trí vô cùng lỏng lẻo. Tay chưa chạm đến cửa thì đã có tiếng người bước tới. Thật là xui xẻo mà, mất công tìm kiếm cả đêm không ngờ vừa mới tìm ra được thì lại bị cản trở.

Tử Minh đang chạy vội về phòng, hần không ngừng ho khan rồi lại nôn ra máu. Đêm nay hần xúc động lớn quá, làm vết thương cũ tái phát rồi. Bước vội vào phòng, hần đập lên dây bẫy, ba mũi tên được bố trí trong góc ẩn bay ra cắm phập ngay vào chỗ hần vừa nhảy khỏi.

“Bất cẩn quá, lại quên mất tháo dây bẫy ra rồi.” Hần lần này cẩn thận hơn, tháo hết tất cả các bẫy trong phòng. Thư phòng hần vốn bố trí cơ quan trùng trùng điệp điệp. Đạo tặc đột nhập nhìn qua chỉ thấy nơi đây canh phòng lỏng lẻo, nhưng thật ra đây mới chính là nơi nguy hiểm chết người nhất.

‘Tiểu Đào Hồng’ nấp sau ngọn giả sơn trong vườn, nhìn trộm qua khe cửa sổ. Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà lúc này chưa kịp vào trong, nếu chạy vào căn phòng đầy cơ quan đó có phải là xui xẻo rồi không. “Ày da, công chúa phước lớn mạng lớn!”

Tử Minh vào phòng chụp ngay lọ thuốc trên bàn, vốc cả năm sáu viên trong lọ vào họng. Xong rồi hần ngồi xuống vận khí dưỡng thần. “Tác dụng của thuốc ngày càng giảm, liều uống mỗi lúc càng tăng thêm. Thời gian còn ít quá!”

Chờ cho thuốc ngấm vào người, Tử Minh mới ngồi dậy. Cơn ho của hần đã dứt. Trước hết phải kiểm tra mật thất coi có bị ai đột nhập chưa. Hần đang cất giữ toàn bộ bí mật ở đó.

‘Tiểu Đào Hồng’ núp phía sau hòn giả sơn một hồi lâu thì không thấy bóng dáng Tử Minh đâu nữa. Từ chỗ nàng đứng có thể quan sát được cửa chính, hần không có ra ngoài. Đèn vẫn chưa tắt, hần không phải đi ngủ. Nàng dùng hết can đảm mon men tới nhìn qua cửa sổ. Bóng dáng của hần đã mất tiêu.

“Chắc hần phải có mật thất hoặc thông đạo quanh đây.”

Không biết đối phương khi nào trở về, nàng không dám ở lâu. Bèn lấy một viên thuốc trong lọ ra cất vào khăn tay. Nàng đã từng nhìn thấy Lạc Nhân và Bảo Hân mang trong người rất nhiều lọ thuốc. Bọn họ chắc hẳn sẽ biết đây là loại thuốc gì.

Xong xuôi nàng rời khỏi căn phòng nguy hiểm đó. Trục chỉ phòng công chúa mà đến.

19. Chương 19 : Chỉ Muốn Nhìn Một Lần

Chương 19: Chỉ muốn nhìn một lần

‘Tiểu Đào Hồng’ về đến phòng thì thấy Lạc Nhân và Bảo Hân mặt nghiêm trọng tràn đầy tâm sự. Hai bọn họ trong lúc nàng vắng mặt đã thương thảo chuyện gì bí mật rồi. ‘Tiểu Đào Hồng’ nghi ngờ. Bọn họ tuy cùng nhau hợp tác vì lợi ích, nhưng không có nghĩa sẽ vô điều kiện tin cậy đối phương.

–Đã dò ra được rồi, thành chủ ở trong một căn phòng nhỏ ở khu vực phía tây. Không biết hần còn chỗ nào nữa không nhưng thật sự căn phòng đó quá đơn chiếc không phù hợp với bối phận của hần.

‘Tiểu Đào Hồng’ phá vỡ không khí trầm mặc giữ hai người bọn họ. Bảo Hân nghe đến căn phòng nhỏ phía tây thì cả người chấn động. “Lẽ nào, lẽ nào hần thủy chung vẫn ở tại căn phòng đó. Không thể nào...”Nàng vô cùng hoang mang. “Dụng ý của hần là gì?”

–Trong phòng đó chắc chắn có mật thất, nhưng ta chưa thể tra ra lối vào. Còn nữa, ta phát hiện hần đang bị nội thương nghiêm trọng, phải phục dùng một số lượng lớn thuốc loại này. - ‘Tiểu Đào Hồng’ giở chiếc khăn tay có chứa viên thuốc ra trước mặt bọn họ. – Có thể tra ra đây là thuốc trị gì không?

Lạc Nhân mỉm cười, nhượng mắt nhìn viên thuốc. Thật khéo chọn người để hỏi, Thành gia hẳn xuất thế chính là gia tộc bán thuốc đệ nhất thiên hạ đó nha. Hắn mười tuổi đã có thể bào chế thuốc để đi bán rồi. Hắn cầm viên thuốc lên, độ mịn này chỉ có thể là thuốc của Thành gia bào chế ra. Hắn đưa lên mũi ngửi, sau đó đưa viên thuốc ra nhìn một cách kỳ dị. “Màu sắc này, mùi vị này không lẽ là ...”

-Nàng nói tên Từ Tử Minh đang dùng một số lượng lớn thuốc này?

Lạc Nhân sững sốt quay lại hỏi ‘Tiểu Đào Hồng’ một lần nữa để khẳng định suy đoán của mình. ‘Tiểu Đào Hồng’ khẳng định chắc chắn gật đầu.

-Hân nhi lập tức gửi cho ta một phong thư. Ta có chuyện cần tra cho rõ.

Nghe giọng hẳn có phần nghiêm trọng. Bảo Hân bước ra ngoài mở cửa sổ, dùng một cây tiêu nhỏ như ngón tay út thổi dài một tiếng. Tiếng tiêu không ai có thể nghe thấy, nhưng lực lượng giao thư của Thính Phong các lại có thể nghe được.

Một lát sau, một con cú đen bay ào vào trong cửa sổ, đậu trên vai Bảo Hân. Đây chính là phương pháp truyền tin của Thính Phong các, Bách Điều Truyền Tin. Nhờ huấn luyện đủ loại chim chóc có thể bay trên trời là người đưa thư, nên người của Thính Phong các dù đang ở nơi đâu cũng có thể thông suốt tin tức. Thổi tiêu khi muốn gửi tin, dùng gương làm ám hiệu cho nơi nhận tin. Thông thường tất cả Thính Phong các đều có gắn một cái gương lớn trên cửa sổ phòng nhận tin, bộ phận này chuyên tiếp nhận tin tức, phân loại và gửi tin đi tiếp khi cần thiết. Còn người nào muốn nhận tin thì tốt nhất là mang theo một cái gương nhỏ trên người để làm ám hiệu. Nhờ vậy mà dù đang ở nơi bị phong tỏa như Cổ thành, người của Thính Phong các cũng có thể trao đổi tin tức bí mật dễ dàng.

Khi con cú bay tới cũng là lúc Lạc Nhân thảo xong một phong mật hàm. Hắn dùng lối viết bí mật của Thành gia để thảo thư, nên dù ‘Tiểu Đào Hồng’ đứng kế bên cũng không sao đọc hiểu. Bảo Hân nhét phong thư vào ống tre nhỏ cột sẵn trên chân con cú, sau đó nàng đưa ra cửa sổ tung nó bay vào bóng đêm.

Nhìn thái độ thần thần bí bí của Lạc Nhân làm ‘Tiểu Đào Hồng’ vô cùng bức bối. Không chịu nổi đành phải dùng giọng hỏi.

-Rốt cuộc là chuyện gì?

-Không có gì. Nếu ta đoán không lầm thì Cổ thành sắp xảy ra chuyện lớn.

Hắn bình thần mỉm cười nhưng trong lòng dậy sóng. Sắp tới chuyến đi của hắn không còn chỉ là ‘ngao du sơn thủy nữa rồi’. Hắn liếc nhìn Bảo Hân.

-Hân nhi, mong ước của người sẽ đến sớm hơn dự đoán rồi.

^ _ ^

Trời tờ mờ gần sáng thì cả phủ của thành chủ nhốn nháo tán loạn. Thành chủ Từ Tử Minh không biết vì lý do gì triệu tập hết quan binh thủ vệ lục soát hết toàn phủ, để truy tìm gian tế đột nhập. Truy xét khắp nơi vẫn không tìm ra, bọn thủ vệ bắt đầu xông vào cả vào Tư Các, nơi có khuê phòng của công chúa mà lục soát.

Tuy nhiên, thủ vệ không thể tiến vào phòng nửa bước, chúng chỉ có thể đứng bao vây cửa vào Tư Các mà thôi. Lạc Nhân hộ vệ trấn giữ ở cửa như tường đồng vách sắt, bất cứ ai đến gần cũng bị đánh văng ra. Tất cả các thủ vệ đều bó tay, ngay cả trưởng giám cũng không phải là đối thủ của người này. Đại nội thị vệ quả nhiên không đơn giản.

Đến lúc này, bọn thị vệ đành phải mời đích thân thành chủ phải ra tay. Luận về võ công thì trên đời này hiếm có ai khả dĩ địch lại thành chủ.

-Lạc hộ vệ xin nhường bước, chúng ta đến truy bắt gian tế. – Tử Minh lãnh băng nói.

-Đây là khuê phòng công chúa đang nghỉ ngơi, không cho ai đến gần. – Lạc Nhân mỉm cười, tay vẫy vẫy giơ gương trước mặt. Gương chưa tuốt khỏi vỏ, căn bản chỉ dùng để hù dọa. Hơn nữa Lạc Nhân cũng không phải là cao thủ kiếm đạo.

-Cẩn tắc vô ưu, ta sợ gian tế sẽ làm hại đến công chúa. Xin đặc tội!

Tử Minh vẫn một gương mặt vô cảm, giọng nói vô tình, chưa hết câu nhuyễn kiếm đã xuất động, hướng Lạc Nhân công kích. Lạc Nhân học võ chỉ là chiêu cơ bản, né được hai đòn đã rơi vào thế hạ phong. Không còn cách nào khác đành phải vận tới Bá khí. Một chiêu đẩy lùi Tử Minh và toàn bộ thị vệ lùi xa năm thước. Bọn thủ vệ toàn bộ ngã chống gọng, nhưng Tử Minh chỉ nhẹ nhàng đáp xuống. Y nhìn Lạc Nhân cười gằn.

-Nội công rất khá, là người ép ta phải xài hết sức!

Tư thế Tử Minh bắt đầu đổi khác, y đã chuyển sang một thế đánh nghiêm túc hơn. Nội công được vận lên xoáy tròn xung quanh lưỡi kiếm, thổi tung bay tà áo bào màu tím phát phơ. Lạc Nhân nhìn nguồn nội lực được vận lên cuộn cuộn thăm thán phục. Chưa được ‘khai sáng’ mà đã tự luyện được cách lưu giữ dòng chảy sinh mệnh. Y là một người có ngọn lửa cháy sáng trong tim.

Nội lực càng lúc càng gia tăng làm những tên thủ vệ đứng xung quanh y cũng phải dạt xa. Quần áo, tóc tai y dù không bị gió thổi cũng bay phát phơ. Nguồn nội lực thổi tung mái tóc phủ phía bên phải gương mặt y, làm lộ một vết sẹo đáng sợ từ trán chạy dọc theo gò má. Gương mặt y vốn rất lạnh lùng nhưng vẫn mang nét tuấn tú. Bởi vì vết sẹo này gạch qua khiến nét mặt y trở nên vô cùng khủng khiếp. Con mắt phải của y mờ đục, có lẽ bị hư cùng lúc với vết sẹo này.

Tử Minh tấn mạnh, chuẩn bị chuyển sang tấn công.

-Dừng tay! – Giọng công chúa từ trong phòng vang ra – Lạc hộ vệ cứ để cho hắn vào!

nguồn

Cửa phòng được một tỷ nữ áo hồng bật mở. Đứng bên trong là Thập Thất công chúa vận áo trắng, vẫn thủy chung với chiếc mặt che mặt.

Trong lúc Lạc Nhân và Tử Minh giao chiêu, ‘Tiểu Đào Hồng’ và Bảo Hân đứng bên trong quan sát thăm lo lắng. Võ Công của Tử Minh rất cao, còn Lạc Nhân nếu sử dụng hết sức mình thì có thể bị lộ thân phận. Bọn họ là đang giả trang trà trộn vào nơi đây. ‘Tiểu Đào Hồng’ nhìn thấy Tử Minh vận nội công, khí lực vùn vụt tăng lên, nằng sợ rằng Lạc Nhân đỡ không nổi đành vội miệng ngăn cản. Bảo Hân cũng không còn cách nào khác đành phải lấy khăn che mặt lại, tiếp tục đóng vai công chúa cao cao tại thượng, hy vọng vẫn hồi sự việc.

Cửa vừa mở, Tử Minh dẫn quân tiến vào lục xét. Bọn quan binh cây thế thành chủ, cũng chẳng cần biết đâu là nơi ở của ai, tận sức lục soát. Bọn họ dỡ cái này, quăng cái kia, chẳng mấy chốc căn phòng đã trở nên tán loạn. ‘Tiểu Đào Hồng’ nhìn thấy mà ứa gan. “Tên thành chủ hỗn xược kia, thật coi thường công chúa!”

Nhân lúc mọi người còn nhìn theo bọn thị vệ mà bức tức, Tử Minh tiến đến trước mặt ‘công chúa’, trịnh trọng khom người thưa.

-Công chúa, mạo phạm người rồi!

‘Công chúa’ cũng chưa kịp trả lời câu nào, Tử Minh đã xuất nhuyễn kiếm, hướng vào nàng chém tới. Lạc Nhân tuy đứng ở xa, nhưng từ đầu luôn có ý dè chừng, thấy Tử Minh rút kiếm đã ngay lập tức bay đến bên cạnh Bảo Hân. Hắn dùng khinh công nhắc ‘công chúa’ ra xa khỏi Tử Minh ba thước, đem nàng bảo hộ sau lưng mình.

Chiếc khăn che mặt rơi xuống, mà cuối cùng nhát kiếm vẫn chưa từng chạm tới tới vạt áo nàng. Tử Minh nhìn thấy khuôn mặt như búp hoa núp sau lưng tên Lạc Nhân kia. Nàng đang mím môi nhìn hắn đầy cảnh giác. Trong tia mắt y chợt sinh ra một chút hỗn loạn, nhưng sau đó biến mất nga rút kiếm cắt vào rồi cười to.

-Ha ha ha ... Ta vốn chỉ hiếu kỳ muốn nhìn thử một lần, xem công chúa có thật xinh đẹp như lời thiên hạ đồn hay không! – Y thu kiếm lại, quay lưng bước đi. – Lạc hộ vệ, hãy bảo hộ nàng cho tốt!

Mấy người Lạc Nhân đứng nhìn cái lưng của y bỏ đi, ngàn vạn lần cũng không hiểu biểu tình của y là có ý đồ gì. Đem cả đám người tới đây náo loạn, mà chỉ muốn nhìn mặt một cái xong rồi bỏ đi. Con người y thật là âm trầm tàng nội, khó ai mà hiểu được.

^ _ ^

Buổi trưa hôm đó, ‘công chúa’ cáo bệnh, vì mệt mỏi nên không muốn tham quan Cổ thành. Từ Tử Minh thành chủ điều động một số lượng lớn thủ vệ bao vây dinh viện nơi ‘công chúa’ ở. Với lý do cần phải bảo hộ nàng, y ra lệnh ‘Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập’, không có lệnh của thành chủ bất cứ ai cũng không được ra vào làm phiền công chúa nghỉ ngơi.

Tưởng như vậy là đã phong toả được ba người của bọn Lạc Nhân là hết sức sai lầm. Hai người là đệ tử của Hoắc Ứng, một người lại thụ giáo lãnh binh cấm vệ quân, bọn họ ai cũng thuộc hàng cao thủ. Chỉ nửa khắc sau, có ba người dáng điệu quý phái, một nam hai nữ đã thông thả đi bộ phía cổng sau phủ của thành chủ. Muốn giam cầm bọn họ, e rằng cần phải tăng thêm binh lực gấp trăm lần.

-Chúng ta bây giờ làm gì? – ‘Tiểu Đào Hồng’ hỏi.

-Trước hết liên lạc với các tướng lĩnh người Miêu. Chúng ta phải chiếm quyền Cổ thành, lật đổ tên Từ Tử Minh đó. – Thành Lạc Nhân trong rối loạn vẫn vững vàng thuy thủ giữ nụ cười tiêu diêu của hân. - Y chuẩn bị quân đội quy mô lớn, lương thực và binh khí chẳng phải dành cho chiến tranh sao? E rằng ý đồ của y chính là tạo phản.

-Tạo phản? Y dám? – ‘Tiểu Đào Hồng’ giận dữ rít lên, tuy nhiên chỉ dám giữ cho âm thanh ở mức tối thiểu nhất.

-Chứng cứ đã rõ ràng. Y còn dám giam lỏng ‘công chúa’, thì bước tiếp theo chính là đe dọa hoàng thượng. – Lạc Nhân gãi gãi cằm suy đoán.

-Công chúa làm gì có giá trị lớn như vậy trước mặt hoàng thượng! E rằng hân đã chọn sai người rồi. - ‘Tiểu Đào Hồng’ tự nhiên ỉu xìu lẩm bẩm nói.

-Chúng ta mang ‘công chúa’ đến đây, là đã cho y thời cơ để tạo phản. Hân nhi, chúng ta phải liên lạc bằng được với những trưởng lão người Miêu, khuyên họ bỏ tối theo sáng, cùng nhau chống lại tên Từ Tử Minh kia.- Lạc Nhân quay sang phía Bảo Hân.

Bảo Hân cắn chặt môi dưới đắn đo, liệu có ai nghe bọn họ thuyết phục không, liệu những người biết nàng có còn ai sống sót không?

“Chủ nhân, có thể tìm họ ở đâu?” Bảo Hân ngược nhìn Lạc Nhân cầu cứu. Đêm qua, chỉ có mình hân là đi điều tra toàn thành.

-Bọn họ ở khu vực Tân thành, muốn tìm đến đó e rằng hơi tốn công một chút! – Lạc Nhân mỉm cười rạng rỡ. - Nhiệm vụ rất kích thích phải không?

“Rất kích thích” Bảo Hân cũng cười lại đáp trả.

20. Chương 2 0: Mau Lên, Thời Gian Sắp Hết Rồi

Chương 20: Mau lên, thời gian sắp hết rồi

Cùng lúc khi bọn Lạc Nhân tiến nhập Tân thành, cũng là lúc toàn bộ tướng lĩnh người Miêu bị thành chủ triệu tập. Mọi người vô cùng ngạc nhiên khi lần tập họp này không tổ chức tại thành chủ phủ. Các tướng lĩnh người Miêu bị đưa thẳng đến Cự cung, là cung điện lúc trước của Oa Cát sứ quân. Cung điện tám năm nay bị đóng kín, hôm nay chợt bị mở ra. Bên trong triều phòng chứa đầy u khí của tám năm trời bị phong kín. Mùi ẩm mốc, bụi bặm làm ai nấy cũng vô cùng khó thở. Ánh nắng ban trưa rọi vào cũng không giảm đi được sự âm u lạnh lẽo của nơi này.

Ngồi trên ngai vàng là thân hình bất động đầy u lãnh của Từ Tử Minh. Y chống cằm vào thanh trường kiếm của Oa Cát sứ quân, rồi đưa mắt nhìn khắp bọn thuộc hạ của mình. Tia nhìn của y làm mọi người ớn lạnh, trong lòng dấy lên không biết bao lo ngại. Cự cung, trường kiếm, khơi gợi lại trong họ những ký ức đau thương, những cảm giác căm hận trào dâng.

-Chúng tướng! – Giọng y chỉ vừa để nghe, nhưng dư sức uy chấn toàn bộ người có mặt. – Trước đây, ta vốn đã định sau khi tiêu diệt hết dòng tộc Oa cát sẽ bước lên ngôi tại ngai vàng này.

Y dừng lại một hơi, đủ để làm bên dưới ồn ào bàn tán. Tám năm trước, không phải y một kiếm chém chết Oa Cát sứ quân, hoả thiêu tám vị công chúa chết hết rồi sao. Dòng họ Oa Cát làm gì còn có ai sống sót.

Nhìn ánh mắt hoang mang của chúng tướng, Tử Minh âm lãnh nói.

-Vẫn còn hậu nhân của Oa Cát lão tặc. Một trong tám vị công chúa đã trốn thoát... – Y ngừng lại để mọi người nuốt trôi hết thông tin chấn động này - ... và nàng ta đã trở về.

Y cười gằn, nhìn gương mặt hân hoan không thể dấu diếm của chúng tướng khi nghe tin hậu nhân Oa Cát sứ quân còn sống. Năm năm qua, bọn họ tuy không nổi dậy phản kháng nhưng cũng chưa bao giờ quên mối hận với Đại đô, với y. Hằng năm, tuy không được công khai cúng tế, họ vẫn lén lút mang hoa ném vào Tế Nguyệt đài tưởng niệm những người đã mất trong đêm đẫm máu đó. Y đào tạo họ thành quân nhân, trao cho họ vũ khí, cũng đồng thời nuôi dưỡng sự kiên nhẫn trả thù của họ. “Dưỡng hổ di hoạ”, Y biết rằng rồi cũng sẽ có một ngày bọn họ sẽ phản bội mình.

-Tiểu công chúa thứ tám của Oa Cát lão tặc trà trộn vào Cổ thành đã bị ta bắt giữ. Tối nay lập giàn hoả thiêu hành quyết tại Tế Nguyệt Đài.

Y mỉm cười tà mị. Triệt để dập tắt hy vọng của mọi người, dồn họ vào chân tường. Y nhìn thấy được những khuôn mặt giận dữ ẩn sau những vẻ nghiêm nghị bình thản kia.

-Hãy về chuẩn bị đi, tối nay ta mở ân điểm, mọi người sẽ cùng mở hội mừng vui tại Tế Nguyệt Đài.

Y cười vang vọng khắp triều phòng, tiếng cười khăng định sự vui sướng bệnh hoạn của mình, khi chuẩn bị hành hình một con mồi vừa bắt được. Y xua tay cho chúng tướng lui xuống. Bọn họ im lặng bước ra.

Chỉ ở cùng y có một lúc, vậy mà ai nấy mồ hôi đầm đìa, hai bàn tay chẳng biết tự nhiên nắm chặt lại lúc nào. Trong bọn họ tồn tại đồng thời run sợ và giận dữ, có người nắm chặt đến nỗi bàn tay tươm máu. Tên ác ma kia một lần nữa muốn thiêu cháy niềm hy vọng của họ. Người mà y nhắc đến, đó là tiểu công chúa Oa Cát Tư Lý, sủng nhi của Nguyệt thần, chim Thiên Đường của khu rừng Ma Cát. Công chúa được hết thấy người Miêu yêu thương và quý mến. Vậy mà gã ác ma đó lại muốn một lần nữa thiêu chết nàng trước mặt bọn họ sao?

Tám năm trước vì họ không có sức mạnh để phản kháng, năm năm trước vì kính sợ bọn họ không dám đứng lên. Giờ đây họ đã được nuôi dưỡng đủ sức mạnh và lòng can đảm.

“Ác ma, vì ngươi đã ép bọn ta!”

Chỉ còn một mình Tử Minh một mình ngồi lại trong triều phòng vắng lặng. Y nhìn theo đám tướng sĩ vừa đi khỏi. “Giỏi lắm, cứ tiếp tục giận dữ, căm thù ta đi”.

Chợt y thấy nhộn nhạo trong người, liền đưa tay ngăn một ngụm máu sắp sửa phun ra. Nhìn bàn tay đầy máu, y lại cười tiếp. “Mau lên, sắp hết thời gian rồi!”

^ _ ^

-Ngươi kia thật là Oa Cát công chúa ư?

Một lão nhân già cả, mù loà ngồi trên thượng toạ chống gậy ‘nhìn’ chố ba người lạ mặt vừa được đưa tới.

Ba người Lạc Nhân thành công tiến nhập Tân thành, đang loay hoay không biết làm sao thì bị người phát hiện, mà càng may mắn hơn người kia từng là một nô tì trong cung của sứ quân.

-Dạ phải, nàng ta có khuôn mặt giống hệt đại công chúa năm xưa.

Nữ nô tì dập đầu xác nhận. Vừa mới gặp qua Bảo Hân, nàng ta đã giật mình kêu lên “công chúa”. Quả thực là rất giống mà. Tám vị công chúa, từ đại công chúa đến tiểu công chúa cách nhau vừa vặn tám tuổi. Mà tuổi của Bảo Hân hiện nay, là bằng với đại công chúa năm xưa. Vị tì nữ nhận ra người tưởng như đã khuất, mừng rỡ khóc thét liên hồi. Sau đó nàng ta liền dẫn mọi người đến mật khu của Tân thành. Đây là nơi người Miêu bí mật xây nên khi xây dựng Tân thành, nhằm ẩn giấu lực lượng nổi dậy.

-Ti tể, không nên nghi ngờ. – Giọng Lạc Nhân vang lên, hẳn bây giờ đóng vai trò phát ngôn viên cho Bảo Hân. truyện copy từ

-Người, còn người là ai. – Lão ti tể hoảng hồn khi nghe Lạc Nhân gọi, mấy người mới đến kia chưa được giới thiệu đã biết lão là ti tể sống sót của thần điện năm xưa.

-Tại hạ chỉ là bạn hữu của công chúa, muốn nói giúp giùm nàng thôi. – Hắn lại nở một nụ cười thân thiện, tuy lão ti tể không thấy gì nhưng cũng trấn an được mấy chục người Miêu đang đứng đầy ắp trong căn mật thất. – Nàng năm xưa bị Từ Tử Minh tra tấn, còn cho người cắt lưỡi, từ đài cao nhảy xuống sông Nguyệt ca, may mắn sống sót nhưng đã không thể nói được nữa.

Bảo Hân nhìn hắn đầy cảm kích, không có Lạc Nhân nàng cũng không biết cách nào giải thích ấy người này nữa.

-Các người không phải là gian tế của ác ma phái tới? – Lão tư tể vẫn còn nghi ngờ. – Lấy gì để chứng minh?

Lão già nên cố chấp vô cùng. Đối phó với ác ma mưu trí mấy năm nay, làm người Miêu không còn dám dễ tin người như lúc trước. Đã bao nhiêu lần bọn họ lập mưu nổi dậy, toàn bộ đều bị Từ Tử Minh phá tan. Bây giờ trở nên đa nghi là đúng thôi. Lão chỉ hận mắt mình không còn sáng để có thể nhìn thấy tiểu công chúa, còn nàng thì đã không thể hát giọng ca trừ danh của mình thì lấy gì chứng minh thân phận đây.

Bảo Hân quay qua thì thầm với Lạc Nhân, hắn mỉm cười gật đầu.

-Ti tể, thời thượng cổ người dân Miêu bị tà thần Viêm Nghiêm nhốt trong những hang động tăm tối. Nguyệt thần đi qua thấy vậy đã trừng phạt Viêm Nghiêm, giải vây cho người Miêu. Nguyệt thần dùng Viêm Nghiêm làm ra hai cây sáo. Năm xưa, khi ngài dạy sáo cho công chúa, đã tặng nàng một cây Nghiêm sáo màu xanh, nhưng nàng đã làm mất nó. “Tuổi trẻ vô tri xin ngài thứ tội”. Ngày nay, nàng đã hiểu như thế nào là ‘Hận Đồ Bàn’, nàng xin thỉnh ti tể Ợn Viêm sáo. – Lạc Nhân thuật lại lời Bảo Hân.

Lão ti tể nghe xong chấn động cả người, lệ già tuôn rơi. ‘Hận Đồ Bàn’ là khúc hát tiểu công chúa tập mãi vẫn không được, lão vẫn thường vỗ đầu nàng “Tiểu công chúa thật quá trong sáng, còn chưa biết ‘hận’ là như thế nào làm sao có thể thổi bài này được”. Lão vịn cây gậy của mình, tháo ra làm đôi. Lỗ bên trong gậy lại có một thanh ngọc màu đỏ. Lão rút cây Viêm sáo bằng ngọc đỏ trong cây gậy ra đưa cho nàng. Tiếng sáo vang lên.

static.mp3.zing.vn/skins/mp3_main/flash/player/mp3Player_skin1.swf?xmlurl= mp3.zing.vn/blog?MjAxMS8wOC8xMi83I
g1OWY4MTEzNTNIMjA0NzdmZGIIdUngWeBXAzfEhhWeBiBEWeByB CYW58VGhlIFNvInagaMEWeBnx8Mw

“Rừng hoang vu, vùi lấp bao nhiêu uất căm hận thù.

Ngàn gió ru, muôn tiếng vang trong tối tăm mịt mù

Vạc kêu sương, buồn nhắc đây bao lúc xưa quật cường

Đàn đóm vượn, như bóng ai trong lúc đêm trường về.

Rừng chập cô tịch

Đèo cao thác sâu

Đồi hoang suối reo, hang vắng cheo leo.

Ngàn muôn tiếng âm

Tháng năm buồn ngân

Âm thầm hoà bài Hận vong quốc ca.

Người xưa đâu, mà tháp thiên cao đứng như buồn rầu

Lầu cát đâu, nay thấy trăng rừng xanh xanh một màu...”

(Hận Đồ Bàn – Xuân Tiên)

Chiều hôm đó, tin tức lan nhanh dữ dội từ trong Cổ thành và cả Tân thành. Về ngoài trông có vẻ im ắng, nhưng bên trong người dân đang sôi lên sùng sục. Tin tức lan truyền trong Tân thành “Công chúa đã trở về”, thông báo từ Cổ thành “Đêm nay thành chủ sẽ hành quyết hậu nhân cuối cùng của sứ quân”. Người người nghe tin đều chấn động trong lòng, sau đó họ nắm chặt vũ khí trong tay. “Đã đến lúc Cổ thành phải trả cho người Miêu.”

^ ^
—

Từ Tử Minh sai người dựng nên một tháp gỗ giữa Tế Nguyệt đài, bên dưới chất đầy củi lớn, đủ để cháy suốt một đêm dài. Y không muốn màn diễn cuối thiếu đi ánh lửa, đó phải là một màn diễn hoành tráng rực lửa, một kịch bản y đã mất thời gian rất lâu để dàn dựng.

Tử Minh vẫn ngồi trên ngai vàng. Y đã thay bộ chiến giáp màu tím đen được lau bóng loáng, sáng choang, trên ngực là phù hiệu của Dạ Diệu quân lấp lánh. Tóc bội cao, đầu đội khôi mào tướng quân bằng bạch kim sáng ngời. Vai diễn của y chắc chắn sẽ là đặc sắc nhất.

Bên ngoài chân trời đã chuyển sang sắc đỏ. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Y vô cùng mong chờ đêm tối đến. Đó là thời khắc của Dạ diệu quân. Trong sân, năm trăm lính Dạ Diệu quân đứng chỉnh tề chờ lệnh. Đây là đội thân binh của y, tuyệt đối trung thành với Đại đô, ngoài y ra không nghe lời bất cứ ai. Y chui thanh nhuyễn kiếm đến sáng ngời rồi lại đưa lên ngắm nghía, đêm nay nó sẽ tắm rất nhiều máu người. Y cười, “bất cứ kẻ nào ngăn trở kế hoạch của y đều phải chết”.

^ ^
—

Đêm đó là một đêm gió lớn. Trăng sao mờ mịt. Từ trên núi cao ánh lên vài tia sấm chớp xé ngang bầu trời, báo hiệu một cơn bão lớn đang tới. Tế Nguyệt đài thấp đuốc sáng bùng cả một góc Cổ thành. Đã biết bao nhiêu lâu, nơi đây mới một lần nữa tập trung đông người đến như vậy.

Nhớ lại lần cuối mọi người tập trung tại đây, máu đã chảy thành sông, Cổ thành thì rực lửa. Liệu lần này tập trung này có kéo theo một biến cố gì chăng.

Ngai vàng của cố sứ quân một lần nữa được kéo ra đặt trên bệ cao của Tế Nguyệt đài. Từ Tử Minh ngồi vắt vẻo trên đó, đưa con mắt buồn thắm nhìn đám đông nhốn nháo bên dưới. “Các người đang mong chờ điều gì? Đang dự định làm gì?” Tất cả phản ứng của người dân đều nằm trong dự tính của y. Tám năm huấn luyện, đã biến những sơn dân thôn dã trở thành những người lính kỷ luật. Một đám đông như vậy tập hợp mà tịnh không có một tiếng nói ồn ào nào, chỉ những âm thanh rù rì như muỗi được trao đổi qua lại.

“Bọn họ đang căng thẳng, việc dự định làm khiến họ căng thẳng”. Từ Tử Minh cười khẩy, “Làm việc lớn phải cẩn thận tính toán, nếu để suy tính kỹ càng nắm chắc thành công thì không có gì phải căng thẳng hết”.

Y dĩ nhiên vô cùng điềm tĩnh, kế hoạch y đã khổ công chuẩn bị trong tám năm, dĩ nhiên hơn hẳn những suy tính vội vàng trong chưa tới một ngày của bọn họ.

Một ánh chớp loé lên phía trên đỉnh núi. Đêm nay thời tiết có vẻ không tốt. Y cảm thấy nôn nóng muốn mở màn ngay lập tức. “Nhưng chưa được, các vai còn chưa tới đủ. Kiên nhẫn, kiên nhẫn ... Chờ được tám năm thì cũng phải chờ được thêm một đêm chứ.”

Y đưa mắt nhìn lên khắp các góc tối xung quanh Tế Nguyệt đài, nơi khả dĩ mà y nghĩ rằng người khác có thể ẩn nấp.

Một con chim đêm chợt bay lên làm xao động bóng đêm. Tử Minh mỉm cười “Tối rồi sao?” Y vẫy tay ra lệnh, tên lính hầu đứng bên cạnh hiểu ý, bước lên đồng dặt hô.

-Đưa phạm nhân lên đài!

Tiếng hô vang vọng truyền đi, làm đám đông nhốn nháo ngay lập tức lặng im tập trung chú ý. Bốn tên hộ pháp cao lớn kéo lê một nữ tù phạm áo trắng tinh ra giữa Tế Nguyệt đài. Tiếng dây xích bị kéo lê vang vọng diễn tả hoàn cảnh bi đát của nữ tử tù.

Phạm nhân bị cột lên trên đài cao để mọi người đều có thể trông thấy. Đám đông bên dưới chăm chú nhìn nàng. Đám tóc tơ tã rối bởi làm họ không thể nhìn rõ khuôn mặt nàng ta, chỉ thấy được trên người có vô vàng những vết roi tàn nhẫn, máu thấm loang lỗ trên bộ áo tù màu trắng.

Tên thủ vệ bước lên đọc một chiếu chỉ, đại khái định ra vài cái tội cho tù nhân như phản tặc, đào phạm ... nhưng không ai buồn lắng nghe, họ chỉ chăm chăm nhìn người tù phạm.

Tử Minh chán nản ra lệnh châm lửa. Ngọn lửa gặp củi khô, lại có gió lớn nên nhanh chóng bùng lên. Đến lúc này có vài người hét lên và bắt đầu bật khóc.

Người tù phạm bị cột trên đài cao có lẽ vì sức nóng của ngọn lửa nên dần hồi tỉnh. Nàng ta nhìn xung quanh không hiểu nổi vì sao mình lại ở chốn này. Lửa bên dưới vẫn chưa cháy lan lên trên đài cao, nhưng cũng đủ để nữ tù nhân nhận ra hoàn cảnh của mình. Nàng ta bắt đầu gào khóc kêu la.

-Tướng công, tướng công. Mau cứu!

Tiếng hét nàng như xé nát lòng. Chiêm Chiêu Ninh đứng trà trộn trong đám dân ngay lập tức nhận ra đó là tiếng của nương tử mình. “Chuyện gì đây, tại sao lại là nương tử?”

Chiêm Chiêu Ninh là tổng binh thị vệ của Cổ thành, đồng thời cũng là thành phần cộm cán trong đám Miêu quân nổi dậy chống Từ Tử Minh. Hắn vốn biết ‘công chúa’ đã sớm trốn đi, nên dự định đứng xem Từ Minh tối nay diễn một màn kịch gì. Hắn cũng biết rằng binh lính người Miêu bao vây hết Tế Nguyệt đài, đêm nay chắc chắn Từ Minh có cánh cũng khó bay thoát khỏi thiên la địa võng do quân nổi dậy bày ra.

Không ngờ người bị cột trên tế đài lại là vợ hắn. Chiêu Ninh nóng vội không thể bình tĩnh chờ được nữa bèn cầm đao xông ra. Hắn chém tên thủ vệ đứng ngăn người Miêu khỏi Tế Nguyệt đài. Tên đó là Dạ Diệu quân của đại đô nên Chiêu Ninh không hề do dự khi ra tay. Thấy thủ lĩnh đã ra tay, toàn bộ thủ hạ của Chiêu Ninh cũng bắt đầu tuốt gươm khỏi vỏ đồng loạt xông lên. Chẳng mấy chốc hàng phòng vệ của Dạ Diệu quân vỡ tan, người Miêu tràn lên Tế Nguyệt đài, bắt đầu một trường chém giết đẫm máu giữa Miêu quân và Dạ Diệu quân.

Chiêu Ninh vừa chém mấy tên binh Dạ Diệu vừa tiến lại gần tháp gỗ đang bốc cháy. Nương tử của hắn tuy chưa bị ngọn lửa đốt tới, nhưng hơi nóng cũng làm nàng suy kiệt lắm rồi. Lòng hắn cũng như lửa đốt. Vừa lấy đao hất những súc gỗ to đang bốc cháy bên dưới đài, hắn vừa hét to “Nương tử, nương tử!”

Củi khô mau cháy, ngọn lửa dữ dội đến mức khó ai có thể đến được gần, sức nóng của nó làm mọi người chỉ có thể nép bên ngoài. Chiêu Ninh điên cuồng như cũng muốn lao đầu vào ngọn lửa, mấy người xung quanh phải liều mình ngăn cản y lại.

Tử Minh vẫn bình thản nhìn cục diện rối ren bên dưới. “Tất cả đều theo kế hoạch”. Ngọn lửa y cố công sắp đặt làm sao có thể dễ dàng dập tắt được. Bên ngoài tuy rằng chỉ chất vài ngọn cây nhỏ dễ cháy nhưng bên trong là những súc gỗ lớn có tẩm dầu, sức người không sao dịch chuyển được. Bên trên, bên dưới hắn đều bố trí vài tảng than đá lớn, than đá khó cháy, nhưng một khi đã bén lửa rồi thì sức nóng dữ dội, khó lòng dập tắt. Tế Nguyệt đài lại là vị trí trên cao, muốn ngay lập tức mang nước lên cứu, e rằng cũng là việc quá sức người. Lúc này chỉ có thể mong chờ một người có khinh công tuyệt đỉnh bay ra cứu giúp, thì mới mong lưu được mạng người.

Tiếng xé gió vụt tới. Tử Minh mỉm cười. Diễn viên hắn mong chờ cuối cùng cũng đã tới đủ rồi. Y đứng dậy, cởi bỏ tấm áo choàng. Tay cầm nhuyễn kiếm, Tử Minh vận khinh công bay lên ngăn chặn một tia chớp đỏ đang bay tới hoả tháp.

21. Chương 21 : Hỏa Tháp, Nhất Thức Và Minh Kính

Chương 21: Hỏa tháp, Nhất Thức và Minh Kính

Lạc Nhân cùng quân Tân thành mai phục trong bóng tối chăm chú quan sát Tế Nguyệt đài. Ba người bọn hắn đã trốn thoát, Từ Tử Minh rốt cuộc là muốn hành hình ai. Chưa rõ ý đồ của đối phương, nên hắn cũng chưa dám manh động. Đây là cái bẫy muốn ‘dụ rấn khỏi hang’. Cho dù Từ Tử Minh muốn châm lửa đốt, thì e rằng người kia cũng chỉ là một hạng tử tù bị đem ra thế thân. Nào ngờ trong đám người tiềm phục lại có kẻ lao ra trước tiên. “Nương tử”, Lạc Nhân nghe mà choáng váng. Tử Minh tên khốn khiếp kia, lại dám

ngang nhiên đem tính mạng thân nhân của thuộc hạ mình ra làm mồi nỡ. Mạn chết thay đào. Lửa cháy rất nhanh, càng lúc càng bốc cao, e rằng là có sắp đặt trước, khó mà dập tắt được. Lúc này chỉ có thể dựa vào môn khinh công tuyệt đỉnh của hần để cứu người thôi. Không do dự, Lạc Nhân phóng người ra khỏi chỗ nấp, dùng khinh công bay thẳng lên ngọn hỏa tháp.

Sát khí đến gần, Lạc Nhân vận sinh khí tạo thành một thuẫn bài bên tay phải của mình. Choang, tiếng binh khí chạm nhau nghe chát chúa. Tuy không bị thương phạm tới người, nhưng Lạc Nhân bị đẩy ra khỏi mục tiêu, đành phải đáp hạ xuống bên cạnh hỏa tháp. Đối diện với hần là kẻ vận bộ khôi giáp tím đen, tay cầm nhuyễn kiếm, Từ Tử Minh.

Hai người im lặng đứng đối đầu nhau, bên cạnh họ là ngọn tháp gỗ cháy bùng bùng, xung quanh là hỗn loạn chém giết. Bọn họ cẩn thận dò đoán đối phương, cũng đồng thời thăm ngưỡng mộ đối phương.

Lạc Nhân “Có thể dùng khinh công tiếp cận mình quả nhiên cũng là bậc kỳ tài võ học”.

Tử Minh “Chỉ muốn bức hần lui khỏi hỏa tháp, không ngờ hần dám ngang chiêu đỡ kiếm, nội công thật thâm hậu”.

Suy nghĩ có vẻ lâu nhưng hành động xảy ra thì chớp nhoáng. Cả hai bắt đầu lao vào đối phương, đều là bậc ‘cao thủ’ nên hai bên ra chiêu vô cùng cẩn thận. Tử Minh dựa vào nhuyễn kiếm, triển khai bộ kiếm pháp ‘Thất đoạn linh xà’ vừa nguy hiểm cũng vô cùng ảo diệu. Thực chiêu, hư chiêu xen kẽ. Động tác vừa hoa lệ vừa tàn khốc, lợi dụng thân kiếm có thể bẻ cong, uyển chuyển tấn công vào những chỗ người ta không lường trước được.

Lạc Nhân ngược lại, sử dụng Bá khí bộc phát toàn thân, vừa cường hãn tấn công vừa tạo một lớp phòng thủ chắc chắn. Kiếm chiêu nào vừa gần tới người đều bị Bá khí cuốn dạt đi. Hần lúc này giống như một phong thần cuồng bạo. Xuất chiêu nào cũng dùng Bá khí thổi dạt đối phương, khí phong lại có lực sát thương cắt nát mọi thứ trên đường.

Hai người một cương một nhu, cứ thế luân phiên tấn công và phòng thủ. Rất lâu cũng không thể phân được cao thấp. Chỉ biết rằng kiếm khí và kiếm chiêu của hai đại cao thủ so tài phát tán ra xung quanh làm không ai dám đến gần. Nơi họ quyết đấu vô tình đã tạo nên một vùng không gian không ai có thể xen vào được. Một người vì muốn đạt đến lý tưởng của mình, một người vì muốn giữ gìn lời hứa của mình, cả hai đều không thể lùi bước.

Gió thổi dữ dội, mây mù vần vũ. Tể Nguyệt đài nhuộm đỏ bởi ánh lửa của hỏa tháp. Lửa ngày càng bùng cháy lên cao, tính mạng nữ nhân bị treo trên đài ngày càng nguy ngập. Người có khinh công tuyệt hảo như Lạc Nhân đã bị Tử Minh cầm chân trong trận quyết chiến. Giờ người có thể trông đợi còn có Bảo Hân mà thôi.

Từ trên nóc thần điện, Bảo Hân phóng người vào ngọn tháp đang bốc cháy. Tuy lửa chưa bén tới ngọn nhưng hơi nóng bên dưới thổi lên dữ dội, đã làm nữ nhân bị trôi trên đó ngất xỉu mất rồi. Bảo Hân bèn lấy một thanh đao nhỏ cắt dây trói, sau đó công năng ta nhảy khỏi hỏa tháp.

Lần đầu tiên Bảo Hân phải công người nhảy cao đến như vậy, nên không tránh khỏi vất vả. Cả hai người đáp được xuống đất nhưng cũng té một cú khá đau.

Chiêu Ninh thấy nương tử được cứu xuống thì cảm động không thôi. Hần vung đao chém loạn xạ mở một đường chạy thẳng tới chỗ nương tử. Hần ôm lấy nương tử cả người đã dính đầy muội đen do khói hun này giờ, luôn miệng gọi “Nương tử, nương tử”. Chiêm thị bị lay lay thì lần nữa lại tỉnh dậy, thấy được tướng công ôm trong lòng thì vô cùng xúc động. Trải qua hiểm cảnh, đôi phu thê lại được trùng phùng trong nước mắt. Chiêu Ninh tuy là thân nam nhi nhưng cũng không chịu nổi xúc động mà nhỏ lệ, tướng mất rồi lại có được, nương tử hần vừa dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cuối cùng lại được cứu thoát. Hần dập người trước nữ tử áo trắng.

-Công chúa, sau này mạng của Chiêu Ninh là dùng để báo đáp ơn trời biển của người.

Chiêu Ninh là người thuộc lớp tướng trẻ của Miêu quân. Hần vốn tính bình hòa, cẩn trọng nên được Tử Minh cất nhắc lên làm tổng binh, thống lĩnh toàn bộ binh sĩ thủ vệ Cổ thành. Chiêu Ninh từ đầu chỉ có lòng bất phục trước chính sách hà khắc của thành chủ, chứ chưa từng đồng thuận cho việc tạo phản. Đối

với hấn, duy trì sự bình ổn của toàn thành mới là việc quan trọng nhất. Vào lúc buổi chiều, sau khi rời khỏi cự cung tất cả tướng lĩnh người Miêu họp lại âm mưu tạo phản. Mọi người hô hoán bày binh bố trận, chỉ có duy nhất hấn là im lặng không tán thành. Hấn chưa từng ủng hộ cự chế độ cũng như vị công chúa sống sót được mọi người tung hô. Đối với hấn, nàng chỉ là một chiêu bài được Miêu quân tung ra để danh chính ngôn thuận nổi dậy, thống nhất lòng dân. Giờ đây hấn quỳ gối trước vị nữ tử áo trắng này, thề chết trung thành là xuất phát từ chân tâm. Nàng ta đã không ngại hiểm nguy nhảy vào tháp lửa cứu vương tử hấn. Mà đối với hấn, vương tử còn quan trọng hơn tính mạng bản thân, là thứ hấn trân quý nhất trên đời. Từ Tử Minh đã bắt nạt thì hấn bắt nghĩa. Dám lấy vợ hấn ra làm mồi nhử quân nổi dậy, thì hấn cũng không ngại gì mà thần phục công chúa Miêu quân.

Bảo Hân thấy nam tử hấn này đột nhiên quỳ xuống thì bối rối chỉ biết nâng hấn dậy. Hai bên không thể trao đổi gì thêm, nên nàng chỉ còn biết mỉm cười cho xong chuyện. Nụ cười của nàng thật xinh đẹp và thánh khiết biết bao. Chiêu Ninh tin rằng nàng chắc chắn là sủng nhi do Nguyệt thần phái xuống trần gian này.

Bảo Hân sau khi cứu người thì chỉ một lòng nôn nóng, trông theo trường quyết đấu kinh thiên động địa đang diễn ra bên cạnh ngọn lửa cháy bùng của hỏa tháp. Mà hai người kia đang lúc quyết đấu cũng chỉ ngóng về hình bóng nàng. Thấy nàng vẫn an toàn cả hai đều nở nụ cười hài lòng.

Lạc Nhân “Tốt lắm, người đã cứu, mau chóng kết thúc vụ này thôi!”

Tử Minh “Hoàn toàn diễn biến như dự định, nên đi bước tiếp theo.”

Hai người hoàn chiêu, thân ảnh này giờ đang kịch chiến nhảy xa ra về hai phía Tế nguyệt đài. Hai bên vẫn vô cùng căng thẳng không dám lơ là đối phương. Cao thủ so tài, thắng bại chỉ hơn nhau nửa chiêu.

Tử Minh cười gằn, y đột nhiên thu nhuyễn kiếm vào vỏ. Như một tín hiệu đã được báo trước, trong Tế Nguyệt đài vang lên mấy tiếng huýt sáo, toàn bộ Dạ Diêu quân đang giao chiến đột ngột dừng lại, toàn bộ rút chạy lên phía các mái nhà. Dạ Diêu quân đồng phục đen tuyền là quân đột kích nổi tiếng trong quân đội Việt Quốc, bọn họ mà đã lẫn được vào trong bóng đêm thì không cách gì tra ra được. Không gian bình đẳng đang giao chiến bỗng nhiên yên lặng đến đáng sợ. Bọn người Miêu quân co cụm lại cảnh giác nhìn bốn phía, bọn họ không phải không biết sở trường của Dạ Diêu quân là đột kích từ trong bóng đêm. Ngọn lửa từ hỏa tháp tuy dữ dội nhưng cũng không thể chiếu sáng khắp bốn phương. Lúc này, từng góc khuất, từng cái bóng đổ đối với họ đều mang nguy hiểm ẩn dấu. Bầu không khí im lặng khủng bố bao trùm khắp nơi.

Không gian căng thẳng bị tiếng cười khùng khục của Từ Tử Minh phá vỡ. Trên Tế Nguyệt đài chỉ còn lại một mình y đứng nhìn bọn người Miêu. Dáng vẻ của y, giọng cười của y đều làm người ta phải liên tưởng đến một người tâm trí đã không còn bình thường.

“Đã bao nhiêu năm được huấn luyện chung với Dạ Diêu quân, nhưng bọn họ vẫn chưa gạt đi hết được nỗi hoảng sợ”.

Một ngày nào còn Từ Tử Minh và Dạ Diêu quân, thì bọn họ cũng không thể lơ là đề phòng. Nhìn bọn họ co cụm lại với nhau mà xem, đối đầu với cường địch thì co cụm đoàn kết, chính là bản năng của con người.

Tử Minh rút thanh trường kiếm đeo sau lưng ra, tất cả người Miêu đều ồ lên hoảng sợ. Nỗi căm tức và kinh hoàng hiện lên trong tâm trí họ. Tám năm về trước tại Tế Nguyệt đài, Oa Cát Lập Hân, vị dũng sĩ mạnh nhất của người Miêu đã bị Từ Tử Minh một kiếm hạ gục. Y giữ lại thanh kiếm này như một chiến tích của người chiến thắng. Tử Minh chuyển người sang thế Nhất Thức. Tám năm trước, y đã sai lầm khi dùng nhuyễn kiếm cho ‘nhất thức’. Lần này hấn thật sự sử dụng một thanh thanh trường kiếm, phát huy tối đa uy lực của chiêu thức này. “Cường giả vi tôn”, chỉ có thể là kẻ mạnh nhất mới được người ta tôn sùng. Sau sát chiêu này sẽ phân rõ ai mới là người chiến thắng.

Đám người Miêu đã từng chứng kiến uy lực khủng khiếp của ‘Nhất thức’, khi Tử Minh sử dụng trường kiếm trong trận quyết chiến với Miên vương. Toàn bộ hoảng sợ lùi hết về phía sau. Đối mặt với Tử Minh bây giờ chỉ còn Lạc Nhân và Bảo Hân đứng bên cạnh. Tử Minh nhìn nàng, không có chút gì là đắn đo hay nghi ngờ trong mắt nàng, chỉ có sự tuyệt đối tin tưởng.

“Nàng vô cùng tin tưởng tên nam nhân kia”.

Năm xưa nàng không hề tin tưởng y chút nào, nhưng nay lại dễ dàng đặt hết niềm tin lên tên Lạc Nhân kia.

“Cường giả vi tôn”, vậy hôm nay y sẽ cho đám người Miêu kia thấy ai là kẻ mạnh nhất, ai sẽ trở thành mặt trời để bọn họ thuần phục.

Ngọn lửa hung hãn đốt cháy ngọn tháp bằng gỗ, làm nó sụp đổ xuống âm âm. Khói củi văng tung tóe, khiến bọn người Miêu đứng gần phải vất vả trốn chạy. Đó cũng giống như một tín hiệu khai cuộc, cả hai bên đều bắt đầu xuất chiêu.

Nhất thế, nhất kiếm, nhất lộ đạo

Thức tỉnh, thức thời, thức kiếm chiêu.

Nhất Thức xuất ra như tia chớp xé ngang bầu trời. Những người Miêu đứng đứng xem, không hề nào thấy được thân ảnh của Tử Minh nữa, mà chỉ là một tia chớp tím lao vút về phía Lạc Nhân.

Lạc Nhân vẫn vô cùng bình tĩnh, Bảo Hân bên cạnh cũng không hề nao núng chút nào.

Nội khí trong người Lạc Nhân đã luân chuyển, xoay được tốc độ hai trăm năm mươi sáu vòng, cảnh giới còn cao gấp đôi so với Bá khí. Nội khí phát động tạo thành một thuẫn bài vô hình chắn trước mặt Lạc Nhân. Đó chính là Minh Kính, một trong mười hai chiêu thức sử dụng năng lượng sinh khí do Lạc Nhân sáng tạo ra. Minh kính có hình tròn, rộng chừng mười thước và hoàn toàn vô hình trước mắt người bình thường. Nó có tác dụng giống như một cái gương vậy, phản hết toàn bộ lực tấn công về phía đối thủ. Đối thủ ra tay càng mạnh thì lực phản đòn càng cao. Nhìn tốc độ và nguồn nội lực cuộn cuộn bao quanh người Tử Minh khi ra đòn Nhất Thức, Lạc Nhân cười thầm. “Lần này lực phản đòn có thể sẽ rất lớn”. Hắn tấn người chắc chắn hơn, hai tay gồng chặt bắt ẩn để giữ vững Minh Kính.

Tia chớp tím Tử Minh khi tiến tới cách Lạc Nhân chỉ còn chừng một thước thì như va phải đá, cả người và kiếm đều bị hất ngược văng ra phía sau. Tử Minh lao thẳng vào bức tường bao quanh Tế Nguyệt đài. Cú va chạm mạnh làm bức tường đá đổ vỡ, gạch đá văng tung tóe, khói bụi mù mịt, chẳng thể thấy bóng dáng của Tử Minh đâu. truyện copy từ

Lạc Nhân vẫn đứng mỉm cười, nhưng trong tâm hắn cảm thấy có chỗ lại không đúng cho lắm. Hắn đã chuẩn bị đón nhận sự va chạm dữ dội hơn. Nhưng khi kiếm của Tử Minh chạm vào Minh Kính, hắn chỉ cảm nhận tiếng ‘koong’ nhẹ. Lẽ ra với thực lực của Tử Minh không thể nào xuất kiếm chiêu lại nhẹ như thế.

Sự va chạm làm Minh Kính rung lên. Bọn người Miêu tuy không thấy được Minh Kính nhưng cũng cảm nhận vùng không gian trước mặt Lạc Nhân đột nhiên sóng sánh như mặt nước. Dù chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ vẫn nhận thức được thành chủ ác ma đã bị đánh bại. Tiếng hò reo bùng nổ. Người Miêu hân hoan chào mừng cái khoảnh khắc mà họ trông ngóng bấy lâu nay. Mọi người mừng rỡ ôm chầm lấy nhau, tay bắt mặt mừng. Sau đó họ còn công khênh Lạc Nhân lên tung hô không dứt.

Vài giọt mưa bắt đầu rơi xuống Tế Nguyệt đài, làm dịu đi ngọn lửa bốc cháy của hỏa tháp. Rốt cuộc lửa cũng không thể cháy suốt đêm như Từ Tử Minh mong đợi. Đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy kế hoạch của hắn cũng không hoàn toàn thuận lợi.

Người dân Miêu mừng rỡ nhảy múa dưới mưa. Mặt họ thấm đẫm nước không biết vì mưa hay nước mắt. Tám năm rồi, rốt cuộc họ cũng trả được mối thù ngày xưa. Rốt cuộc họ cũng đã có thể thoát khỏi con quỷ tàn ác đó.

Sự vui mừng có lẽ còn kéo dài ra đến bất tận, nếu không có đám người chạy tới báo rằng không thể tìm thấy bóng dáng của Tử Minh đâu. Không khí có phần trầm lại. Tất cả đều hiểu rõ chừng nào còn chưa tiêu diệt được Từ Tử Minh thì cuộc chiến của họ vẫn còn chưa chấm dứt. Tướng lĩnh của Miêu quân lập tức họp bàn chính sách, các mệnh lệnh được đưa ra rõ ràng chính xác. Tám năm quân bị đã đào tạo họ thành những con người lãnh đạo tuyệt vời. Toàn bộ Cổ thành đều là quân nhân, nhận được lệnh, họ nhanh chóng triển khai kế hoạch. Bộ binh, Kỵ binh, quân đoàn kiếm sĩ, cung tiễn thủ, thủ vệ thành ... toàn bộ được điều động. Trên trời, dưới nước, trong từng khu phố đều bị họ triển khai canh gác vây bắt. Thế nhưng bóng dáng của Từ Tử Minh cùng toàn bộ hơn năm trăm Dạ Điều quân dường như biến mất không còn tăm hơi.

22. Chương 22 : Mật Thất

Chương 22: Mật thất

Ngay trong đêm đó, toàn bộ giới lãnh đạo của Miêu quân lần đầu tiên công khai tập trung tại Cự cung. Tuy chưa tiêu diệt được lực lượng của Từ Tử Minh, nhưng bước đầu của cuộc đảo chính coi như đã thuận lợi, ép được Từ Tử Minh rời khỏi ngai vị, quân Miêu chính thức đứng lên giành chính quyền. Người Miêu công khai chuyển quyền điều hành Cổ thành về lại ỉnh.

Trong cuộc họp bàn đó, cũng không thể thiếu ba người bạn Lạc Nhân. Công chúa Tư Lý được giới trưởng lão vô cùng ủng hộ, nàng là huyết mạch duy nhất còn lại của dòng họ Oa Cát, xứng đáng nối dõi trở thành thành chủ. Mà Lạc Nhân lại được giới tướng lĩnh quân đội vô cùng tôn trọng, “Cường giả vi tôn”, đánh bại được thành chủ cho thấy bản lãnh của hãn kinh khủng cỡ nào.

Riêng ‘Tiểu Đào Hồng’ đứng nép bên cạnh Lạc Nhân, chỉ âm thầm suy xét tình hình. Tuy Tử Minh có âm mưu tạo phản, nhưng vị trí thành chủ của y cũng là do Đại đô phái tới. Vì hành vi bạo ngược của y mà người Miêu nổi dậy lật đổ, muốn bọn họ quy phục Đại đô e rằng không có khả năng. Nàng hiện nay có cơ hội tiếp cận với giới lãnh đạo của người Miêu, cho dù là ai được đưa lên ghế thành chủ, ‘Tiểu Đào Hồng’ cũng sẽ ngay lập tức chiêu an hãn ngay.

-Hơn năm trăm người, Dạ diệu quân cùng Từ Tử Minh không thể đột ngột biến mất được. – Lão ti tể già giận dữ

-Trưởng lão, đã lục soát khắp thành cũng không thể tìm thấy bọn họ. – Mi Can Sự, tướng quân chủ quản bộ binh, đã điều động toàn bộ binh lính trong Cổ thành đi truy xét.

-Có phải bọn họ đã trốn thoát khỏi Cổ thành – Một vị trưởng lão râu tóc bạc phơ nói.

-Không lý nào, từ trước đến giờ thủ vệ thành đều cực kỳ nghiêm mật, hai thước đứng một người, mười thước một cung tiễn thủ. Từ lúc đó tới giờ chưa ghi nhận bất cứ cuộc chạm trán nào. Hơn năm trăm người sao có thể nói thoát là thoát. – Chiêm Chiêu Ninh, lãnh binh quân thủ thành phân trần.

Cả đám bọn họ bắt đầu cãi nhau ỏm tỏi, đều là bậc trưởng tôn chức sắc, nhưng ‘quần long vô thủ’ thì cũng dễ dàng nháo nhào như đám tạp cầu mà thôi. Bọn họ lần này đã đặt cược hết toàn bộ vận mệnh dân tộc vào canh bạc này, nếu để ác ma Từ Tử Minh trở lại, e rằng họ ‘vạn kiếp bất phục’.

Thấy tình hình có vẻ hỗn loạn quá mức, Bảo Hân biết không thể làm thế nào, bèn giương ánh mắt cầu cứu tới Lạc Nhân. Hãn nhìn thấy cũng không tỏ vẻ gì gấp gáp, thông thả uống hết ngụm trà mới để tách xuống bàn.

-Các vị bình tĩnh! – Hãn mỉm cười nhưng trong giọng có kèm theo Bá khí, ngay lập tức toàn bộ những người có mặt tại đó đều tự nhiên cứng đờ người, ngoan ngoãn ngồi im. Có một sức mạnh vô hình làm họ không thể chống lại lời nói của hãn. – Ta muốn hỏi, phải chăng Cổ thành có bí đạo thoát ra ngoài?

Giọng hãn ôn tồn nhưng như sét đánh ngang tai. ‘Một lời thức tỉnh người mộng’.

-Công tử, Cổ thành là do tổ tiên người Miêu dựng nên. Bí ẩn nhiều vô cùng, thực sự là ngay cả chúng ta cũng không biết hết. – Vị tư tể già lên tiếng. – Tuy nhiên luận theo lý mà nói, chỗ ở của quân vương chắn chắn phải có bí đạo thông ra ngoài. Theo ta, thông đạo chắc chắn nằm ở Cự cung.

-Được lắm, có phải bình tĩnh tự nhiên sẽ suy nghĩ được nhiều thứ hay không? – Lạc Nhân mỉm cười rạng rỡ. – Chúng ta cùng nhau đi truy xét Cự cung vậy.

Hãn đứng dậy dẫn đầu đoàn người tiến ra khỏi triều phòng, tà áo hãn được gió thổi bay bay phấp phới. Mấy người đi phía sau đều cảm thấy được dáng người cao lớn của hãn, tất cả bọn họ đều có thể núp vào cái bóng sau lưng hãn. Thật tự nhiên, họ hoàn toàn tin tưởng vào lời hãn nói. Khả năng lãnh đạo, sự thu hút của hãn là thứ bẩm sinh mà có. Hãn sinh ra là để đứng trên mọi người. Toàn bộ những người Miêu đi theo sau lưng hãn đều tự nhủ thầm, “Thành chủ chỉ có thể là người này.”

Bảo Hân và ‘Tiểu Đào hồng’ cũng ngay lập tức bám theo Lạc Nhân. Tuy nhiên vừa ra khỏi cửa, Bảo Hân chợt khựng lại, có một manh mối nào đó vừa thoáng qua trong tâm trí nàng.

-Hân nhi, có chuyện gì? – Lạc Nhân ôn tồn hỏi.

“Chủ nhân, thuộc hạ vừa mới nghĩ ra vài manh mối cần phải kiểm tra.” Bảo Hân thì thầm trả lời hần.

Lạc Nhân nhướng mày nhìn nàng. Bảo Hân làm việc cho Thính Phong các đã lâu, khả năng truy vấn, điều tra của nàng là không thể nghi ngờ. Lúc này nàng nói có việc cần phải kiểm tra, đó có lẽ là một manh mối quan trọng. Hần mỉm cười.

-Được rồi cứ đi kiểm tra. Chúng ta đều sẽ ở tại Cự cung lục xét. Tìm được manh mối nào thì đến báo cho ta biết.

Bảo Hân cúi mình “Tuân lệnh”. Những người bên cạnh tuy chẳng nghe được nàng đang nói gì nhưng nhìn thái độ vô cùng kính trọng của công chúa với vị công tử Lạc Nhân này, “Chẳng lẽ công tử đây không chỉ đơn giản là bằng hữu, mà còn là hồng nhân bên cạnh công chúa”. Nếu công chúa kết đôi với một vị cường giả, chẳng phải là việc tốt càng mỹ mãn hơn sao. Chủ nhân của Cổ thành vừa là người muốn dân kính phục vừa là hậu nhân của Oa Cát sứ quân. “Ai cha, thật là việc tốt đệ nhất trong thiên hạ”.

^ _ ^

Bảo Hân đứng trước căn phòng nhỏ có lối thông với hoa viên của thần điện, đó chính là tư phòng của thành chủ Từ Tử Minh. Nơi này tám năm trước cũng chính là căn phòng ‘Minh Ca’ của nàng ở. Nàng cảm thấy rung động trong lòng. Cảnh vật như cũ, nhưng người xưa đã không còn.

Bảo Hân đẩy mở cửa nhìn vào trong phòng. Căn phòng bày biện đơn sơ, giá sách, bàn viết, tủ đồ và gian phòng ngủ... Bảo Hân cười mỉa mai, thật đúng với tính cách của hần, âm trầm hiểm độc. Với đôi mắt nhà nghề từng đột nhập không biết bao nhiêu trọng địa, mật thất, nàng nhìn sơ cũng thấy, trong phòng bày biện không biết bao nhiêu là cơ quan ám khí phòng chống đột nhập.

Đầu tiên là sợi dây chuông treo ngang cửa, nhìn có vẻ rất lộ liễu, người bình thường sẽ bước ngay qua sợi dây này. Nhưng đó chỉ là cái bẫy đầu tiên, có một sợi Oan Thiết Ti vô cùng mảnh đến độ mắt thường không thể nhìn thấy căng ngang bên cạnh sợi dây chuông ban đầu, chỉ cần vướng phải Oan Thiết Ti thì sẽ kích hoạt cung tiễn bắn ra. Bảo Hân đạp lên hần sợi dây chuông để bước qua sợi Oan Thiết Ti, đi vào phòng.

Chiếc bàn có chứa mấy chồng công văn, hơi có ít bụi. Không lý nào thành chủ mà lại để cho công văn bám đầy bụi, để trên bàn mà không tra xét. Dĩ nhiên đây cũng là bẫy. Bất cứ ai cầm thử công văn lên xem, ắc sẽ trúng phải phản độc. Nhẹ thì là bột ngứa, nặng thì là bột hoại thi.

Kệ sách chất đầy thoạt nhìn có vẻ vô cùng lộn xộn, nhưng thật ra là cách sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, phải nắm được bí quyết thì mới có thể rút ra một cách dễ dàng. Nếu không rút bừa một cuốn thì toàn bộ kệ sách sẽ đổ ập xuống hết. Đến mức ấy sẽ vô phương xếp lại, mà cũng chưa biết còn ẩn giấu cơ quan ám khí gì không.

Ở trong phòng của y là không thể tùy tiện đụng chạm vào thứ gì, góc này là có ẩn cơ quan, góc kia thì lại là bẫy rập chết người. Nhìn căn phòng có vẻ gọn gàng đơn sơ, nhưng đâu đâu cũng là tiềm tàng nguy hiểm.

Bảo Hân vô cùng cẩn thận truy xét từng góc. Nàng nhớ lại đêm qua ‘Tiểu Đào Hồng’ đi truy xét Từ Tử Minh, đã khẳng định trong phòng hần có ẩn chứa mật thất. “Nơi đó có thể ẩn chứa bí mật gì của hần, liệu đó có phải là thông đạo dùng để thoát ra ngoài không?”

Nàng chưa thể chắn chắn điều gì. Giả thuyết đặt ra rằng thông đạo của Cổ thành nằm ở Cự cung có vẻ chắc chắn hơn, thông đạo được tạo sẵn khi xây Cổ thành, sẽ là nơi có khả năng đưa hơn năm trăm người Dạ Diệu quân trốn thoát, hơn là đào một địa đạo ở gian phòng nhỏ này.

truyện copy từ

Bảo Hân nhìn khắp gian nội phòng, bên cạnh đầu giường là một chậu lan đơn độc. Trông nó hoàn toàn tương phản với căn phòng. Thanh khiết, tao nhã không vương phiên lụy hồng trần. Chậu lan trắng chỉ duy nhất đang nở một bông hoa. Mùi lan thơm nồng lan tỏa nhẹ khắp gian phòng ngủ. Đây là Bạch Lan, loài hoa của Nguyệt thân, cũng đồng thời là loài hoa dùng trong nghi thức đưa tiễn người chết. Không ai dùng Bạch Lan để chưng trong phòng ngủ cả.

Sở dĩ Bạch Lan được dùng trong các nghi thức tôn giáo, khi đưa tiễn linh hồn người chết, vì nó có một dược tính độc đáo. Hương thơm của Bạch Lan có thể xoa dịu tinh thần đau đớn và mệt mỏi của thân nhân người

đã khuất. Tuy nhiên nếu dùng quá liều hương Bạch Lan sẽ trở thành liều độc được, gây ảo giác và xâm hại hệ thần kinh nặng nề. Nó có thể gây mất trí, rối loạn cảm xúc, tâm thần ... Hoa Bạch Lan sau khi hái khỏi cây thì không toả ra hương thơm nữa. Trong các nghi thức thần giáo, người Miêu cũng chỉ sử dụng hoa đã ngắt khỏi cây mà thôi.

Người Miêu không ai dám chạm vào cây hoa Bạch Lan cả. Nó chỉ được trồng đặc biệt trong khu vườn cấm địa của những ti tế mà thôi. “Từ Tử Minh hẳn rất cuộc là đang nghĩ gì?”

Bảo Hân dùng một chiếc khăn tay, thấm ướt nước, rồi sau đó cột lên mặt che mũi lại. Chuẩn bị cẩn thận nàng mới dám nhắc thử chậu hoa Bạch Lan lên. Không nặng lắm, cũng không có chốt lẫy cơ quan gì. Rất cuộc chậu Bạch Lan này để đây có ý nghĩa gì, hay chỉ muốn hạ độc những người đột nhập. “Nhưng chẳng phải đây là tư phòng của y sao, y mỗi ngày ở trong phòng này đều phải hít chất độc của Bạch Lan?”

Bảo Hân thất vọng đặt chậu hoa Bạch Lan xuống. Theo thói quen, nàng xoay chậu hoa theo hướng ban đầu. Nguyên tắc đột nhập là luôn để mọi thức trở về vị trí cũ, ‘thần không biết, quỷ không hay’.

Nàng trông thấy một cái lỗ trên thân cột phía sau chậu hoa. Không phải là một vết tì hay lỗ mỗi một, nó tròn đều có vẻ như cố ý được tạo ra. Nó quá nhỏ để có thể là một lỗ châu mai phóng ám khí. Nó xuất hiện ở một vị trí bất thường nhất, người ta có xu hướng kiểm tra các tủ đồ, các bức vách nhưng ít ai nghĩ rằng sẽ kiểm tra một cây cột. Vị trí cái lỗ vừa không ở nơi quá kín đáo đến độ người ta phải moi móc cố tình khám phá ra, mà lại được che đậy một cách hết sức tình cờ. Người Miêu chắc chắn không ai dám động tới một chậu hoa Bạch Lan.

Bảo Hân lấy cây Viêm sáo mà lão ti tế mù đã trao lại cho nàng, tra thử vào cái lỗ. Trong tay nàng chẳng có thứ gì tiện dụng hơn để kiểm tra cái lỗ đó cả. Viêm sáo vừa vặn đút vào được, sâu vào một khoảng thì dường như chạm phải cơ quan nào đó, một tiếng ‘cạch’ vang lên. Thân sáo đã bị một chốt lẫy nào đó giữ chặt. Tim nàng đập nhanh một nhịp. Viêm Nghiêm là một đôi sáo ngọc cổ được truyền lại từ đời này sang đời khác của ti tế. Hai cây sáo đồng hình, đồng dạng, cả những hoa văn trên sáo cũng là giống như hai giọt nước. Trên đời này chỉ có một cặp duy nhất, một cái làm bằng ngọc màu đỏ sẫm, cái còn lại bằng ngọc xanh biếc.

“Chẳng lẽ y dùng Viêm Nghiêm sáo làm vật khởi động cơ quan?”

Bảo Hân bấm môi, nàng xoay Viêm sáo trong lỗ chốt, cảm nhận có một dây cơ quan nào đó chạy rần rật bên trong. Sàn nhà rung mạnh rồi mở ra dưới chân nàng. “Y đúng là luôn làm những việc không ai ngờ tới”. Bảo Hân nhìn dây cầu thang đá hẹp dưới mặt đạo vừa mở ra, nó chỉ rộng vừa một người đi, dẫn sâu vào bên dưới lòng đất. Khuất khỏi ánh đèn, những bậc cấp bị bóng đen thăm thẳm nuốt chửng.

Rất cuộc, Từ Tử Minh y cất giấu bí mật gì bên dưới đó.

23. Chương 23 : Hãy Ở Bên Cạnh Ta

Chương 23: Hãy ở bên cạnh ta

Y là Tổng Thanh Liên, con trai của một gia đình quan viên phạm tội. Cả nhà gã đã bị tru di cửu tộc, nhưng chỉ có một mình y còn sống.

Khi thấy cả nhà mình bị chém y cảm thấy gì?

Đau đớn, phẫn nộ hay bi ai?

Không, y chỉ thấy vô cùng hả hê.

Y vô cùng căm ghét bọn họ.

Y căm ghét cha y, một lão già ham mê nữ sắc. Hằng ngày vắt vẻo bòn rút, bóc lột dân chúng để có thể cung phụng ười hai bà vợ lớn nhỏ cùng tiểu thiếp. Lão già biến thái đó có mười lăm đứa con gái, ba đứa con trai.

Thanh Liên là đứa con út. Con của một tiểu thiếp, không nhiều cũng không ít, chỉ làm đại gia đình lộn xộn của mình thêm phần lộn xộn mà thôi.

Y căm ghét cái tên của mình. Tên các vị tỉ tỉ y cái gì là Mai, Lan, Hồng, Thuý... Còn y là nam nhi mà, vậy mà cha y lại đặt là Thanh Liên. Một lão khom già tham ô bẩn thỉu mà có thể nghĩ ra Thanh Liên được sao. Thật là mỉa mai.

Y căm ghét các vị di nương của mình. Những ả đàn bà ngu si chỉ suốt ngày thủ đoạn tranh giành nhau địa vị. Những vị không có con trai thì nhìn y căm hận, những vị nào có con trai thì nhìn y dè chừng. Trong gia đình mà bọn họ chỉ âm thầm tranh đoạt, hãm hại lẫn nhau. Mẹ của y cũng là bị bọn họ hại chết.

Y căm ghét các vị ca ca của mình. Những gã hợm hĩnh giống hệt như cha mình, lớn lên chỉ có thể làm ngựa giống. May ra thì có thể làm hái hoa tặc.

Y căm ghét các vị tỷ tỷ của mình, những ả lẳng lơ, hạ tiện. Bọn họ luôn chế giễu vẻ mặt giống như nữ nhi của y. Từ nhỏ y bị bọn họ bắt mặc nữ y, cài trâm ... để mua vui cho bọn họ. Đánh đập, hành hạ cho đến khi y bật khóc thì lại cười vô cùng thích thú. “Đệ đệ, người khóc còn đẹp hơn nữ nhân nha!”

Cả nhà y bị bắt vì lão cha tham ô, biển thủ phí đắp đê. Năm đó đê Hồng Giang bị vỡ, có tổng cộng hơn năm vạn người chết. Hoàng thượng ra chiếu “Tru di cứu tộc.”

Cả nhà y bị trảm, vì sao y lại thoát. Dĩ nhiên là vì có người nhúng tay vào. Y đã ‘thông gian’ với gã giám ngục biến thái chỉ thích nam sắc. Với ‘tư sắc’ của mình, y đã thành công cầu dẫn được tên tổng giám ngục nhằm tìm sinh lộ. Các vị tỷ tỷ của y gào thét ghen tức, hận mình không thể sinh ra là thân nam nhi. Các vị ca ca của y thì khóc ròng vì mình có gương mặt quá nam tính, tại sao bọn họ lại không giống nữ nhi hơn được nữa.

Y nhìn bọn họ cười thảm, “Đi chết hết đi.”

Gã giám ngục giam y vào một căn biệt viện, mưu đồ ‘kim ốc tàng kiều’. Mỗi ngày y đều bị gã tra tấn, chà đạp dưới thân mình. Mỗi lần y phản kháng lại bị đánh đập, bị dọa giết. Y làm sao thoát khỏi tình cảnh đó. Dĩ nhiên là y đã giết gã. Một hôm y dùng chân ghế vỡ đập gã giám ngục cho đến chết.

Y là như vậy đó, cao đẹp hơn đàn bà và dũng mãnh hơn đàn ông.

Nhưng y không biết cách nào tồn tại ở thế giới bên ngoài. Bị vùi dập giữa dòng đời, bị nhấn chìm trong xã hội dơ bẩn. Để sinh tồn y bán thân vào kỹ viện. Không phải làm lao công mà là làm kỹ nam. Y thật xinh đẹp, không thể chịu khổ được.

Cuộc đời này, người tốt thì rất thiếu, nhưng những tên bệnh hoạn thì nhiều không kể xiết. Hoa danh của y lừng lẫy khắp nơi, “cao đẹp hơn đàn bà và dũng mãnh hơn đàn ông”.

Có một quý nhân từ kinh thành đến chuộc y khỏi kỹ viện. Một văn nhân tuần tú nhã nhặn. Y nghĩ rằng mình đã yêu. Người kia vô cùng trân quý y, không hề đụng chạm hay lợi dụng y. Suốt đoạn đường trở về kinh thành, luôn quan tâm chăm sóc y. Bọn họ trên đường làm thơ, ngắm trăng, thật vô cùng hạnh phúc.

Y chỉ là món đồ bị người ta lợi dụng. Gã văn nhân trở về kinh thành mang tặng y cho người khác để lấy lòng. Y đã bị người khác lừa gạt. Đêm trước ngày bị mang đi tặng, y nghe được gã nói với vợ đã phải chịu đựng sự ghê tởm của y như thế nào. Lòng y vỡ tan.

Y về tay thái tử Cảnh Long, sau này người đã trở thành Hồng Cảnh hoàng đế. Ở dưới chân một người tôn quý như vậy đã tìm được cuộc đời mình. Cảnh Long không phải chỉ có mình y là nam sủng, y chưa bao giờ đủ ột người tham lam vô độ như vậy. Nhưng với y như vậy là quá đủ, bọn nam sủng không bao giờ ganh đua giành giật như nữ nhân. Bọn họ cao đẹp hơn đàn bà nhiều.

Y được ăn ngon mặc đẹp, được cho đi học cả văn lẫn võ. Khi Hồng Cảnh hoàng đế lên ngôi, y đã trở thành thân tín bên cạnh ngài.

Một buổi chiều tha thẩn đi trong ngự hoa viên, y đã gặp được bước ngoặt trong đời mình. Y nhìn thấy một thiếu niên mười sáu tuổi có đôi mắt u buồn. Từ Từ Minh đang múa một bài kiếm pháp vô cùng đẹp. Thân kiếm linh nhuễn, động tác uyển chuyển, đôi mắt có thần. Y bị cuốn hút say mê theo từng động tác. Lần

đầu tiên trong đời y công nhận có một người còn đẹp hơn mình, dũng mãnh hơn mình. Y đã bị Tử Minh cuốn hút và không thể dứt ra từ đó.

Mỗi lần Tử Minh nhập triều y đều cảm thấy ngày xuân vui phơi phới. Tử Minh nói gì, làm gì cũng đều không thoát khỏi cặp mắt của y. Có một lần y bị vấp té nơi bậc cửa, một bàn tay nam nhân đưa ra nắm lấy y. “Thanh Liên huynh, cẩn thận!” Đó là Từ Tử Minh. Tim Y đập mạnh xốn xang. Lần đầu tiên, y cảm thấy cái tên của mình thật đẹp.

^ _ ^

Tử Minh tuân lệnh hoàng thượng, đi âm thầm điều tra Cổ thành suốt hai năm mới trở về. Tử Minh hai mươi tuổi quỳ dưới điện. Thân hình rắn rỏi, gương mặt phong sương, chẳng còn chút gì của chàng thiếu niên hào hoa năm nào. Đặc biệt đôi mắt Tử Minh đã đổi khác, không còn lạnh lùng mê hoặc mà có chút gì nóng bỏng, hỗn loạn. Không ai có thể nhìn ra điều đó, chỉ có y nhìn thấy được. Bởi vì trái tim nhạy cảm của y suốt bao nhiêu năm qua vẫn luôn say đắm nhìn theo chàng.

Y ghét những thứ đã làm Tử Minh thay đổi. Y căm thù cái Cổ thành chết tiệt kia. Y xung phong nhận lãnh trách nhiệm giám quân, đi cùng Dạ Diệu quân xâm nhập Cổ thành.

^ _ ^

Y đứng bên cạnh Tử Minh trong bóng tối, nhìn thấy đôi mắt nồng nàn của hắn đang nhìn thiếu nữ Miêu ca hát nhảy múa bên đồng lửa. Y căm ghét nữ nhân Miêu, ca hát lãng lơ câu dẫn nam nhân.

Y bất mãn khi Tử Minh chỉ đem một nửa binh lực Dạ Diệu quân tiến đánh Cổ thành. Y lo lắng cho Tử Minh vì hoàng thượng đang bắt đầu hoài nghi hắn. Tử Minh ra lệnh cho binh lính ‘không chế’ Cổ thành, y đem lệnh sửa thành ‘tàn sát’. Đem tính mạng Miêu dân biến trở thành chiến công của hắn dâng lên hoàng thượng.

^ _ ^

Oa Cát lão tặc chỉ kiếm vào Tử Minh. “Là người?”

“Phải, là ta” Tử Minh trả lời.

Chưa bao giờ Thanh Liên thấy hắn có vẻ buồn rầu đến vậy.

Trong chiều thức quyết định, y thấy Tử Minh lộ ra sơ hở chết người. Oa Cát lão tặc rút kiếm, trái tim y bỗng se lại. Y sợ Tử Minh bị tổn thương.

Nhưng chẳng hiểu sao kiếm rút nửa chừng lại ngưng, kẻ bại dưới trướng lại là Oa Cát lão tặc. Y nghe thấy Tử Minh gào lên thê lương. Đường như người vừa bị kiếm chém trúng kia là hắn, chứ không phải Oa Cát lão tặc. Thanh Liên biết rằng câu chuyện còn có uẩn khúc bên trong.

Sứ quân phản tặc bị giết, Cổ thành thất thủ, y vô cùng vui mừng cho Tử Minh. Chiến dịch đã thành công rực rỡ. Nhưng Tử Minh lại không hề cảm thấy giống như y, hắn buồn bã, thất vọng giống như một người vừa đánh thua canh bạc lớn trong đời. Lần đầu tiên, y thấy Tử Minh đưng tới vô rượu. Y nốc vào như nước lã, nhắm mắt vì hương rượu đậm nồng, ói ra vì lần đầu chưa quen, rồi sau đó hắn lại uống tiếp. Y biết Tử Minh uống không phải là rượu mừng công, hắn đang tự đắm chìm mình trong mê tẩu, uống rượu mà đau đớn vô cùng. Trong thực tế có thứ gì đó hắn muốn quên đi, không muốn đối mặt.

Thanh Liên sắp xếp cho Tử Minh một tiết mục giúp vui, đó là thiếu nữ Miêu ca hát mà Tử Minh đã từng nhìn say đắm. Làm cho nam nhân vui lòng chỉ có rượu và mỹ nữ. Tử Minh lại là một trang nam nhi hơn tất cả các nam nhi khác. Y biết Tử Minh không phải là hạng đam mê tửu sắc, nhưng hắn cũng chưa từng chấp nhận loại người giống như y. Nhưng y cam lòng, y tình nguyện chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn Tử Minh. Cho dù tổn thương chính bản thân mình, y cũng nguyện cho Tử Minh vui vẻ. Chẳng biết từ bao giờ, y đã chìm trong mê đắm như vậy.

Thanh Liên đã phạm sai lầm lớn nhất trong đời mình. Đôi mắt Tử Minh nhìn thiếu nữ kia đổ ngầu vì xúc động. Trong lòng y dâng lên nỗi căm tức đến lạ kỳ. Hai người bọn họ biết nhau, hơn nữa mỗi quan hệ xem ra vô cùng thân thuộc. Nàng biết trên người Tử Minh có một cây quạt. Điều mà Thanh Liên sớm tối bên cạnh cũng không hề nhận ra.

Thiếu nữ Miêu vừa mất nhà mất người thân, vậy mà sao vẫn có thể cười lả lơi đến như vậy bật cười đến mả mai.

“Nữ nhân không biết hận mất nhà,

Bên bờ sông Nguyệt hát tình ca”

Trong ánh mắt thiếu nữ Miêu chợt ánh lên một tia lửa, rất nhanh, rất bén. Nhưng y vẫn kịp nhận ra. Y sờ vào đốc kiếm, căng người theo dõi từng động tác của nàng ta. Y đã cho nàng ta một cái cơ để chết.

Kia là cây quạt trắng tưởng chừng như vô hại nhưng lại ẩn chứa ám khí chết người. Đôi bàn tay của thiếu nữ Miêu nhỏ nhắn nhưng không biết lại lấy sức mạnh từ đâu, nàng ta đâm lưỡi dao nhỏ vào tim Tử Minh đến lúc cán. Máu đen trào ra, “có độc”.

Thanh Liên không ngờ sự việc xảy ra nhanh như vậy chỉ kịp hét lên một tiếng giận dữ, rút kiếm chém vào nàng kia. Vết thương kéo dọc cánh tay của ả, máu văng tung toé trên nền gạch trắng theo hướng lưỡi kiếm vung ra. Y cảm thấy ban cho ả ta một cái chết là quá nhẹ nhàng. Dám tổn thương Tử Minh thì chỉ một cái chết vẫn chưa đủ để đền tội.

^ _ ^

Y ngồi trong trường thấy lòng dạ trào sôi như gặp lửa. Không biết loại độc tẩm trên dao là gì mà máu cứ không ngừng tuôn ra từ vết thương, không cách gì cầm lại được. Đại phu khám cho hắn cũng lắc đầu. Vết thương tuy đâm trệt khỏi tim, nhưng cũng đã xuyên qua phế phổi. Dù có lành lại e cũng còn di chứng, Tử Minh sau này không thể động võ, chỉ cần dùng sức hay kích động cũng sẽ ho ra máu tới chết.

Tử Minh vẫn nằm hôn mê bất tỉnh. Trong cơn mê mang hắn không ngừng vật vã cào thét. Lần đầu tiên Thanh Liên dám cầm lấy tay Tử Minh, gọi tên hắn. Trước giờ Tử Minh rất lạnh lùng xa cách, không bao giờ để ai tiếp cận gần gũi mình.

“Tử Minh, Tử Minh”

Tên gọi đó thật thân thương, trước giờ y chưa từng dám thốt. Trước mặt mọi người, y chỉ dám gọi ‘Tướng quân’, ‘soái gia’, ‘chủ tướng’... Bây giờ chỉ còn lại hai người trong trường, Tử Minh lại đang bất tỉnh, y cảm thấy có chút khoái trá. “Tử Minh”.

“Tư Lý”

Một giọt nước mắt khế rơi từ đôi mắt đang nhắm chặt của Tử Tử Minh, rơi xuống tóc hắn rồi biến mất như chưa từng tồn tại trên đời. Thanh Liên chấn động. Lần đầu tiên y nghe Tử Minh gọi một cái tên thân thương đến vậy. Tử Minh lạnh lùng, kiêu ngạo lại rơi lệ vì nữ nhân. “Tư Lý, là tên ả tiện nhân nào?” Lòng y thịnh nộ, sôi trào cơn ghen tức.

Y vùng chạy khỏi trường phòng, điên cuồng lao tới hình đài. Nơi đó đang có một tên tội nhân đang bị trói chặt trên giá gỗ, một cánh tay ả vẫn còn rỉ máu sau vết chém của y. Thanh Liên cầm lấy chiếc roi đuôi cá đuối, đánh túi bụi vào thân hình mảnh mai kia. Nàng ta bắt đầu kêu lên những tiếng rên rỉ sau mỗi nhát đánh của y. “Nữ nhân ti tiện, giả bộ yếu đuối để câu dẫn nam nhân”. Đàn bà trên đời này đều là ‘hồng nhan hoạ thủy’. Văn nhân năm xưa cũng vậy, Tử Minh cũng vậy, hết thấy đều bị đám lăng lợ này dụ dỗ làm mờ mắt.

Bọn họ thì có điều gì tốt hơn y chứ. Y xinh đẹp, y mạnh mẽ, chỉ có y mới có thể hiểu hết tâm lòng của nam nhân.

Y nhìn gương mặt nhăn nhó vì đau đớn của nàng ta, cái miệng không ngừng rên rỉ vì đau đớn. Nàng ta dùng giọng hát để dụ dỗ nam nhân, y sẽ cắt lưỡi nàng ta đi để xem nàng ta lấy cái gì để câu dẫn nam nhân nữa. Thanh Liên ra lệnh cho hai tên hộ vệ đề nàng ta xuống, tự tay cắt cái lưỡi chuyên dụ dỗ đàn ông của ả. Tiếng la thất thanh của ả làm Thanh Liên vô cùng sung sướng. “Dám ám sát Tử Tử Minh, ta sẽ cho người chết trong đau đớn!”

Y ra lệnh dùng roi đánh nàng ta cho đến chết.

^ _ ^

Tử Minh tỉnh dậy, câu đầu tiên đã hỏi về ả tiện nhân kia. Nghe tin ả đang bị hành hình, hấn thất thần lao ra khỏi trường. Chưa bao giờ Tử Minh bộc lộ ra sự yếu đuối của mình, chưa bao giờ trông hấn hoảng sợ đến như vậy. ả ta là cái gì chứ, là tâm can phế phổi hay là sinh mạng của hấn. Y chưa bao giờ nghĩ đến, ả ta là thứ còn quan trọng hơn tính mạng Từ Tử Minh.

Thanh Liên chạy theo phía sau Tử Minh đến hình đài. Rất dễ dàng theo vết hấn, cơn mưa tuy nặng hạt cũng không thể xóa đi dấu máu đỏ kéo dài theo bước chân Tử Minh.

Y đứng đó trông thấy hết tất cả. Cơn giận dữ của Từ Tử Minh, hoảng sợ, nuối tiếc, đau lòng ... ả đàn bà đó một lần nữa làm tổn thương Tử Minh, vùng chạy khỏi hấn, rồi lao mình khỏi đài cao vạn thước. Thanh Liên liều mạng cầm chân Tử Minh lại, nếu không hấn cũng nhảy theo nàng ta rồi.

Những ngày sau đó, Tử Minh như phát cuồng. Hấn điều binh lực như muốn vệt cạn sông Nguyệt ca để tìm thi thể của nàng ta. Sau ba ngày, mọi việc có vẻ như vô ích. Còn Tử Minh thì dường như đổi khác, hấn trở nên câm lặng. Trong mắt hấn chỉ còn lại màu đen u ám đầy chết chóc. Thanh Liên cảm thấy sợ hãi con mắt đó.

Tử Minh gọi y đến bên cạnh, nhìn vào mắt y rồi nói, “Hãy ở bên cạnh ta!”

Y thụ sủng thất khinh, vô cùng bàng hoàng như vì lời nói đó. Tất cả hạnh phúc trên thế gian này không gì sánh được với lời nói nà bây giờ dù có chết cũng không còn hối hận.

Nếu lúc đó y chết, có lẽ đã hạnh phúc hơn bây giờ rồi. Y lại phạm thêm một sai lầm. Y chọn con đường ở lại bên cạnh hấn.

Vì mê đắm, y mặc cho Tử Minh tự tung tự tác. Cho dù hấn thả hết bảy vị công chúa trong thần điện, rồi loan tin các nàng đã chết y cũng mặc kệ. Dù hấn chiêu binh mãi mã thu nạp người Miêu thành lập Miêu quân, y cũng không nói tới. Chỉ cần Tử Minh giữ lời hứa.

Quỳ trước kim loan điện Tử Minh xin không về kinh phục chức, mà nguyện ở lại Cổ thành. Long nhan nổi giận, Thanh Liên phải dùng hết sức khuyên giải ngài. Y tình nguyện cả đời này sẽ theo dõi bám sát Tử Minh, nhất quyết không để hấn phương hại đến Thần Châu nữa bước. Hoàng thượng sủng ái y, nên cuối cùng cũng chiều theo. Y cất bước cùng Tử Minh trở về Cổ thành, mộng tưởng xây dựng chốn bình an của hai người.

Là y đã nhìn lầm Tử Minh. Không ngờ hấn lại là một kẻ vong ơn bội nghĩa. Y nhớ lại đêm đầu tiên trở về Cổ thành đã bị Tử Minh đè xuống. Hấn cười gằn.

-Giết người đi thì thật lợi cho người quá!

Y không ngờ so với mình, Tử Minh lại còn hiểm độc hơn nhiều. Thanh Liên bị Tử Minh chặt hết tay chân rồi nhét vào một chum đất. Hấn mỉm cười đắc ý.

-Từ bây giờ hãy trở trở thành bon sai do ta trồng. Suốt đời ở bên cạnh ta.

Thanh Liên đau khổ, căm hận gào thét. Nhưng so với sự điên tiết của y, thì Tử Minh lại càng điên cuồng hơn; so với sự hiểm độc của y, thì Tử Minh lại càng tàn bạo hơn. Giữ Thanh Liên lại bên cạnh, là để cho hấn mặc sức trút giận trả thù. Y đã sai lầm, tại sao lại dám làm hại người con gái mà Tử Minh yêu quý nhất.

Tử Minh đặc biệt tốn nhiều tâm cơ để đối phó với y. Sợ y không chịu nổi hành hạ tàn bạo mà chết, nên hấn cố công tìm Thụ Nhân Ký cấy lên mình Thanh Liên.

Thụ Nhân Ký không biết là độc trùng hay thực vật, một khi bám vào người liền biến người ta thành thụ nhân. Thụ và nhân ký sinh lên nhau, cộng sinh với nhau cùng sống cùng chết. Thụ hấp thu sinh mệnh y mà sống, đồng thời cũng nuôi dưỡng không để y chết. Mỗi ngày y đều cảm nhận được rễ cây len lỏi trong huyết mạch mình, thân thể y không ngừng chịu nỗi đau đớn bị tàn phá. Tử Minh khoái trá hành hạ y không nương tay, mọi vết thương y phải chịu sau đó lại mọc ra một nhánh cây. Đến nay Thanh Liên cũng không biết y đã là cây hay là người.

Trong vách tường mật thất có trồng một cái cây đầy lá, trên thân cây xù xì chỉ còn lại một mảng trắng có hình nét mặt người. Đó chính là y, là nét duy nhất còn tồn tại chỉ khẳng định rằng y ban đầu cũng đã từng

là người.

Tử Minh cũng thật là ưu ái, mỗi ngày đến đây ‘chăm bón’ cho y nổi kinh hoàng. Bên cạnh hắn cũng chỉ còn Thanh Liên mà thôi. Hắn cũng vô cùng giữ lời hứa, đã để Thanh Liên bên cạnh mình. Tử Minh kể cho y nghe tất cả bí mật của hắn, những kế hoạch rồ dại của hắn, kể cả những tâm tư của hắn. Hắn đã yêu nàng như thế nào. Dự định hắn vạch ra cho Cổ thành như thế nào. Hắn sẽ sống tiếp như thế nào. Thanh Liên cảm thấy sợ hãi. Tử Minh đang ôm ấp mưu đồ lật đổ Đại đô. Hắn muốn khi nàng công chúa người Miêu trở về, sẽ không còn bất cứ thứ gì đe dọa nàng còn tồn tại nữa.

Tử Minh điên cuồng. Tử Minh âm độc. Nhưng hắn cũng là bậc trí giả, là kẻ có tài năng thiên bẩm. Hắn sẵn sàng trả giá tất cả vì mục tiêu của mình. Trên đời này người bình thường sợ kẻ anh hùng, nhưng kẻ anh hùng lại sợ nhất bọn côn đồ liều mạng. Tử Minh không phải là một anh hùng, hắn là kẻ thậm chí tính mạng của mình cũng đã không còn cần nữa rồi. Một kẻ liều mạng cũng không còn từ bất cứ thủ đoạn nào.

Cuối cùng hắn cũng đã làm y cảm thấy hối hận. Hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này, hối hận vì đã dấn tới với một con quỷ tàn bạo.

24. Chương 24 : Đừng Tin Những Lời Hắn Nói.

Chương 24: Đừng tin những lời hắn nói.

Bảo hân lần mò đi trên những bậc đá lạnh lẽo dẫn sâu vào lòng đất. Nàng không mang theo đèn, vì không muốn làm khinh động bất cứ thứ gì đang chờ đợi nàng phía dưới. Sử dụng đôi mắt đã từng luyện tập trong bóng đêm để dò đường, Bảo Hân căng người ra cảnh giới xung quanh. Chỉ là nàng không ngờ phía cuối bậc thang lại có ánh sáng. Đó không phải là ánh đèn mà là ánh sáng ngoài trời đang chiếu vào.

Bậc thang dẫn xuống căn phòng đá ẩm thấp rộng chừng năm mươi mét, đào sâu trong lòng đất. Trên tường, trên trần và nền đá không giống tự nhiên mà dường như được con người xây dựng nên. Mặt đá vuông vức được xếp tầng tầng lớp lớp tạo thành một gian phòng kín. Trên trần có một lỗ tròn sáng dường như thông với một miệng giếng, “Quá cao để có thể phi thân bay ra ngoài”. Cũng không có bất cứ đồ đạc gì được bố trí dưới này.

Phía bên kia bức tường chỉ mọc một cái cây lớn. Lá cây loà xoà che phủ cả bức tường. Thật lạ lùng, ở một nơi tối tăm ẩm thấp như thế này có loài cây nào sinh trưởng được. Căn phòng vuông vắn chỉ có một lối đi duy nhất thông với bậc thang đá vào phòng Tử Minh. Đây không phải là một thông đạo, mà là một mặt thất kín. Tử Minh không có để bất cứ thứ đồ gì ở đây. “Vậy căn phòng này rốt cuộc là dùng để làm gì?” Bảo Hân cuối cùng cảm thấy có chút thất vọng. Nàng chẳng thể tìm ra được thứ gì ở đây cả.

Có một âm thanh khàn khàn phát ra từ bức tường có cây lá xum xuê.

-Ai đó?

Bảo Hân giật mình nhìn lại, neho mắt nhìn kỹ vào bụi cây. Không lẽ có người trốn sau cái cây đó nên nàng không thể nhìn thấy. Bảo Hân thò tay ra sau cầm lấy áo khí phòng hồ. Nàng căng mắt chăm chú nhìn kỹ thêm lần nữa cái cây đáng ngờ ở vách tường đối diện.

Trên thân cây xù xì có nổi lên một mảng trắng nổi bật, nhìn kỹ thì hoá ra đó là một cái mặt người. Một cái mặt người mọc trên cây đang nói chuyện với nàng sao. Là người tin vào Nguyệt thần và các vị thần tiên như Thanh Đồng, Bảo hân có chút hoảng sợ với cái cây kỳ quái này.

-Người không phải là Tử Minh, làm sao ngươi có thể đến được đây?

Giọng nói khàn khàn vang lên, rõ ràng cái miệng trên thân cây đang mấp máy. Gương mặt trên cây lại nói chuyện với nàng. Bảo Hân nhìn kỹ những nét quen thuộc trên gương mặt đó. Làn da tái mét như người chết, con mắt xéch danh đá, cái môi mỏng hẹp như một đường chỉ vô cùng hiểm độc. Bảo Hân giật mình. Nãy giờ nàng đang diện kiến Thanh Liên, một kẻ thù mà nàng căm hận nhất. Chính hắn đã cắt lưỡi nàng.

-Người là ai? – Thanh Liên lại hỏi thêm một lần nữa.

Nàng mỉm cười bỏ ám khí xuống. Cho dù chuyện gì đã xảy ra với y đi chăng, thì bây giờ y cũng không thể làm hại nàng thêm được nữa. Bảo Hân tiến về luồng sáng bên trên miệng giếng rơi xuống, để y có thể nhìn rõ nàng. Bảo Hân móc trong người ra cây Minh Tuyền trầm bói lại mái tóc đang buông dài của nàng. Hi vọng y nhận ra. Năm xưa, dù rút xuống sông Nguyệt Ca nàng vẫn giữ chặt cây Minh Tuyền trầm này. Nàng giữ nó để nhắc nhở mình có một mối thù cần phải trả. Nàng mong một ngày nào đó có thể quăng đi cây trầm này trước mặt kẻ thù.

Thụ nhân trên tường có chút sững sờ, rồi sau đó thở dài nói.

-Là người ư, cuối cùng người cũng không chết mà đã trở về báo thù sao? – Giọng hần có chút căm tức. Người cần chết rốt cuộc lại không chết.

Bảo Hân gật đầu.

-Người có thể xuống tận nơi đây, có phải đã giết chết được tên Từ Tử Minh đó? – Y hỏi

Bảo Hân lại gật đầu, tuy bây giờ chưa biết hần ở đâu nhưng nhất định nàng sẽ giết được hần.

Thụ nhân trên tường chợt cười một tràng ghê rợn. Không biết là vui sướng hay đau thương. Y tám năm qua bị Từ Tử Minh hành hạ nên vô cùng căm hận hần, chỉ cầu trời cho hần mau chết đi. Y đã từng rất mê đắm Từ Tử Minh, càng yêu càng hận. Mà ... càng hận lại càng yêu thêm. Y có thể rất hận Từ Tử Minh, nhưng trên đời này y càng căm ghét Tư Lý. Tại sao nàng là kẻ đến sau nhưng lại có thể cướp đoạt Từ Tử Minh khỏi tay y. Từ Tử Minh đã chết, y sống cũng như không. Nhưng y cũng nhất quyết không để nàng ta sống vui vẻ trên đời này.

-Làm tốt lắm, cuối cùng người cũng không báo được thù mà chỉ giúp hần thoát ra khỏi khổ đau mà thôi. – Giọng Thanh Liên cười vang vọng trong mật thất.

Bảo hân bắt chợt giật mình ớn lạnh.

-Từ Tử Minh năm năm trước đã chết rồi, hần mà người giết bây giờ chỉ là một xác chết biết đi mà thôi. – Thanh Liên sung sướng khi nhìn gương mặt giật mình của nàng. – Trong trận chiến với Miên vương năm năm trước, hần bị trọng thương rồi bị trúng cổ độc. Vết thương không bao giờ lành lại mà chỉ có thể thối rửa đến chết mà thôi. Lẽ ra hần đã chết rồi, nhưng lại ngoan cố duy trì sinh mạng đến giờ này. Mạng sống hần duy trì là nhờ thuốc, nhưng thân thể hần đã sớm thối rửa hết rồi. Người có biết đầu óc vẫn còn sống mà thân thể ngày một thối rửa là như thế nào không? – Thanh Liên mỉm cười, một nụ cười khủng khiếp. – Đó là đau đớn vô cùng, sống không bằng chết.

Bảo hân vô cùng kinh hãi khi nghe Thanh Liên nói. Khi nhìn thấy y, nàng cũng không kinh hãi sợ sệt đến mức này. Nhìn thấy gương mặt nàng, y dường như còn chưa vừa ý. Y muốn nàng phải đau đớn hơn, phải rơi xuống tận cùng sự tuyệt vọng.

-Người có biết vì sao hần không chịu chết mà lại ngoan cố sống không? Bởi vì hần còn có việc phải làm. – Thanh Liên nhìn Bảo Hân, chuẩn bị cho nàng biết một sự thật đau khổ nhất. – Cha người năm xưa không phải là do hần giết mà là tự sát. Lão ta chịu chết với kiếm của Tử Minh để mong cho người một con đường sống.

Bảo Hân choáng váng, bởi chuyện năm xưa nàng không hề hay biết điều gì. Nàng chỉ định nín Tử Minh đã giết chết cha nàng, thiêu cháy Cổ thành.

-Nhưng lão ta chết thật vô ích. Từ đầu Tử Minh đã có ý tha cho lão ta rồi. – Y càng tiết lộ lại càng như xát muối lên vết thương của Bảo Hân. – Hần không hề muốn tấn công Cổ thành, mà bởi vì hoàng thượng đã lấy tính mạng ba trăm hai mươi tám người của Từ gia ra đe dọa hần. Hần đã định dùng cái chết của mình để bình ổn thế cuộc, vừa muốn cứu gia đình, vừa muốn cứu Cổ thành này. Hần liều mạng kháng chỉ là vì người, tất cả là vì người.

Bảo Hân thấy mặt đất dưới chân mình như sụp đổ. Nàng thấy chân mình không còn chút khí lực, cả người cứ tê dại đi. Không còn cảm giác, không thể thấy gì, không còn nghe gì, nhưng không hiểu sao từng lời, từng lời của Thanh Liên vẫn vang vọng bên tai nàng không thể nào ngăn được.

-Ra lệnh tàn sát Miêu dân là do ta, đốt cháy Cổ thành là do ta. Thậm chí, Tử Minh hẳn còn cố gắng cứu tỷ muội các người, hẳn đã chuẩn bị đưa tất cả các người trốn đến Sa quốc. Các vị tỷ tỷ người bây giờ có lẽ đang còn sống vui sướng ở Sa quốc đó. Vậy mà người lại tổn thương hẳn. Năm đó người đâm bị thương, làm hẳn trúng độc đến nửa năm mới khỏi hẳn. Vết thương người gây trên mặt, làm hẳn mất luôn mất phải. Ha ha ... Hẳn yêu người đến điên cuồng, nhưng rốt cuộc người chỉ toàn hại hẳn.

Thanh Liên cảm thấy nói ra tất cả bí mật thật là cao hứng. Vui vẻ nhất là nhìn Bảo Hân từ từ sụp đổ. Nàng ta đã báo được thù, nhưng lại là báo thù nhầm người. Suốt đời còn lại nàng chỉ còn có thể sống với hối hận và đau khổ.

-Hắn ba năm xây dựng quân đội nuôi ý đồ đánh trả Đại Đô trả thù cho người, nhưng không ngờ phải đem ra dùng với quân Miên Cương. Hắn năm năm kế tiếp xây dựng Tân thành là muốn người có một cơ sở vững chắc không không ai có thể xâm phạm được. Hắn đàn áp người Miêu là mong bọn họ đủ sức mạnh phản kháng lại, mong họ suốt đời căm ghét Đại Đô mà trung thành phục vụ người. Hắn ngoan cố không chết cũng chỉ vì chờ người, vì muốn Miêu quân không bao giờ dám lơ là kẻ ác ma như hẳn. Hắn làm hết thấy là đều là vì người, vì người ...

Thanh Liên cười như điên dại. Từng lời của y đều là nhát dao chí mạng với Bảo Hân. Y sung sướng nhìn từng phần, từng phần sức lực cuối cùng trong nàng sụp đổ. Bảo Hân không muốn tin, nhưng tất cả lời cả Thanh Liên nói đều rất hợp lý. Những mảnh thiếu sót về Từ Tử Minh mà Bảo Hân còn chưa lý giải đã được giải đáp. Phải, bức tranh cuối cùng đã hoàn thành. Trái tim của nàng rồi sẽ chết một lần nữa sao?

Mùi Bạch Lan thoang thoảng trong không khí khiến Thanh Liên giật mình hoảng sợ. Thanh Liên biết chỉ có một người mang trên mình thoang thoảng mùi hương Bạch Lan này. Bởi vì hương Bạch Lan nồng đậm, lại gây ra ảo giác, có thể che giấu được mùi thịt thối rửa trên người hẳn. Thanh Liên đang cười sung sướng thì đột nhiên dừng lại. Người vừa đến làm hẳn không thể cười được nữa.

-Người ...

Y chưa nói hết câu thì một đạo kiếm phong đã ào tới. Nhuyễn kiếm vừa tra vào bao thì thụ nhân kia cũng đã bị cắt ra làm đôi. Y đã không còn giá trị để tồn tại nữa. Linh tính mách bảo Tử Minh phải quay lại để thủ tiêu manh mối duy nhất còn sót lại này, tuy nhiên hẳn đã đến chậm một bước. Thanh Liên thứ gì không nên nói cũng đã nói ra hết rồi.

Tử Minh từ trong bóng đêm bước ra chỗ sáng. Hắn nhìn thân hình nhỏ bé run rẩy của Bảo Hân. Nàng thậm chí còn không nhận thấy hẳn đang đến gần. Có lẽ nàng đã tiến vào cảnh giới tự phong bế bản thân rồi. Đứa trẻ này lúc nào cũng vậy, khi đối mặt với sự việc không mong muốn nàng thường rơi vào trạng thái ‘vô’. Có lẽ trong tiềm thức nàng, có một cơ chế tự vệ giúp nàng cô lập bản thân với những thứ không muốn nhìn thấy. Năm xưa cũng vậy, hẳn nhớ lại khi nàng bước ra từ thần điện thấy hẳn cũng đã ngất ra như thế, không phản ứng gì. Không la, không khóc, ... Chính tình trạng này của nàng mới làm hẳn lo lắng hết mức.

Hắn thở dài. Mỗi thù tám tám trời, vậy mà chỉ vì lời nói của một người nàng lại dễ dàng tin vậy sao. Cúi xuống sau lưng nàng, hẳn thì thào vào tai nàng.

-Sao lại dễ dàng tin lời người khác như vậy. Đừng nghe những gì y nói, y chỉ muốn trả thù người thôi! - Đường như thấy còn chưa có hiệu quả, hẳn nói thêm - Người dễ tin người như vậy, mới bị ta lừa hết lần này đến lần khác. Lần này ta chiến bại, nên tạm tha cho người. Nhưng người nên nhớ kỹ, lần sau Từ Tử Minh ta trở lại chắn chắn sẽ tàn sát hết bọn người Miêu các người.

Giọng hẳn lạnh lùng vang lên trong tai nàng. Không cần biết sẽ lại tổn thương đến nàng sâu bao nhiêu nữa, nhưng hẳn tuyệt đối muốn nàng mạnh mẽ để sống sót. Thậm chí không từ bỏ việc làm cho nàng hận hẳn. Nỗi hận thù làm người ta có thêm ý chí sống còn. Tử Minh bỏ mặc nàng ngồi đó, hẳn đứng dậy bước đi về phía cầu thang đá. Không hề luyến tiếc nhìn lại bóng dáng nhỏ bé đơn bạc của nàng. Không nhìn lại cái cổ trắng ngần của nàng, không nhìn lại cây Minh Tuyền trầm cài trên mái tóc nàng.

“Quả nhiên Minh Tuyền trầm rất hợp với mái tóc nàng”.

Chỉ tiếc là thời gian của hẳn đã hết rồi. Hắn phải ra khỏi cuộc đời của nàng thôi.

Bảo Hân đang hoảng loạn. Cuối cùng, cuộc đời nàng đâu là đúng, đâu là sai? Từ Tử Minh là người xảo trá

như thế nào? Hắn đã lừa gạt hết mọi người trên đời như thế nào? Hắn giả khờ giả ngu ở Cổ thành này như thế nào? Hắn phản bội như thế nào? Hắn đối xử với nàng như thế nào? Đúng vậy, con người giả dối như hắn, chỉ có nàng là nhìn thấu hết.

Đột nhiên mọi chuyện đều sáng tỏ. Tất cả nỗi băng khoảng của nàng đều được giải đáp. “Hắn là người giả dối nhất trên thế gian này!” Nàng khẳng định chắc nịch.

-Inh a.

Tử Minh nghe thấy tiếng kêu xé lòng của nàng. Bảo Hân không thể phát âm tròn vành rõ chữ, nhưng Tử Minh biết nàng đang gọi hắn. “Minh ca”. Từ nhỏ đến lớn nàng muốn gì hắn đều biết, còn hắn thì từ lâu đã không thể lừa gạt nàng.

Hắn quay lại thở dài. Chút sức lực hắn dùng để khống chế bản thân cuối cùng cũng đã cạn kiệt. Chỉ bằng một tiếng nói của nàng. Tất cả rào cản đều biến mất, không tầm không hơi. Đường như có một ngọn núi băng nào đó vừa mới sụp đổ.

-Thật là chịu thua muội luôn!

Hắn phì cười. Đó là nụ cười hạnh phúc nhất, dịu dàng nhất hắn chỉ dành riêng cho nàng. Hắn giang rộng hai cánh tay, chờ đón nàng.

Bảo Hân chạy đến lao vào lòng hắn. Cái ôm thắm thiết nhất, hạnh phúc nhất nàng dành cho hắn. Đã lâu lắm rồi hắn mới có thể chạm vào nàng như vậy. Không gì trên đời này có thể so sánh với báu vật trong lòng hắn. Chỉ với khoảnh khắc này, hắn có thể quên đi tất cả. Không cần ngày hôm qua, không cần ngày mai, chỉ cần khoảnh khắc này thôi.

Hắn bế nàng lên như những ngày thơ bé. Tận hưởng hương vị hạnh phúc có nàng trong tay. Mùi hương này, thân thể này, đã bao lâu hắn luôn khát khao tìm kiếm. Tám năm, tám năm hắn điên cuồng đi tìm nàng có lẽ phát điên lên mất. Hắn không thể ở bên nàng, nhưng lại khát khao có được nàng. Chỉ cần một tiếng kêu của nàng, chút lý trí cuối cùng của hắn cũng không còn, hắn đã không thể bỏ đi được nữa. Cuộc đời này, hắn chỉ thua ở trong tay nàng.

Hai người bọn họ tách ra, nhìn kỹ đối phương sau tám năm xa cách. Nàng đã trưởng thành, ngày càng rực rỡ cũng như hắn từng mong chờ. Hắn thì càng tiêu tụy, thời gian dài chờ đợi có thể tàn phá hắn đến mức này sao. Hắn đã phải chịu đựng những điều gì? Bảo Hân có thể thấu hiểu, vì tất cả những thứ đó đều làm hắn đau khổ.

Bảo Hân giơ tay muốn vén mái tóc của hắn. Tử Minh chụp tay nàng lại. Hắn không muốn nàng nhìn thấy vết sẹo xấu xí trên mặt mình, hắn biết nàng sẽ đau khổ. Nàng mà buồn thì hắn càng ưu phiền hơn.

Bảo Hân gỡ tay hắn ra, nàng muốn nhìn thấy bản thân đã tổn thương hắn như thế nào. Bên phía phải của gương mặt hắn là một vết sẹo kéo dài từ trên trán xuống tới gò má. Mắt phải của hắn cũng đã không còn thấy gì vì vết thương ngày đó.

Nước mắt nàng lăn dài. Trong lòng nàng cuộn lên nỗi chua xót và đớn đau. Nàng hận vì mình đã không tin hắn chút nào, hận vì mình đã gây đau thương cho hắn.

Bảo Hân ôm lấy cổ hắn, hôn vào vết thương trên mặt hắn. Nàng gục đầu trên vai hắn khóc tức tưởi. Bao nhiêu nước mắt dồn nén trong tám năm qua bây giờ tràn ra hết. Cứ như đê vỡ, nước mắt nàng không sao ngăn lại được. Tám năm, rốt cuộc bọn họ đã phí mất tám năm mới lại có thể ở bên cạnh nhau. Ban đầu là trời sinh một cặp, cố sao lại chia lìa.

xem tại

Nàng thật đau đớn nên nước mắt tuôn rơi. Còn hắn, vì quá hạnh phúc nên lệ cũng chảy dài trên má. Hai người bọn họ ôm nhau khóc. Có đau thì cùng đau, có khổ thì cùng khổ. Cố sao lại phải giấu diếm chịu đựng một mình.

Đối với bọn họ trên đời này không còn gì quan trọng nữa. Thời gian, không gian, hận thù, đau thương, mưu mô, quyền lực ... tất cả không còn nữa. Chỉ cần còn có nhau là được rồi. Nếu được, họ nguyện mãi dừng

lại ở giây phút này. Nguyên rằng cả thể gian biến mất, để họ mãi mãi chìm đắm trong giấc mộng của riêng mình.

Nhưng,

“Đời không như là mơ, nên đời thường giết chết mộng mơ”

25. Chương 25 : Thật Ra Người Là Ai?

Chương 25: Thật ra người là ai?

Đã lâu lắm rồi Cự cung mới tập trung đông người đến như vậy. Trong đêm đó, một số lượng nhân lực đông đúc được triệu tập lục soát Cự cung. Đây là nơi ở năm xưa của sứ quân, tuy không đạt tới độ xa hoa rộng lớn như hoàng cung ở Đại đô, nhưng nói nhỏ cũng không phải là nhỏ. Hơn nữa thông đạo là nơi bí mật, cũng không phải là nơi người thường có thể dễ dàng tìm ra. Không có chút manh mối gì, dù đông người tìm kiếm cũng chỉ là mò kim đáy biển.

‘Tiểu Đào Hồng’ vẫn một mực đi theo bên cạnh Lạc Nhân, bởi vì nàng tin rằng hắn có thể tìm ra được điều gì đó. Mới ở cạnh nhau có năm ngày, mà nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn tuyệt đối. Chân nhân bất lộ tướng, hắn nhất định không phải là hạng tầm thường. Nhìn hắn suốt ngày cười cười hời hợt nhưng kỳ thật là người kỹ tính hơn bất cứ ai. Hắn dù có để ý thứ gì thì cũng chỉ hờ hững liếc qua, dù có đang âm thầm mưu tính thì mặt cũng ngây thơ như không biết. Thật là ‘Ngoạ hổ tàng long’.

Từ này giờ Lạc Nhân cứ đi quanh quẩn quanh ngự hoa viên. Có vẻ như hắn là kẻ vô tâm dạo chơi trong vườn, nhưng thật ra là đang đi theo một sơ đồ kỳ quái nào đó.

“Cần, Chấn, Cấn, Đoài, Tốn, Ly, Khôn, Khảm. Sắp xếp thật là lộn xộn.”

Lạc Nhân vừa đi vừa suy nghĩ. Khu vườn này được bố trí theo một trật tự ngũ hành bát quái. Vừa giống cách bố trí của Kinh Dịch của nước Thanh trà. Vừa lại thêm chút biến hoá trong đó. Có lẽ vì đây là vùng giao lưu với văn hoá Miên Cương, nên trật tự có chút thay đổi. Tuy văn hoá hai phương khác biệt, nhưng cũng là thuận theo thiên mệnh, dùng đạo tự nhiên để mà suy tính. Chỉ cần đọc được hết sự ảo diệu trong cách bố trí này, ắt tìm được lối đi vào mật thất.

Cả hoàng cung tuy xây theo phong thuỷ của Nguyệt giáo, nhưng tất cả đều xem ra rất bình thường. Duy chỉ có chỗ này là bố cục đặc biệt nhất. Vừa ẩn chứa kỳ môn độn giáp, vừa có trận bát quái trấn ểm. Đã từng đột nhập qua trọng địa các nơi trộm báu vật, Lạc Nhân không hề lạ gì với cách bày trận phong thuỷ trấn ểm như thế này. Hắn đi vòng vòng trong ngự hoa viên, có lẽ cũng sắp phá được trận đồ này rồi.

Càng thuộc dương kim, đại diện cho trời; nếu xét theo kinh dịch, quẻ tiên thiên chỉ toạ hướng nam, quẻ hậu thiên là hướng tây bắc. Nhưng trong ngự hoa viên này khoảnh sân rộng đại diện cho quẻ Càn lại được bố trí ở hướng bắc.

Tương tự quẻ Đoài thuộc âm kim, đại diện là hồ sen được bố trí ở hướng nam. Trong khi theo kinh dịch, quẻ Đoài tiên thiên toạ hướng đông nam, hậu thiên thì chỉ hướng tây.

Bố cục rối rắm này làm Lạc Nhân đã đi ba vòng quanh ngự hoa viên vẫn chưa nghĩ ra được. Không biết thì thôi, càng biết nhiều lại càng phải suy nghĩ nhiều đến nát óc đến như vậy. Ái chà, ai bảo hắn suốt ngày đi theo Thanh Đồng, bị nàng ta dạy dỗ đến mức đã trở thành ‘đồng tây kim cổ, bách hiểu sinh’, chuyện trên đời này cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu.

Đồng Đồng thích nhất là đọc sách, nên hắn cũng không ngần ngại tập hợp được bao nhiêu là bảo tịch, bí kiếp trên thể gian này cho nàng ta. Các loại sách đó đều là tri thức quý giá, không phải là loại đặc biệt cao quý thì hắn cũng không mang về. Đồng Đồng đọc xong cái gì hay cũng đều mang lại dạy cho hắn, làm khổ hắn trên đời này cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh thông. Người bình thường suy nghĩ cái gì một lần, hai

lần không được thì thôi. Còn hần thì việc gì cũng phải suy đến một trăm, hai trăm giải pháp; bởi vì bất cứ tình huống nào, hần tin rằng bản thân cũng có thể tìm ra đáp án.

Lạc Nhân đi phía trước, dáng bộ tiêu sái, gương mặt mỉm cười đến gần ngõ. Đó là thói quen của hần, trông mặt hần như đang thanh thoi thưởng trà, ngắm trăng ấy chính là lúc hần đang suy nghĩ dữ dội nhất.

‘Tiểu Đào Hồng’ đi phía sau, nhìn hần đến là nóng ruột. Đây là giờ phút nào rồi, thời gian càng kéo dài, thì việc truy bắt tàn dư Dạ diệu quân càng khó khăn. Tuy nàng không có lợi ích gì trong việc này, nhưng nhìn bộ dáng thanh thoi của hần làm nàng cũng phải khẩn trương thay. Đúng là “hoàng đế không gấp, nhưng mà thái giám lại gấp”.

Nàng nhìn thấy phía trước có một tảng đá, chỉ cần hần đi thêm hai bước nữa ắc hần sẽ vấp vào. Nàng cẩn thận nhắc nhở.

-Coi chừng hòn đá phía trước!

Vậy mà hần dường như không nghe được lời nàng nói (Thật sự là hần không thể nghe được) vấp ngay vào hòn đá giữa lối đi. Hần té sầm xuống mặt đất. “Võ công hần rất cao cường mà, sao lại té đến thê thảm thế kia” (Võ công của hần cũng không cao, chỉ có khinh công thì rất tốt, ngoài ra sở hữu năng lực đặc biệt khác người mà thôi)

‘Tiểu Đào Hồng’ thở dài một tiếng, chạy tới đỡ hần dậy. Tên biến thái này không hiểu là loại người gì, lúc thì hiên ngang khí khái bất phàm, làm người người kính phục; lúc lại hậu đậu vô dụng như một nam hài làm người ta không thể bỏ mặt.

Nàng giúp hần trở người ngồi dậy, gương mặt hần lấm lem đầy đất, hai lỗ mũi còn đang bị chảy máu. Thấy vậy ‘Tiểu Đào Hồng’ không khỏi bật cười.

-A, ‘lỗ mũi ăn trầu rồi’!

Hần quẹt mũi của mình rồi nhìn lại vết máu trên tay.

-Đúng vậy, ‘lỗ mũi ăn trầu rồi’.

Mặt dù gương mặt lấm lem, Lạc Nhân vẫn nhe răng ra cười. Lần đầu tiên nhìn thấy hần cười ngây thơ như vậy, trái tim nàng bỗng bất giác đập nhanh hơn một chút. Nàng cúi xuống rút chiếc khăn tay ra để giấu đi gương mặt đang nóng bừng của mình. “May mà trời tối, hy vọng hần không nhìn thấy.”

‘Tiểu Đào Hồng’ để Lạc nhân nằm trên gối mình, rồi đưa khăn chấm máu trên mũi hần. Ai bảo đây là cách duy nhất để cầm máu mũi chứ. Nếu bây giờ để hần ngồi dậy chắc chắn máu sẽ chảy ra không ngừng. Tuy biết là vì đang chữa bệnh, ‘Tiểu Đào Hồng’ ra lệnh ỳnh phải tỏ ra bình thản không được suy nghĩ thiên lệch gì; nhưng không hiểu sao con tim nàng lại không nghe lời, càng lúc càng đập dữ dội hơn. Nếu hần không mau mau ngồi dậy, chắc nàng đến nín thở mà chết mất thôi.

Vậy mà tên Lạc nhân đang nằm đó lại có bộ dáng vô cùng thoải, giống như hần rất quen thuộc với việc gối đầu trên chân nữ nhân vậy. ‘Tiểu Đào Hồng’ cảm thấy bức bối, dường như nàng vừa uống phải một hủ giấm chua. Nàng giật mình, “Đúng rồi, bản thân mình hoàn toàn không biết gì về hần cả”. Tên nam tử thần thần bí bí này đột nhiên xuất hiện bất cớ nàng, võ công của hần, khí chất của hần đều vô cùng kỳ bí và đặc biệt. Thân phận mà hần nói, nàng vừa nghe là biết ngay hần đang bịa đặt. Ngay cả tên của hần, liệu có đúng là tên thật của hần hay không. Một kẻ lai lịch bất minh như hần vậy mà nhiều lần lại dám chiếm tiện nghi của nàng. Lần ở trấn phủ, hần ôm sau lưng nàng chế trụ. Lần ở quán trọ là tệ nhất còn dám ra lệnh nàng thay y phục. Lần ở sơn trại, “À không, lần đó không tính”, lần đó là nàng chủ động ôm hần. Nàng nghĩ tới càng thấy mình thật là thiệt thòi, tự nhiên giận dữ muốn hất hần ra khỏi chân mình.

Thế nhưng ‘Tiểu Đào Hồng’ chưa kịp hất Lạc Nhân ra thì hần đã tự động bật dậy. Hần nói với nàng.

-Ta đã nghĩ ra rồi!

Hần chưa nói hết câu thì máu mũi lại tiếp tục trào ra. ‘Tiểu Đào Hồng’ thấy vậy, quên hết cả giận dữ, kéo hần nằm trở lại. Thấy hần đổ máu, nàng thật là sốt ruột nha.

Lạc Nhân bị kéo nằm xuống, vẫn vô cùng hào hứng với phát kiến vừa nghĩ ra. Nhìn hần cười tà mị vô cùng đắc ý. ‘Tiểu Đào Hồng’ nhìn thấy cũng đành thở dài. Thật ra đầu mới là con người thật của hần, khi thì gian tà, lúc lại rất ngây thơ, thỉnh thoảng lại trở nên vô cùng nghiêm túc. Nàng bắt đầu mất hết lòng tin rằng có thể đối phó với hần rồi.

Lạc Nhân gối đầu vào chân ‘Tiểu Đào Hồng’, ngửa đầu ra sau để máu mũi không chảy nữa. Khi hần ngửa đầu nhìn thì thấy trời đất đảo ngược. Câu trả lời chính là ở đây, “trời đất đảo ngược”. Kinh dịch biện luận bát quái có từ tứ tượng, lưỡng nghi. Trong lưỡng nghi bao gồm âm dương, trên dưới. Sức mạnh của mặt trời là chí dương đặt bên trên chí âm, đại diện là mặt trăng. Nhưng người Miêu thờ Nguyệt thần lại cho rằng chí âm là tối cao, trong việc diễn giải và tính toán bát quái có chỗ sai lệch so với Thần Châu. Do đó sinh môn không phải nằm theo hướng thông thường mà chắc chắn là nằm trong tử lộ.

^ _ ^

Nguyệt thần giáo của người Miêu cho rằng con người được sinh ra chưa phải là sống. Cuộc đời mỗi người chỉ mới là một sự thử thách, chỉ những ai vượt qua được, đến khi chết đi mới được Nguyệt thần đón nhận về thế giới ánh trắng, về ngôi nhà thật sự của họ. Có thể nói người Miêu tôn sùng cái chết. Bởi mỗi khi một người qua đời, họ mới chính thức bắt đầu cuộc hành trình về nhà của mình. Mỗi đám tang đều là lễ mừng linh hồn được về nhà. Nhưng người Miêu cũng rất tôn trọng sinh mạng, chỉ có cái chết tự nhiên nhất mới được coi là đã vượt qua thử thách để về nhà. Những người bị giết chết, dù là chính tay họ kết liễu mạng sống mình, cũng bị coi là kẻ bỏ cuộc, chính là tội lỗi báng bổ thần linh. Nhưng ngược lại, đức tin của họ cho rằng hy sinh cứu được một sinh mạng khác lại là một vinh quang, những tử sĩ có thể được Nguyệt thần đón về gia nhập đoàn quân bất tử của người. Đoàn quân của Âm giới tà nhân, vị nam thần mạnh nhất trong đức tin của Nguyệt thần giáo, chồng của Nguyệt nữ thần.

Bên dưới Cự cung không ngờ lại còn tồn tại một điện thờ vô cùng rộng lớn bằng đá đen. Lạc Nhân và ‘Tiểu Đào Hồng’ đã tìm được lối vào Âm giới Tà Nhân thần điện ở sau một ngọn giả sơn ở ngự hoa viên. Lối vào này lại được kích hoạt bởi cơ quan ở hồ sen, mà cơ quan này chỉ được mở ra bằng cách tác động vào vị trí đặc biệt khác, để mở được lối vào thì phải trải qua cả một quá trình khởi động đặc biệt khắp ngự hoa viên. Nếu không phải là người biết lối vào thì ít ai ngờ rằng cách mở lại phức tạp đến vậy. Chỉ có Lạc Nhân nhờ vào sự hiểu biết cộng với may mắn mới phá được bí mật này thôi.

Bọn họ dẫn cả một đám người Miêu mang đuốc rực rỡ tiến xuống địa cung này. Kể cả những trưởng lão trong Miêu quân cũng không ngờ Cổ thành còn ẩn chứa nhiều bí mật đến vậy.

-Truyền thuyết, đây chính là địa cung trong truyền thuyết! – Một lão già râu tóc bạc phơ thốt lên.

-Lão biết nơi đây là địa phương gì sao? – Lạc nhân thấy lão kích động quá bèn quay qua hỏi.

-Hồi bẩm công tử, đây chính là Âm Giới Tà Nhân địa cung, điện thờ trong truyền thuyết của người Miêu. – Sau chiến công của Lạc Nhân, trên dưới người Miêu vô cùng tôn kính hần. – Trong thần tích của bốn giáo, ban đêm sẽ chia thế giới làm hai nửa. Một nửa thế giới ánh trắng của Nguyệt thần, một nửa thế giới bóng tối của Âm thần. Âm thần là một nửa của Nguyệt thần không thể tách rời. Điện thờ của Nguyệt thần và Âm thần vốn phải được xây dựng đối xứng với nhau qua hai thế giới, bên trên và bên dưới, bóng tối và ánh sáng, trắng và đen. Nhưng Âm thần vốn là vị tà thần, trong nghi thức thờ cúng yêu cầu hiến tế người sống, dần dần trong tôn giáo người Miêu đã không còn thờ cúng nữa. Cũng không ngờ, vẫn còn tồn tại điện thờ Âm thần bên dưới Cổ thành. – Lão nhân kết thúc câu nói với một giọng trầm trồ thán phục.

Không trầm trồ thán phục sao được khi trước mắt họ là một thần điện đá đen cực kỳ to lớn bằng kích thước của thần điện màu trắng phía trên mặt đất. Cả hai đều giống nhau y hệt, ngoại trừ ký hiệu lớn phía trước. Điện thờ màu trắng có ký hiệu tròn của mặt trăng, điện thờ màu đen mang ký hiệu hình thoi của con mắt. Ký hiệu màu đen đó làm đoàn người có hơi ớn lạnh, dường như có thứ gì đó ẩn nấp sau cái màu đen đó này đang âm thầm quan sát nhìn họ.

Lạc Nhân chán nản nhìn đám người đứng bất động trước thần điện. Bọn họ đều bị choáng ngợp trước phát hiện này. Hơn nữa họ là người Miêu, là những kẻ tin vào truyền thuyết tâm linh kỳ bí của riêng họ, nên có phần e dè địa cung màu đen này. Lạc Nhân ngược lại, hần là người ngoại tộc, lại có Bá khí hộ thân. Hơn nữa, còn có một vị quý thần đang sống hần hồi ở trong nhà hần. Lạc Nhân không có gì phải sợ cả. Một mình hần tiến về phía trước, bước chân lên những bậc đá đen sáng loáng của thần điện.

Bọn người phía sau như bị hành động của Lạc Nhân sức tỉnh. Bọn họ nhìn cái lưng của hắn, dường như có một sự tự tin lan truyền trong họ, “Đi theo sau người này chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra được.”

Bên trong thần điện tối om, những ánh đuốc cả bọn mang theo cũng không giúp gì hơn cho họ. Bốn bề đều là đá đen, màu đen như áp đảo hết trông mắt của mỗi người. Bọn họ lấm lét sợ sệt nhìn chung quanh, cứ như sắp có một ác quỷ nào đó chuẩn bị nhào ra tập kích họ. Lạc Nhân vẫn mỉm cười, tiêu sái dẫn đầu. ‘Tiểu Đào Hồng’ đi bên cạnh nhìn hắn một cái để lấy thêm tự tin trấn an mình. Nàng không biết rằng lúc này đây, trong đầu hắn đang tích cực truy tìm manh mối.

Địa cung nằm dưới đất chắc chắn đã mấy trăm năm không được mở cửa. Nhưng trên nền sàn phía trước là vô số dấu chân lôn xôn. Là của Dạ Diệu quân vừa mới tiến qua đây, hay là của những cổ nhân đã tồn tại mấy trăm năm về trước. Không khí có chút lưu chuyển, ít nhất cũng có lối thông ra ngoài. Quá im ắng, nếu một đạo quân hơn năm trăm người di chuyển không thể không để lại bất cứ âm thanh nào. Trừ phi họ chỉ là một nhóm ít người, hoặc bọn họ đang đứng yên không di chuyển nữa.

Có mùi máu. Lạc Nhân sững người cảnh giác. Bá khí nhanh chóng lan ra phòng hộ khắp cơ thể. Choang một tiếng, lưỡi hái lớn hơn ba mét từ trên trần óc xuống chạm phải lớp phòng vệ bằng Bá khí kêu lên chát chúa. Thì ra thần điện không chỉ đơn giản là điện thờ mà còn có hệ thống phòng vệ chống xâm nhập.

‘Tiểu Đào Hồng’ thét lên một tiếng lớn cơ hồ muốn ngắt xiu. Nàng đứng gần Lạc Nhân nhất, lưỡi hái đó thiếu chút nữa cũng đã bổ phập vào người nàng. Hơn nữa trên đó còn dính lủng lẳng một xác người mặc quân phục Dạ Diệu nhỏ máu.

“Coi bộ mặt đạo rút lui của Dạ Diệu quân cũng không hề suôn sẻ.” Lạc Nhân buông lưỡi hái đó ra, nó lập tức thu ngược về phía bức tường đá đen mang theo cả xác chết ban nãy, không hề để lại bất cứ dấu vết gì.

Lạc Nhân quay người lại hỏi.

-Trưởng lão?

-Đó ... đó ... đó có lẽ là còn đường của tể vật. – Lão già lập cập trả lời. Bởi vì Lạc Nhân đi dẫn phía trước nên bọn họ không hề chạm phải bất cứ cơ quan ám khí nào, nhưng lưỡi hái dài hơn ba mét đó cũng đủ dọa bọn họ hồn xiêu phách lạc. – Người bị hiến tế cho Tà Nhân phải bước trên tử lộ này, chỉ cần đi hết con đường mà không bị mất mạng, tức là đã bị Âm thần che bai không nhận vật tế. Người đó sẽ bị đuổi khỏi tộc Miêu. Giữa hai con đường bị hiến tế và bị đuổi khỏi bộ tộc cũng đều thê thảm như nhau.

-Vậy cũng có nghĩa là phía sau điện thờ này chắc chắn có lối thông ra ngoài?

-Công tử, này giờ những điều ta nói cũng chỉ là nghe kể lại, không hề có bằng chứng nào cụ thể. Địa cung này đã thất tích mấy trăm năm, cho dù trước đây cũng chỉ có một số ti tể trưởng lão cao niên nhất mới được biết đến mà thôi. Tà thần tuy là vị thần quan trọng trong bốn giáo, nhưng lại bị cấm thờ phụng, bị coi là tà giáo. Vì vậy những thông tin về thần điện này là điều hoàn toàn bí mật.

-Vậy tại sao Dạ Diệu quân lại biết đến chỗ này? – Lạc Nhân nghiêng nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, vừa như hỏi lão ti tể vừa như tự hỏi bản thân mình.

-Công tử, thành chủ ngày xưa đánh chiếm được Cổ thành đã độc chiếm khu vực thần điện và thư viện phòng, cấm dân chúng bén mảng đến những nơi này. Mà thần điện và thư viện phòng lại là nơi chứa đựng hầu hết điển tịch, thư sách của người Miêu. Nên việc y nắm giữ được bí mật của địa cung cũng là một khả năng có thể xảy ra. – Một tướng trẻ của Miêu quân đứng ra giải thích.

Vì lời hứa với Bảo Hân, trước giờ sự việc của Cổ thành cũng đã được Lạc Nhân lưu tâm nghiên cứu đến. Nhưng quả thật, thông tin mà hắn thu thập được khá là khiêm tốn. Một mặt do trước đây phiên thổ này cũng ít giao lưu với bên ngoài, nên thông tin được ghi lại rất ít. Sau đó Từ Tử Minh lại thực hiện chính sách phong tỏa tin tức, nên dù Mật Giả của Thính Phong các phái tới cũng không thu được tin tức gì nhiều hơn. ‘Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’, về phương diện này Lạc Nhân vẫn cần đến bọn người Miêu đi phía sau cổ vấn.

Hắn ngoắc hết bọn họ lại, dồn lại thành một đám người đứng sát rạt với nhau. Sau đó lại tung ra một chiêu thức gọi là Tuyệt Viên, dùng Bá khí bao bọc hết cả đám lại. Toàn bộ bọn họ đều được Bá khí bảo vệ khỏi những đòn tấn công vật lý thông thường. truyện copy từ

-Đi sát nhau, không được tách xa khỏi ta!

Lạc Nhân cẩn thận dặn dò. Mà dù hắn không dặn vậy bọn họ cũng không dám tách nhóm đi ra ngoài. Nhìn thấy lưỡi hái dài lúc này còn không biết sợ sao, “Không cần biết công tử có biện pháp gì, nhưng đứng gần hắn vẫn có cảm giác an toàn hơn hắn”. Vậy là cả đám người túm tụm cùng nhau đi trên con đường hiển tế của Âm Thần Tà Nhân.

26. Chương 26 : Sập Bẫy

Chương 26: Sập bẫy

Tiếng binh khí va chạm nhau chất chứa vang lên xung quanh đám người, càng lúc càng nhiều và dày đặc. Từ trên trần nhà, vách tường, dưới sàn, cơ quan ám khí phóng ra không sao đếm hết. Bọn người Miêu đi xung quanh bị dọa cho ‘hồn xiêu phách lạc’. Những mũi tên dài hơn cả thước, những thanh trảm mã đao khổng lồ đột nhiên phóng vào bọn họ, nhưng khi cách mặt họ khoảng vài tấc đều bị Tuyết Viên chặn lại hết. Có người còn đủ tỉnh táo để nhận ra hình như quần mình bị ướt mất rồi, “Thật là xấu hổ không chịu nổi.” Nhưng dù là ai, hễ bị rơi vào tình trạng này cũng sẽ dễ dàng thứ lỗi cho hắn thôi. Bởi vì trải nghiệm thật sự quá khủng khiếp. Nếu không có năng lực siêu phàm như Lạc Nhân thì bọn họ khó có thể vượt qua con đường tử vong này.

Nhưng Lạc Nhân lại nghĩ khác, “Ngoại trừ cái xác đầu tiên, không còn thấy bất cứ dấu vết nào của Dạ Diệu quân nữa. Chỉ dựa vào võ công thông thường mà có thể vượt qua trận tử vong này, Dạ Diệu quân quả thật tinh nhuệ hơn người.”

Đi qua hết con đường tử vong, là đến khu vực bệ thờ. Mọi người ai nấy cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Thấy dường như đã hết nguy hiểm, Lạc Nhân hạ Tuyết Viên xuống. Đây tuy là chiêu thức phòng thủ tuyệt vời nhưng bù lại vô cùng mất năng lượng. Chỉ đi có một đoạn đường ngắn mà hắn thấy trong người hơi uể oải. Tuy năng lượng Sinh khí trong người hắn vì luyện tập nên tích trữ nhiều hơn người bình thường, nhưng khả năng của hắn không phải là vô tận. Hắn cần phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đến được nơi đây điện thờ cũng đột ngột chấm dứt. Con đường tử vong chỉ dẫn tới một sảnh thờ rộng thênh thang. Hai bên là một hàng dài chín cột đá khổng lồ chống đỡ mái vòm. Hành lang xung quanh bệ thờ có dạng chữ nhật, vách tường khắc đầy các truyền tích tôn giáo. Ngoại trừ lối đi mà mọi người đi vào, không còn có bất cứ cánh cửa nào hết. Bọn người Miêu quân tản ra xung quanh để tìm lối đi tiếp. Có mấy kẻ nhất gan, thấy cơ quan bẫy rập thì chân cũng nhũn ra hết, cũng đành ngồi lại xung quanh để tự trấn tĩnh bản thân.

‘Tiểu Đào Hồng’ cũng ngồi một góc thầm quan sát hắn. Năng lực của hắn, nàng đã vài lần chứng kiến, nhưng lần nào cũng có cảm giác kỳ dị, không thể phân biệt nổi hắn đang dùng loại võ công gì. Lấy khả năng suy diễn của nàng, thì trên đời này không có loại võ công nào có thể luyện được khả năng cách không phòng thủ như hắn. “Lạc Nhân, thật ra ngươi là ai?”

Lạc Nhân ngồi nhàn nhã trên bệ đá, trông có vẻ vô tư lự nhưng thật ra đang ngấm quan sát xung quanh. Mùi máu nồng nặc, không phải Dạ Diệu quân toàn bộ vượt qua được tử vong trận, mà là bọn họ vô cùng cẩn mật trong việc thu dọn hiện trường, vết máu đã được chùi sạch, thi thể đã được xử lý, nhưng mùi máu tanh cũng không thể che dấu được tình trạng thương vong của họ. “Ba mươi, không, có lẽ hơn năm mươi người bỏ mạng”. Lạc Nhân hình dung ra phong cảnh tang thương nơi mình đang ngồi đây. Một đám người áo đen đang thu thập xác đồng bọn. Máu bị lau sạch, nguyên tắc hành sự của họ không cho phép để lại dấu vết, dù đang trong tình cảnh khốn cùng hay bị truy binh. “Tiếp theo, tất cả hơn bốn trăm người bọn họ đã biến vào góc nào?”

Mấy người Miêu quân đang gõ gõ, sờ soạn khắp các bức vách. Không có tác dụng gì, bức vách không có tiếng kêu rỗng mà cũng không có cơ quan. “Luận theo lý mà nói ...”, Lạc Nhân thầm nhớ đến kết cấu của

vô số bảo tàng, điện thờ mà mình đã đột nhập qua, “Chính là mật đạo đường được đào bên dưới, mà nơi đáng nghi ngờ nhất chính là bệ thờ”.

Lạc Nhân mỉm cười nhảy xuống đất. Hắn chỉ cần vận Nhiên khí một chút, cường hãn đẩy cái bệ đá lớn, nặng hơn ngàn cân sang một bên. Tiếng động lớn làm mấy người xung quanh giật mình quay lại. Bệ đá khổng lồ đã bị một người dời sang nơi khác, bên dưới lộ ra một nắp hầm bí ẩn.

“Trời ơi, sức lực này, sức lực này có thể tính là người thường nữa không?”

Lạc Nhân không thêm quan tâm bọn họ nữa, cầm lấy cây đuốc nhảy ngay vào nắp hầm. Đến giai đoạn này, hắn không thể bảo hộ cho tất cả bọn họ được nữa, chỉ có những kẻ có khả năng thật sự mới có thể đi theo hắn mà thôi. Quả nhiên chỉ có khoảng mười mấy người nhảy xuống theo hắn, một trong số đó chính là ‘Tiểu Đào Hồng’, nàng quyết tâm bám theo hắn đến cùng. Chừng nào tìm ra được bí mật về hắn mới thôi. Tuy chỉ có một ít người đi theo, nhưng hầu hết bọn họ đều tin tưởng có Lạc Nhân ở đây, thì cũng có thể dễ dàng tóm gọn gần năm trăm tên Dạ Diệu quân đang bỏ trốn.

Cả bọn đang đứng giữa một căn phòng tròn, rộng chừng trăm mét vuông. Xung quanh là mười ba ô cửa đá đen. Trên mỗi ô cửa đều có khắc ký hiệu của Tà Nhân, giống như mười ba con mắt bí ẩn đang nhìn bọn người đang đứng giữa phòng. Mấy người Miêu cảm thấy run sợ, họ cảm thấy những ánh nhìn đang soi mói họ, vì đã dám mạo phạm vào nơi thần thánh này.

-Các vị, chúng ta đã bước vào mê cung của Âm giới thần điện rồi! - Lạc Nhân mỉm cười giới thiệu.

Bên dưới mặt đất có một địa cung, mà bên dưới địa cung lại ẩn chứa mê cung. Với kiểu bố trí này Lạc Nhân cảm thấy có chút phần kích thích và cao hứng. Nơi đây không chỉ đơn giản là che dấu thông đạo ra phía ngoài, mà còn ẩn chứa một kho tàng nào đó. Lần trước đột nhập vào một địa cung hai tầng như thế này, hắn đã tìm được một báu vật làm Đồng Đồng vô cùng vui vẻ. Lần này, liệu hắn có may mắn tìm được một kho báu khác hay không. Ý nghĩ đó làm hắn càng cười vui như hoa như ngọc.

-Công tử, làm sao bây giờ. Không lẽ chúng ta phải chia nhau đi vào các cửa đó. – Một tên Miêu quân lên tiếng. Tuy rất can đảm đi đến mức này, nhưng ý nghĩ một mình đi lạc trong mê cung nơi đây làm gã không khỏi ớn lạnh.

-Đúng là chúng ta sẽ chia nhau ra, nhưng sẽ đi thành từng tốp bốn người. Ở đây chúng ta vừa vặn mười sáu người, chia làm bốn nhóm. Mỗi nhóm đi vào một cửa. Theo ta đoán, những cửa ở gần nhau ắt hẳn sẽ thông nhau, nếu không cũng là đường cụt. Một nhóm bốn người đi vào mê cung đến ngã ba sẽ tự động chia thành hai nhóm nhỏ. Nếu lại gặp ngã ba lần nữa thì lại chia ra. Đến khi chỉ còn một người mà gặp ngã ba nữa sẽ chọn lối rẽ bên phải. nếu lối đi vẫn còn ngã rẽ thì chỉ được đi ba lần rẽ phải liên tiếp, sau đó không được đi tiếp mà phải vòng lại đường cũ báo với đồng đội, bởi vì một trong số họ chắc chắn sẽ gặp đường cụt rồi. Trên đường phải để lại ký hiệu, vẽ mũi tên theo hướng đã chọn. Nếu là đường cụt hay gặp được đồng đội tức là đường thông nhau thì nên dùng dấu X gạch bỏ mũi tên của mình đi. Chúng ta sẽ tập trung lại nơi này, báo cáo tổng cộng tìm được bao nhiêu lối đi chưa khám phá hết rồi mới khám phá những cánh cửa tiếp theo.

Lạc Nhân dự đoán căn phòng tròn ắc hẳn là tâm mê cung. Mê cung này được xây dựng trong lòng đất, tỏa ra các hướng nhưng chắc chỉ có một lối được mở rộng, còn các lối khác chỉ là dùng để đánh lạc hướng.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hắn, bốn cánh cửa đầu tiên chỉ dẫn đến những ngã cụt hoặc các lối đi thông nhau nhằm đánh lừa cảm giác phương hướng của người đi. Đây là công việc tinh tế cần phải cẩn thận tính toán, nên mọi người cũng không quá nôn nóng. Họ lại tổ chức đi tìm ở bốn cánh cửa tiếp theo. Lần này thì thu được dấu vết của Dạ Diệu quân. Một căn phòng đá, chứa đầy xác của đội quân giáp đen. Có đến gần một trăm cái xác được sắp xếp trong căn phòng này. Coi bộ dù đã đến đây, nhưng vẫn còn mối nguy hiểm nào đó khiến cho Dạ Diệu quân tử nạn.

Trong loạt cửa thứ ba họ tìm thấy nhiều lối đi chưa được khám phá hơn. Đến lúc này, sau khi mọi người chia nhau đi các ngã rẽ, chỉ còn lại Lạc Nhân và ‘Tiểu Đào Hồng’ là cùng lối đi. Nàng cứ ở phía sau liên tục gọi chuyện nói với hắn, nhằm moi móc tin tức. Vậy mà cái tên thần bí đi phía trước vẫn một mực im lặng. Nàng bắt đầu tức tối, hoa chân múa tay, giận dỗi dưng dưng. Cuối cùng la mắng cũng vô ích, nàng giận quá chạy tới kéo tay áo hắn lại.

-Này, ta nói người giả điếc ư? Này giờ người dám làm lơ với ta hả? – Nàng đã bắt đầu giở thói kiêu căng của công chúa ra.

Lạc Nhân ngây thơ quay lại, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng tức giận của nàng, biết ngay là đang có chuyện rồi. Hắn cười tội lỗi.

-Xin lỗi, này giờ ta chú tâm dò đường phía trước nên không để ý, nàng nói gì?

-Không có gì, ta chỉ muốn hỏi người tìm được Dạ Diệu quân thì làm sao đối phó với họ? – Nàng nghi ngờ nhìn nụ cười của hắn, dường như muốn lấp liếm chuyện gì.

-Ha ha ha ... tưởng là chuyện gì, thì ra tay tóm gọn họ chứ sao? – Lạc Nhân cười sáng khoái.

-Bọn họ có hơn năm trăm người đó nha. Mà trừ đám nằm lại trong phòng đá thì cũng có đến bốn trăm. Người làm sao bắt được hết.

-Cô nương yên tâm, cấm vệ quân bọn ta rất có thực lực đó nha, bắt mấy trăm người cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. – Lạc Nhân lại tiếp tục nói xạo, coi nàng như một cung nữ vô tri mà mặc sức ‘hô ngôn lộng ngữ’.

‘Tiểu Đào Hồng’ nghe hắn ăn nói hàm hồ cũng đến phát bực, chưa kịp mở miệng trả treo thì chợt thấy một bóng áo đen vừa mới lú người qua khúc cua nhìn bọn họ. Thấy thái độ chuyển biến của nàng, Lạc Nhân nhanh chóng quay người lại, chỉ kịp nhìn thấy vạt áo đen sột soạt bỏ chạy. Hắn ngay lập tức sử dụng khinh công đuổi theo. Đó là một tên trong Dạ Diệu quân, chịu trách nhiệm đoạn hậu. Dạ Diệu quân biết thông đạo ra khỏi Cổ thành chắc chắn không chỉ là ngẫu nhiên, trong tay họ phải có bản đồ toàn bộ khu địa cung này.

“Dù không phải vì truy bắt Dạ Diệu quân, thì kho báu đối với ta cũng có chút quyền rũ.”

Tuy cũng có khinh công, nhưng ‘Tiểu Đào Hồng’ không thể nào sánh với tốc độ của Lạc Nhân, cùng xuất phát điểm nhưng khoảng cách giữa bọn họ ngày càng xa. Tên Dạ Diệu quân lại quẹo sang một ngã rẽ khác. ‘Tiểu Đào Hồng’ nghe thấy một tiếng động quen thuộc làm nàng sợ hãi, đó chính là tiếng dây dẫn đang cháy. Tên Dạ Diệu quân đang châm pháo nổ. Nàng hét lên.

-Lạc Nhân, coi chừng pháo nổ!

Nhưng hắn cũng như mọi khi, không thèm nghe nàng nói bất cứ lời nào, vẫn cứ chạy theo tên Dạ Diệu quân vào ngõ rẽ.

Một chùm tia sáng loé lên khuất sau ngã rẽ, tiếp theo là tiếng động kinh hồn do pháo nổ gây ra. Đường hầm mê cung rung chuyển nứt vỡ, đất đá bắt đầu rơi ào ào xuống đầu “Tiểu Đào Hồng’. Không còn cách nào khác, nàng đành phải ngồi xuống ôm đầu chờ cho chấn động đi qua.

Khi nhận thấy đất đá không còn rơi nữa nàng mới đứng dậy hét to. (.

-Lạc Nhân!

Nhưng hoàn toàn không tiếng hắn trả lời. Quả pháo đó nổ ở phạm vi gần như vậy, liệu có làm hại đến tính mạng hắn không. ‘Tiểu Đào Hồng’ lao tới đóng đồ nát, trong lòng dấy lên một nỗi sợ không tên.

27. Chương 27 : Trước Khi Chết, Người Nghĩ Đến Ai?

Chương 27: Trước khi chết, người nghĩ đến ai?

Hắn là đứa trẻ ra đời trong sự mong chờ của cả thị tộc, người sẽ thừa kế Thành Gia trong tương lai. Thành gia không chỉ là một dòng họ bình thường mà còn là cả một thôn tộc lớn sống ở núi Bạch Long sâu giữa vùng rừng núi Đại Lâm Phong. Trong thôn tộc của họ rất quan trọng vấn đề huyết mạch. Hiện nay, ông cố của hắn lại là tộc trưởng của cái thị tộc này, vì vậy sự ra đời của Lạc Nhân giúp cha hắn chắc chắn giữ được ghế tộc trưởng đời tiếp theo.

Ngày hân chào đời, cả dòng họ mở tiệc mừng vui lớn. Người người hân hoan chào mừng đứa bé trai kháu khỉnh, người sẽ trở thành kẻ thừa kế tương lai. Ông nội hân đặt cho hân một cái tên rất hay, Thành Lạc Nhân.

Nhưng đứa trẻ được mong đợi ấy dường như có vấn đề gì đó. Nó đã ba tuổi nhưng vẫn chưa biết nói, suốt ngày chỉ quấy khóc. Nó được chuẩn đoán, điếc bẩm sinh. Niềm hy vọng như thế bị tắt ngóm.

Cha hân chỉ nhìn hân thờ dài, còn mẹ hân mỗi lần nhìn thấy hân thì lại ứa nước mắt. Thật là bất hạnh cho gia đình mà. Rồi nhị nương hân có thai, một ‘hy vọng’ khác sắp được chào đời. Và hân thật sự bị bỏ sang một bên.

Lạc Nhân lớn lên trong rừng núi hoang dã. Không ai có thể dạy dỗ hân, không ai chơi với hân, còn ngôi nhà chỉ là nơi hân trở về khi đói.

Ngày đó hân bảy tuổi. Trong thôn có một sự kiện lớn xảy ra, làm xôn xao trên dưới. Nhưng việc gì đối với hân cũng không quan trọng, hân có thể hiểu được gì đâu.

Có một người vừa mới xuất hiện ở nơi hân thường ngồi. Đó là một chị gái lớn hơn hân một chút, toàn thân mặc đồ đỏ. Hân giận dữ dùng dùng muốn đuổi kẻ kia đi, ngôi miếu đỏ này chính là giang sơn, lãnh thổ của hân. Hân la hét rú rít và làm ra vẻ phùng mang trợn má như mấy con khỉ chuẩn bị đánh nhau. Người kia thấy hân chỉ cười khúc khích.

“Xem người rất giống tiểu hầu tử nha.”

Đây là cảm giác gì, hân chưa từng biết đến.

“Đây là tiếng nói.”

“Tiếng nói là gì?”

“Là ngôn ngữ của mọi người.”

“Ngôn ngữ là gì?”

“Là thứ ta sẽ dạy cho người.”

Từ ngày đó hân mới biết thì ra mọi thứ trên đời này đều có một cái tên. Âm thanh, thì ra là những thông điệp hân nghe thấy. Tại sao hân không thể nghe được thứ gì ngoài giọng nói của người đó?

“Bởi vì ta là người đặc biệt.”

Tại sao hân chưa từng học chữ lại có thể dễ dàng hiểu được nàng?

“Bởi vì cái ta trao cho người không phải là ngôn ngữ mà là sự thông hiểu.”

Nàng trở thành người bạn của hân, người chị chăm sóc hân, người thầy dạy hân, là vị thần bảo hộ cho hân. Hân học ngôn ngữ và cách thấu hiểu vạn vật trên đời này. “Bầu trời, chim, cây ...” thì ra, thế giới này có nhiều âm thanh như vậy.

“Người hãy nhìn đây, khi miệng ta như thế này có nghĩa là ta đang nói A”.

Hân học được cách nhìn xem mọi người đang nói gì. Điều mà trước đây hân không biết, thì ra mọi người đều gọi hân là ‘thằng câm’, là ‘tai hoạ’, là ‘rác rưởi’. Hân lao vào đánh lộn với người ta. Sau lần gia đình hân dùng tiền để thu phục mấy người bị hân đánh, hân mới hiểu vị trí của mình trong gia tộc. Thành lạc Nhân trở thành bá vương, ác bá trong thôn.

Cha hân chưa từng để hân trong mắt đến nửa giây, mẹ hân chỉ nhìn hân rồi thờ dài.

Chỉ khi đêm xuống, Đồng Đồng mới xuất hiện bầu bạn với hân.

“Tại sao trên người lại có vết thương?” Đồng Đồng nghiêm khắc nhìn hân.

Lạc Nhân giật mình, chỉ bằng ánh trăng mà sao nàng có thể nhìn thấy được. “Đánh nhau với người ta.” Hân tiêu nghiū, ác bá một phương rất sợ vị tỷ tỷ này.

“Tại sao lại đánh nhau?”

“Bọn họ coi khinh đệ, nói đệ là rác rưởi”

Đồng Đồng thở dài ôm hấn vào lòng, “Đứa cháu tội nghiệp của tỷ tỷ, ta nhất định không để ai tổn hại đến người.”

Sáng hôm sau có người kéo hấn đến từ đường của gia tộc. Tất cả các bậc trưởng lão ngồi đầy đủ vào vị trí của mình, oai nghiêm nhìn xuống chỗ hấn. Trên mặt ai cũng lộ vẻ căng thẳng. Hấn lo lắng nhìn khắp nơi, không thấy bất cứ ai lộ vẻ thân thiện. Chỉ đến khi nhìn thấy bóng áo đỏ đang ngồi ở vị trí cao giữa sảnh, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

-Đại lão, đã đưa Lạc Nhân đến rồi. - Hấn nhìn môi ông nội mấp máy mới hiểu được lời ông đã nói. Nhưng tại sao ông nội cao quý của hấn lại có vẻ kính cẩn với tiểu nữ nhỏ tuổi như nàng.

-Trước khi qua đời, ông nội của ông đã dặn điều gì? - Hấn nhìn thấy nàng nghiêm mặt nói chuyện.

-Ông nội ta trước khi qua đời đã dặn ta phải nghe lời người. Người là em gái của bà nội, là bà bà của ta. Một trăm năm trước bà bà gặp được thần tiên trong rừng Âm Dạ nên mới trở nên bất tử, bất lão. Sau khi ông mất, bà bà là người có vị trí cao nhất trong gia tộc này, bà bà là người sẽ thay ông chăm sóc con cháu. Mọi việc nhất thiết phải nghe theo lời bà bà.

-Ông nhớ được là tốt. Hôm nay ta quyết định chọn Lạc Nhân làm người thừa kế, thì có gì không được? - Bà bà cao cao tại thượng nhìn ông nội hấn trách mắng, như đang giáo huấn trẻ con.

-Lời của Đại lão, thân làm con cháu sao có thể không nghe, nhưng Lạc Nhân là đứa bất toàn, nó không biết nói, không nghe dạy dỗ làm sao có thể làm người thừa kế? - Lần này là cha của hấn ‘lên tiếng’.

-Điều đó có phải không, Lạc Nhân?

Nàng nhìn vào mắt hấn, ánh nhìn trù mẩn không giấu diếm. Hấn, trên môi có tia mỉm cười, đáp.

-Không phải.

Một lời nói ra làm chấn động tất cả các trưởng lão đang ngồi trong sảnh đường. Không ai ngờ hấn có thể nói được. Thậm chí cha của hấn còn té từ trên ghế xuống.

-Người ... người ... người có thể nói sao? - Lão run rẩy chỉ vào mặt hấn.

-Phụ thân, chỉ tại trước đây người không hỏi đến hài nhi thôi. - Hấn cười cười, có vẻ thoả mãn trước thái độ của lão cha.

Thanh Đồng nghiêm mặt.

-Vậy bây giờ có còn vấn đề gì nữa không?

-Không có vấn đề gì, tất cả xin nghe theo Đại Lão.

Tất cả trưởng lão đều đồng loạt đứng lên bái hạ Thanh Đồng. Có thể dạy dỗ một tên câm điếc biết nói, hơn nữa còn là mồm mép lanh lợi, mọi người cam bái hạ phong. Với thần lực của Thanh Đồng, với khối tài vật người mang đến cho Thành gia, thật không ai còn dám bàn cãi gì. Hết thấy mọi việc sau này, chỉ cần có Đại lão thì Thành gia không cần phải lo lắng gì cho tương lai nữa. Lạc Nhân thuận lợi trở thành người thừa kế đời tiếp theo của Thành gia.

Ba năm sau, khi Lạc Nhân được mười tuổi, cha của hấn lên ngôi tộc trưởng thì hấn cũng thuận thể trở thành Tông chủ. Nhưng vị Tông chủ quái gở này vẫn như trước, không hề tiếp xúc với ai. Ban ngày hấn rúc vào thần điện ngủ, còn ban đêm hấn làm gì thì có trời mới biết. Chỉ là thỉnh thoảng có người trông thấy hấn cùng với một đứa trẻ khác cầm lồng đèn đi dạo ở bia rừng.

“Đồng Đồng, nhìn xem, đệ đã cao bằng tỷ rồi!” Hấn và nàng luôn giữ thói quen trao đổi bằng ý nghĩ với nhau.

“Đúng rồi, người cũng đã mười tuổi, rốt cuộc cùng tuổi với ta rồi.” Nàng nhìn hấn cười âu yếm.

“Sao bằng tuổi với tỷ tỷ được, chẳng phải năm đó tỷ nói lớn hơn đệ ba tuổi nên bắt đệ gọi là tỷ tỷ”

truyện copy từ

“Đúng vậy, năm đó người bảy tuổi, quả thật là nhỏ hơn ta ba tuổi. Nhưng bây giờ người đã mười tuổi nên bằng tuổi ta. Lạc Nhân, ta vĩnh viễn cũng không thể lớn lên. Ta chỉ mãi mãi mắc kẹt ở lứa tuổi này thôi.” Nàng buồn buồn trả lời.

“Thật ra tỷ đã sống bao nhiêu lâu rồi?” Hấn tự nhiên nghiêm túc nhìn vào mắt nàng hỏi.

“Ta chỉ mới sống có mười sáu năm, nhưng thời gian bên ngoài đã trôi qua một trăm lẻ sáu năm rồi. Lạc Nhân, sau này người sẽ còn lớn lên nữa, nhưng thời gian của ta đã phải dừng lại. Đây là lời nguyện, là hình phạt ta phải chịu, vì đã dám đi vào thế giới của thần tiên.” Nàng chợt trở nên âu sầu ảo não. “Nhìn tất cả người thân của mình phải chết, từng người một bỏ lại ta mà ra đi. Đó là hình phạt tàn khốc nhất. Thậm chí ta còn không thể chết” Nàng thở dài “Vì vậy đành phải sống tạm trên đời này thôi.”

“Đệ không biết tỷ cảm thấy buồn vì việc gì, nhưng có nhiều thời gian sống hơn người khác không phải là rất tốt sao. Những việc trong đời này không thể làm hết, thì tỷ có thể làm tiếp ở đời sau. Bao nhiêu người chạy đến thôn chúng ta mua thảo dược cũng chỉ với mong ước kéo dài sự sống ra đó thôi. Tỷ xem, mấy cái cây này cũng giống như tỷ, đã sống hơn trăm năm, nhìn bao nhiêu đời người ở thôn Thảo Mộc chúng ta lớn lên rồi mất đi. Chúng cũng đâu có buồn khổ gì đâu. Chúng vẫn luôn im lìm đứng đó bảo vệ cho thôn làng chúng ta. Tỷ tỷ chẳng phải đã hứa với nội tổ, sẽ mãi mãi chăm sóc đời sau của con cháu Thành gia. Tỷ chỉ cần ở cạnh bên chúng ta, khi ta lớn lên tỷ lại chăm sóc cho con cháu chúng ta. Tỷ tỷ sau này người nhất định rất bận rộn.” Hấn nhẹ nhàng cười.

Thanh Đồng cũng nhìn hấn. Đứa bé này lại có thể nói ra những điều sắc bén như vậy, thật là thông minh quá lứa tuổi rồi. Nàng mỉm cười theo hấn, nụ cười ngây thơ đó nàng rất thích, chỉ là không ngờ hấn đã bắt đầu khôn lớn rồi. Bắt đầu hiểu chuyện như vậy.

“Ừ, vậy ta đành phải sống tiếp để chăm sóc người hết kiếp này, sau đó lại tiếp tục chăm sóc cho con cháu người. Nghĩ thôi cũng thấy đó là một công việc rất cực nhọc và mất thời gian.” Thanh Đồng cầm tay hấn cười khúc khích. Đứa em này làm nàng thật vui vẻ.

“Chỉ cần trân trọng từng thời khắc, vui vẻ từng thời khắc, thì việc sống lâu hay ít cũng có quan trọng gì.” Hấn trầm ngâm nói nhỏ.

“Hả người nói gì?” Thanh Đồng quay qua nhìn hấn.

Hấn cười tươi đáp trả “Không có gì, ta nói rằng năm sau khi mười một tuổi, nhất định không gọi người là tỷ tỷ nữa!”

“Cái gì, ta lớn hơn người, người không gọi là tỷ tỷ thì gọi là cái gì?” Nàng chống nạnh tỏ vẻ oai phong với hấn.

“Chẳng phải tỷ tỷ nói người mãi mãi chỉ mười tuổi thôi sao, năm sau đệ mười một tuổi là lớn hơn tỷ rồi. Lúc đó tỷ phải gọi đệ là ca ca đó.” Hấn vừa nhẹ nhàng cười vừa vùng chạy.

“Há, cái tên nhóc này, hôm nay dám lên giọng với ta nha. Cho người gọi tỷ tỷ là dung túng người quá rồi. Mau gọi ta là bà bà đi.” Nàng giả vờ thị uy với hấn.

“Không gọi, không gọi. Sau này chỉ gọi muội muội thôi.” Hấn chạy trước nhè lưỡi nhát ma nàng.

Thanh Đồng đuổi theo phía sau, làm bộ hùng hổ đuổi theo hấn “Nhóc con, không được xem thường lão tổ mẫu.”

Cuộc rượt đuổi năm đó, mười lăm năm nay vẫn chưa hề chấm dứt. Nhưng vai trò bây giờ đã đổi khác, hấn là người đuổi theo, còn nàng là người đang chạy trốn. Hấn càng lúc càng lớn, lên thì nàng lại càng lúc càng xa rời hấn.

“Đồng Đồng, có còn nhớ lời hứa năm xưa? Suốt đời suốt kiếp này phải ở bên cạnh ta, không được xa rời ta.”

^ _ ^

Lạc Nhân tỉnh lại sau cơn mơ. Đầu óc hấn choáng váng còn thân thể thì đau nhức. Tri giác dần trở lại với hấn. Đầu óc hấn dần dần định hình trở lại, hấn cũng đã lơ mơ nhận ra mình vừa nhận của một khối pháo nổ vào mặt. Hấn tự rửa thâm trong bụng, thật quá khinh suất khi tin rằng tên Dạ Diệu quân đang trốn

chạy không thể làm hại mình. Rõ ràng bản thân bất cẩn đã bị người ta dồn vào bẫy. Dù đã vận Bá khí lên hộ thân, nhưng thời gian quá nhanh, Bá khí vẫn chưa mạnh để chống lực của thuốc nổ. Lạc Nhân đoán có lẽ hắn đã bị thương rồi.

Hắn hé mắt ra nhìn xung quanh. “Chết tiệt!” một cảm giác đau rát từ mắt đưa tới làm hắn choáng váng. “Không phải là bị thương ở mắt chứ?” Trong lòng Lạc Nhân dấy nên một nỗi sợ hãi cực độ. Hắn cố gắng nhìn xung quanh. Bóng đêm, chỉ toàn là bóng đêm. Hắn đưa bàn tay lên trước mặt, không thể thấy gì, chỉ toàn là một màu đen.

Hắn bắt đầu bước vào một giai đoạn mà người ta thường gọi là ‘hoảng sợ cực độ’. Không còn cảm giác được đây là trên dưới phải trái, chỉ có một màu đen đang vây lấy hắn. Bóng đen đáng sợ và thế giới cực kỳ im lặng. Hắn cảm thấy sự tồn tại của mình đang mất dần, bóng đêm đang nuốt lấy hắn.

Có một bàn tay nắm lấy tay hắn. Lạc Nhân sững người, nhận ra hắn không phải không phải hắn chỉ có một mình. Bàn tay hắn đang cảm mềm mại, nhỏ nhắn. “Nhất định đây là tay nữ nhân”. Những ngón tay thon dài chắc chắn là rất đẹp, tuy nhiên trên đó lại có vết chai do việc luyện kiếm quá nhiều. Trong đầu hắn hiện lên một cái tên.

-Tiểu Đào Hồng?

‘Tiểu Đào Hồng’ ngồi đối diện nhìn Lạc Nhân đầy nghi ngại. Khi nàng tìm thấy, hắn đang ngồi bần thần giữ đồng hồ nát hoang tàn gạch đá. Nàng thì thấy vô cùng nhẹ nhõm. “Quả nhiên hắn vẫn không sao, năng lực kỳ dị của hắn có lẽ có thể chống lại được pháo nổ trong cự ly gần.” Nhưng dường như có chút không không đúng lắm. Trên người và quần áo hắn hầu như không suy suyễn, nhưng trên má lại có hai dòng huyết lệ tuôn dài. Hắn đang nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giơ trước mặt mình, đôi mắt vô cùng hỗn loạn. Chưa bao giờ nàng thấy gương mặt khinh hời của hắn như bây giờ. Nàng chỉ quen với một Lạc Nhân luôn cười cười khinh mạn. Nhìn thấy hắn như bây giờ, ‘Tiểu Đào Hồng’ thấy có chút đau lòng.

-Lạc Nhân, không sao chứ?

‘Tiểu Đào Hồng’ chạy tới, ngồi trước mặt hắn hỏi han. Nhưng thậm chí hắn còn không nhận ra nàng đang ở bên cạnh. Gương mặt hắn chỉ hiện lên một nỗi hoang mang, hoảng sợ cực độ. ‘Tiểu Đào Hồng’ vẫy vẫy bàn tay trước mặt hắn.

-Lạc Nhân, Lạc nhân. Có thể nhìn thấy ta không?

Nhưng Lạc Nhân chỉ im lặng không phản ứng. Hắn dường như đang chìm đắm vào một thế giới khủng khiếp nào rồi vậy. ‘Tiểu Đào Hồng’ hoảng sợ nắm lấy bàn tay hắn, nàng muốn kéo hắn trở về thế giới thực này.

Mặt Lạc Nhân ngẩn ngơ, sau đó hắn phục hồi lại, mỉm cười một nụ cười dịu dàng với nàng.

-Tiểu Đào Hồng? – Hắn dịu dàng gọi ‘mật danh’ của nàng.

‘Tiểu Đào Hồng’ cảm thấy có lỗi, vì vào giờ phút này rồi mà nàng vẫn còn có thể đỏ mặt vì nụ cười của hắn. ‘Tiểu Đào Hồng’ dự định trả lời nhưng sức nhớ ra hình như ngoài việc bị thương ở mắt, hắn còn không thể nghe thấy gì. Nàng lật lòng bàn tay của hắn ngửa ra, viết vào đó mấy chữ “Thấy sao?” Mong rằng hắn có thể đọc được, nếu không thật hết cách.

Lạc Nhân như trút được gánh nặng, hắn thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm.

-May rằng có nàng ở đây, ta thực sự không xong rồi. Hình như quả đạn pháo đó làm mất ta bị thương, bây giờ không thể nhìn thấy gì hết. – Hắn phục hồi ngay cái kiểu vừa cười vừa nói, làm như thực sự cũng không phải chuyện lớn gì xảy ra vậy.

“Có thể chữa được không?” ‘Tiểu Đào Hồng’ viết thêm mấy chữ vào tay hắn. Nàng nhớ rằng hình như hắn có biết qua y lý, dường như hắn rất quen thuộc với các loại thuốc.

-Không biết rõ, phải chờ đến khi trở về nhờ Bảo Hân coi giúp mới được.

“Cũng không thể nghe gì à?”

-Đó là do bẩm sinh ta đã không nghe được gì? – Hắn cười buồn.

“Xin lỗi!” Nàng giật mình vì điều hấn thú nhận. Thì ra hấn bị điếc bẩm sinh. Nên trước giờ mấy lần nàng gọi, không phải là hấn làm lơ mà thực sự không thể nghe được. ‘Tiểu Đào Hồng’ cảm thấy có lỗi vì nhắc đến nỗi khổ của người khác. Vậy mà trước đây nàng còn trách móc hấn đủ điều. Đã không nghe được gì, bây giờ hấn còn bị thương ở mắt. Nàng cảm thấy trách nhiệm bảo vệ hấn, hiện giờ phải trông cậy hết vào mình.

-Vì chuyện gì? – Hấn ngây ngô hỏi.

Nàng không trả lời, chỉ viết thêm mấy chữ “Ta dẫn ngươi ra khỏi đây.”

^ _ ^

‘Nói dễ làm khó’. Tuy hứa sẽ đưa Lạc Nhân rời khỏi mê cung, nhưng ‘Tiểu Đào Hồng’ càng lúc càng cảm thấy vô phương bắt lặc. Đường hầm quay trở về đã bị pháo nổ làm sập, nên nàng chỉ có thể dắt Lạc Nhân tiến về phía trước. Rất tiếc, nàng đâu thể giống như Lạc Nhân, có kinh nghiệm xông phá cơ quan mật thất. Sau một hồi rẽ trái, rẽ phải đi đến toát mồ hôi; chính ‘Tiểu Đào Hồng’ cũng không biết bản thân mình đã đi đến địa phương nào nữa. Lạc Nhân đã không thể nhìn thấy gì, đành phải giao phó hết cho nàng. Cảm nhận bàn tay mình cầm đang toát mồ hôi hột, mạch đập loạn xạ, hấn biết là không xong rồi. Nhưng bây giờ mà nói ra một câu “đi lạc”, thì chắc cả hai cùng hoảng loạn lên mất.

Hấn mỉm cười trấn an.

-Cứ bình tĩnh từ từ thôi.

Tuy không thể nhìn thấy, hay nghe thấy gì; nhưng hấn biết lời nói của mình đang có tác dụng. Mạch đập của nàng đang từ từ hoà hoãn lại. “Đúng vậy, muốn xông phá cơ quan phải thật từ từ, bình tĩnh thì mới có thể tính toán ra được”

Quả nhiên chỉ sau hai khúc quẹo nữa ‘Tiểu Đào Hồng’ đã có phát hiện. Nàng vui vẻ viết vào tay hấn, “Có ánh sáng phía trước”

^ _ ^

‘Tiểu Đào Hồng’ vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy phía trước có ánh đuốc bập bùng. Cô lẽ là gặp được mấy đồng đội người Miêu đã chia nhau ra lúc nãy chẳng. Đang lúc tuyệt vọng tưởng rằng mình mãi mãi đi lạc trong mê cung rồi, thấy ánh đuốc chẳng khác nào chết đuối vớ được bè. Nàng nắm tay Lạc Nhân kéo chạy về phía ánh sáng.

Quả nhiên là có người, hơn nữa còn là rất nhiều người. ‘Tiểu Đào Hồng’ dắt Lạc Nhân chạy thẳng vào hang ổ của bốn trăm tên Dạ Điểu quân.

Hành lang nàng vừa chạy ra, hướng thẳng đến một khoảng sân tròn của trường đấu đồ nát. Xung quanh là những bức tường đá, tiếp nối trên đó bố trí thêm những bậc thang dùng để làm khán đài. ‘Tiểu Đào Hồng’ hoảng sợ nhìn đám Dạ Điểu quân đứng bao vây trên những bức tường cao ngất, tất cả vũ khí đều đã rút ra, hết thấy lăm lăm hướng về phía nàng.

Một giọng lạnh lùng cất lên.

-Cung tiễn thủ, bắn!

Tất cả các cung thủ nhắm hướng hai người mà bắn. Bằng vào võ công của nàng, tay không tác sát, tránh được vài mũi tên cũng đã vô cùng chật vật. Nàng hét lên.

-Mau dừng tay, ta là Lưu Quang Chi Mỹ. Là thập thất công chúa của Thần Châu.

Nghe thấy vậy mấy tên cung tiễn thủ cũng dừng tay lại, bọn họ chính là lực lượng quân đội tuyệt đối trung thành với hoàng gia. Thế nhưng, tên đã rời khỏi cung thì làm sao có thể thu hồi được. Một mũi tên oan nghiệt lao mạnh như xé gió, nhắm hướng Lạc Nhân mà lao tới. Hấn không thể thấy cũng không thể nghe gì, thì làm sao có thể tránh tên. Chi Mỹ hét cách, đành phải giơ tay ra cản mũi tên lại. Thế nhưng mũi tên uy lực xuyên thẳng qua tay nàng, xé gió lao về phía Lạc Nhân.

‘Nhất tiễn xuyên tâm’. Mũi tên cắm thẳng vào giữ lồng ngực hấn. Lạc Nhân ôm ngực khụy xuống. Hấn cảm nhận được dòng máu ấm nóng đang trào ra từ lồng ngực mình. Hấn đã bị thương ư? Hấn sắp chết sao?

Người ta nói trước khi chết, tất cả cuộc đời sẽ một lần nữa trải qua trước mắt. Kẻ sắp chết sẽ thấy lại người mà mình yêu thương nhất cuộc đời mình. Lạc Nhân mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt tròn bầu bĩnh như búp bê sứ, mái tóc xoăn lộn được cột thành hai chùm. Nàng mặc một bộ áo màu đỏ rực như hoa hồng. Từng lời từng lời nàng nói với hắn, hắn đều ghi nhớ trong lòng.

Lạc Nhân dùng chút sức lực cuối cùng lấy một mảnh ngọc bội từ trong áo ra. Hắn đập mạnh xuống đất làm ngọc bội vỡ nát.

“Người còn thì ngọc còn, người mất thì ngọc tan.”:dongcung2:

28. Chương 28 : Quỷ Có Cách Của Quỷ

Chương 28: Quỷ có cách của quỷ

Năm Hồng Cảnh thứ mười ba, đang lúc giữa đông, tại thôn Thảo Mộc.

Khu hầm mộ của gia tộc Thành gia tự nhiên rung chuyển. Khi mọi người chạy tới xem, thì thấy hai cánh cửa lớn bằng đá của hầm mộ đã mở toan. Bên trong, cái quách bằng ngọc lưu li bị vỡ nát. Đó chính là nơi yên nghỉ của lão thái bà nhà họ Thành, trên nắp quách có khắc mấy chữ Thanh Đồng. Quách đã vỡ, còn người bên trong không biết đã bỏ đi đâu mất.

^ _ ^

Cách thôn Thảo Mộc một ngàn hai trăm dặm về phía nam chính là Cổ thành của người Miêu. Đang là lúc canh ba trời gần sáng, ngoài trời mưa gió vẫn vũ, sấm chớp liên hồi. Đêm nay trong thành không ai ngủ yên, tất cả đều đang chộn rộn ra ra vào vào, đi đi lại lại. Toàn bộ người Miêu vừa mới vừa lật đổ vị cựu thành chủ, tự lập chính quyền. Nào ngờ thành chủ ác ma đó lại chạy trốn, để lại lời nguyên sẽ trở về trả thù, khiến lòng người hoang mang. Công chúa của bọn họ thì đi đâu chẳng thấy, vị công tử được bọn họ coi như chủ nhân tương lai đã dẫn người truy tìm địa cung, cũng mất tăm mất tích.

Tiếng sét rền vang trên bầu trời, ánh sáng chớp loé một cách bất thường, khiến mọi người không thể không chú ý. Tất cả người dân đổ dồn ra cửa sổ, nhìn về phía trời cao. Các tia sét đang tụ lại thành một khối, quả cầu năng lượng khổng lồ treo lơ lửng phía trên Cổ thành, soi sáng khắp nơi sáng chẳng khác gì ban ngày.

Người dân Miêu ngạc nhiên rú lên khi quả cầu sét bắt đầu chuyển động mạnh. Không gian ở giữa quả cầu sét bị vặn vẹo rồi cuộn cuộn, xoáy hút vào một khoảng đen vô tận. Giữa những tiếng sét nổ đi đùng, giữa những vệt sáng loang loáng, người ta trông thấy một đứa bé gái xuất hiện giữa không gian tối thăm thẳm méo mó đó.

Đứa bé gái chỉ khoảng mười tuổi, mặc một bộ áo đỏ rực, mái tóc xoăn cột thành hai chùm đang ngó nghiêng khắp nơi. Nó đang tìm kiếm thứ gì đó, đang chờ cảm nhận một tín hiệu. Quả cầu sét cùng nữ hài hạ thấp xuống mặt đất. Sức mạnh năng lượng khủng khiếp buộc người dân phải lùi ra xa. Quả cầu sét tiếp tục chìm sâu xuống nền đá rắn chắc của Cổ thành. Mặt đất bị xói tung. Không phải kiểu bị nổ tung mà từ từ chậm chậm bào mòn. Đất đá vang tung toé khắp nơi. Chỉ chốc lát sau đã tạo thành một lỗ trống toan hoác, rộng cả dặm sâu thẳng xuống mê cung bên dưới địa cung. Cả mấy trăm năm sau cái lỗ trống đó vẫn còn tồn tại ở Cổ thành, bất cứ ai nhắc đến sự tích cái lỗ đó đều thành kính mà gọi đó là “sự kiện Phá Quân giáng trần.”

^ _ ^

Chi Mỹ đang ngồi hoảng hốt nhìn Lạc Nhân. Mũi tên cắm sâu vào tim hắn nên không thể nhả ra. Nàng nhìn hắn thoi thóp thở những hơi cuối cùng, đầu mũi tên rung rung theo mỗi nhịp tim hắn đập. Nàng không biết mất mình nhòa lệ từ khi nào. Nàng đã không thể giúp gì được cho hắn nữa, hắn đang dần chết đi.

Tiếng động lớn vang vọng khắp nơi, làm bọn Dạ Diệu quân kinh sợ nhìn ngó khắp bốn phương tám hướng. Tiếng động mang đầy vẻ đe dọa và khủng khiếp dường như không phải do con người gây ra được. Mái trần của khu mê cung rền rĩ một hồi lâu, rồi đột ngột vỡ toan, mở ra một khoảng không gian rộng rãi thông

thăng với thế giới bên ngoài. Nơi đây cách xa mặt đất đến gần trăm thước nhưng bọn họ cảm thấy như đã được ra đến bên ngoài, thậm chí cơn mưa rơi xuống còn làm ướt hết những bộ giáp đen của Dạ Diệu quân. Dường như toàn bộ mặt đất phía trên đầu họ đã bị một bàn tay khổng lồ bốc đi hết vậy. Họ kinh dị nhìn quả cầu sét từ trên trời cao chậm chậm hạ xuống.

Âm thanh rền rĩ vang vọng khắp nơi, không phải trong không gian, mà chính trong đầu của mỗi người.

“Lạc Nhân, Lạc Nhân, người ở đâu?”

nguồn

Chìm trong bóng đen vô tận âm u, nhưng Lạc Nhân vẫn nghe thấy âm thanh đó. Chỉ duy nhất có một âm thanh trên đời này hẳn có thể nghe thấy được thôi. Tuy vẫn còn đang chìm trong bóng đêm, nhưng hẳn biết mình vừa mới tỉnh lại sau cơn mê man. Hắn dùng chút sức lực cuối cùng gơ bàn tay lên, giọng hắn yếu ớt.

-Đồng Đồng, ở đây.

Quả cầu sét biến mất, đứa bé gái nhỏ chậm chậm đáp xuống đất. Nàng tung tăng chạy về phía Lạc Nhân.

-Đồ ngốc, sao lại dễ bị thương đến thế kia? – Giọng nàng trách móc.

-Ha ha, chỉ là một chút sơ ý thôi. – Hắn yếu ớt mỉm cười, nói giống như vết thương chí mạng kia chỉ là một vết trầy da bình thường.

-A, thật là phí phạm máu quá đi. – Nàng ta chép miệng tiếc rẻ.

-Xin lỗi đã phung phí như vậy. Đồng Đồng, lại luyện được một khả năng mới nữa sao? – Giọng hắn hư hư vô vô, có vẻ như sắp đứt hơi bất cứ lúc nào.

-Không biết, tự nhiên làm được! – Giọng nàng thoải mái, rõ ràng là giọng nói của một đứa trẻ.

Chi Mỹ ngẩn ngơ nhìn hai người đối thoại. Đứa bé này là ai, cách xuất hiện là thật phi phàm, khí tức bá vương cũng ngang tàng giống như Lạc Nhân. Đúng rồi, chẳng phải Lạc Nhân không thể nghe được sao, vậy mà hai người lại trao đổi với nhau thật dễ dàng.

Phía trên đài cao, một tên cung tiễn thủ lấp tên vào cung. Hắn run rẩy lắp bắp.

-Yêu ... yêu ... yêu quá, chết đi!

Sự hoảng sợ đã làm tên Dạ Diệu quân mất đi khả năng suy xét. Gã dùng cung tên nhắm thẳng vào Thanh Đồng. Thanh Đồng và Lạc Nhân sở hữu những năng lượng đặc biệt và những khả năng mà con người chưa bao giờ biết đến, thậm chí nàng còn có phần mạnh hơn. Mũi tên chưa kịp chạm tới nàng, đã bị Bá khí chặn lại. Một tiếng keng vang lên, mũi tên chạm phải lớp khiên chắn, ngay lập tức rơi xuống đất. Thanh Đồng tiến đến nhặt mũi tên lên, nàng nhìn mũi tên mình đang cầm và mũi tên đang cắm trên ngực Lạc Nhân.

Hắn đang thoi thóp sắp chết, hai mũi tên giống nhau y hệt. Chỉ cần với hai điểm đó thôi, cũng đủ để Thanh Đồng trào sôi lửa giận. Chi Mỹ giật mình nhìn đôi mắt Đồng Đồng vằn lên những tia máu. Đôi mắt đỏ cùng nước da trắng bệch làm nàng ta nhìn như một con quỷ đang giận dữ. Bầu trời nổi lên sấm chớp âm ầm. Lần đầu tiên trong đời Chi Mỹ chứng kiến một màn mưa máu tanh tưởi như vậy. Chỉ trong chớp lát toàn bộ Dạ Diệu quân hơn bốn trăm người bị tiêu diệt. Máu chảy thành sông, thân xác ngổn ngang. Chi Mỹ bàng hoàng lạnh hết cả người. Nàng chợt hiểu ra như thế nào là ‘thần tiên nổi giận’.

Một mũi tên bắn trúng Lạc Nhân bị đổi bằng sinh mạng của hơn bốn trăm người. Trước trường thảm sát quá thảm khốc đó, Chi Mỹ không chịu nổi, nàng bất tri bất giác xỉu.

Trên toàn thân Thanh Đồng ướt sẫm một màu đỏ của máu. Cơn mưa rào rích vẫn không ngừng từ bầu trời dội xuống. Nàng đứng im, để cơn mưa lạnh buốt dội mát tâm hồn mình. “Đã mấy trăm tuổi rồi mà vẫn chưa chín chắn, dễ dàng bị người ta kích động như vậy”. Nàng hít vào một hơi thở sâu, đưa nhịp tim mình dần chậm lại. Bọn người mới bị nàng giết chết, muốn trách thì hãy trách họ sao lại ngu dại dám động vào đứa cháu yêu quý của nàng. Lạc Nhân là sinh mạng của nàng, là lý do duy nhất giúp nàng có thể sống tiếp trong chuỗi ngày dài bất tử của mình. Nàng đi đến bên cạnh hắn, nâng đầu hắn gối lên chân mình. Nàng dịu dàng vết ve mái tóc hắn.

“Xin lỗi lẽ ra ta không nên rời xa ngươi.”

Không biết Lạc Nhân có nghe được nàng nói không. Nhưng chỉ thấy hắn mỉm cười, sau đó hắn trút hơi thở cuối cùng.

Mùi tên không còn rung rinh nữa. Tim hắn đã ngừng đập mất rồi. Thanh Đồng chỉ chờ có vậy, nàng nhẹ nhàng rút mũi ra. Máu trong tim hắn theo vết thương chảy tràn ra ngoài. Mùi máu thơm tho làm cổ họng Thanh Đồng khô rát.

^ _ ^

Thanh Đồng vẫn đang chìm trong giấc ngủ sâu của mình thì bị đánh thức bởi tiếng ngọc vỡ. Hai mảnh ngọc Thông Liên Tâm được chẻ ra từ một khối đá, tâm liên tương thông. Chỉ cần một miếng bị vỡ, thì miếng kia cũng vỡ nát theo. Trên đời chỉ có hai miếng duy nhất, một miếng nàng giữ bên mình, một miếng thì giao cho Lạc Nhân. Nàng luôn biết hắn thường thừa lúc mình đi ngủ sẽ lén ra ngoài chơi, sợ hắn gặp chuyện nên phải dặn dò hắn. “Người còn thì ngọc còn, người mất thì ngọc tan”. Chỉ tưởng lời dặn đó xem như là để phòng hờ, không ngờ hôm nay phải đem ra xài thật.

Thông thường mỗi giấc ngủ của Thanh Đồng bắt đầu từ cuối thu, đến đầu xuân thì tỉnh dậy. Nàng sống lâu hơn người thường, vì vậy một ngày của nàng cũng dài hơn. Mỗi ngày nàng sống được tính bằng một năm của con người. Bây giờ đang là giữa đông, Thanh Đồng cảm thấy bụng đói cồn cào. Nàng cúi xuống, liếm sạch dòng máu đang chảy ra từ tim Lạc Nhân. “Quả thật là rất ngọt”.

Thanh Đồng đã biến thành quỷ từ lâu rồi. Thức ăn của nàng chính là máu người.

Một trăm năm trước, khi mới mười tuổi nàng đã đi lạc vào rừng Âm Dạ. Đó là khu rừng âm u, không bóng người, chỉ toàn là dã thú, ác quỷ sinh sống. Không biết gọi là may mắn hay bất hạnh, nàng gặp được vị thần tiên sống trong khu rừng này. Nàng được mời ăn một bữa cơm, ngủ một giấc trưa, rồi được vị tiên đưa ra khỏi khu rừng. Nếu chỉ có vậy, thì cuộc tao ngộ ấy đã trở thành hồi ức tốt đẹp. Nhưng ôi thôi khi nàng trở về thì mọi vật đã đổi khác. ‘Một năm tiên giới bằng trăm năm ở trần gian’. Cả xóm làng nàng biết giờ đây đã mất hết, cả gia đình nàng toàn bộ đã qua đời. Người duy nhất còn biết nàng chính là vị ca ca hơn nàng bốn tuổi sống cạnh nhà. Người sau này đã cưới tỷ tỷ nàng và hiện nay là tộc trưởng của gia tộc họ Thành. Sau khi gặp nàng thì tỷ phu trăm tuổi cũng đã qua đời, để lại cho nàng một mục tiêu sống tiếp, bảo hộ toàn bộ con cháu nhà họ Thành bình an sung túc.

Thanh Đồng giữ lời hứa.

Ngoài chuyện không thể già đi nàng còn không thể chết. Dù dùng dao đâm vào tim hay nhảy vào lửa thì sau đó vết thương cũng sẽ lành lại, cơ thể nàng sẽ tái sinh. Thanh Đồng còn phát triển những khả năng dị thường khác. Tai nàng trở nên linh mãnh hơn, có thể nghe xa ngàn dặm. Mắt nàng trở nên phi thường, có thể nhìn thấy cả yêu ma quỷ quái, hay dòng chảy sinh mệnh của con người. Nàng có thể đọc được ý nghĩ, không chế đầu óc của con người. Và mới đây nhất, nàng còn phát triển khả năng đi xuyên qua những không gian khác nhau.

Thanh Đồng biết, cơ bản mình đã không còn là con người nữa rồi. Nhưng nàng không phải trở thành thần tiên. Nàng bị biến thành một con quỷ. Thanh Đồng rất ghét ánh sáng. Ban ngày nàng phải trốn trong phòng kín, chỉ đến đêm mới dám ra ngoài. Ánh nắng chói chang làm nàng bỏng rát và đau đớn. Làn da và đôi mắt của nàng cực kỳ nhạy cảm. Và cả vị giác và khứu giác của nàng cũng vậy, Thanh Đồng không thể ăn uống bình thường được nữa. Tất cả những thức ăn nàng cố ăn, cách gì cũng bị ối hết ra ngoài. Chỉ có một thứ nàng có thể tiếp nhận, máu của con người.

Máu của Lạc Nhân có vị ngọt ngào, làm dịu đi cơn đói cồn cào đang sôi rắc trong bụng nàng. Trong đó còn mang theo dòng ký ức của hắn. Tâm tư tình cảm của hắn dành ỉnh, nàng đều biết cả. Dòng máu không chỉ mang theo sự sống, mà còn mang theo ký ức và tình cảm của chủ nhân. Và kẻ hút máu như nàng có thể đọc được chúng. Trước đây, Lạc Nhân đối với nàng chỉ là tình cảm thân thuộc quyến luyến. Nhưng hắn càng lớn, máu hắn lại càng ngọt ngào hơn. Tình cảm trong hắn đang lớn dần lên theo thời gian. Nàng biết, tình cảm của một đứa con nít đã biến thành tình yêu của một chàng thanh niên. Hắn đã yêu nàng sâu đậm biết nhường nào. Nhưng nàng là một con quỷ, kẻ hắn không nên yêu.

Không hiểu sao một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng.

Nàng mãi mãi chỉ là một đứa trẻ, trong khi hắn đã lớn lên thành một thanh niên cao to. Nàng chỉ có thể sống vào ban đêm còn hắn phải sống vào ban ngày như bao con người khác. Nàng phải mặc kệ vĩnh viễn trên cõi đời này, còn hắn vài chục năm nữa sẽ lại biến mất như cơn gió thoảng.

Nàng sợ mình bị bỏ rơi.

Vì vậy, nàng chọn cách rời xa hắn trước. Nàng thường xuyên tỏ ra lạnh lùng xa cách với hắn, viện cớ không gặp mặt. Còn hắn thì ngày càng chống đối nàng. Chạy theo bám sát nàng như hồ dán, không được thì khóc lóc nằng nỉ. Thậm chí ra ngoài gây họa, trêu hoa ghẹo bướm chọc tức nàng. Thanh Đồng biết hết cả, nhưng không thêm phản ứng. Nàng là lão quỷ hơn trăm tuổi, sức chịu đựng dĩ nhiên hơn hẳn oắt con hồ đồ như hắn. Phá phách không xong, Lạc Nhân bắt đầu chiến dịch quà cáp lấy lòng. Hắn bôn ba khắp đại giang nam bắc thu thập về rất nhiều bảo vật tặng nàng. Có những thứ vô dụng, nhưng cũng có những thứ vô cùng hữu ích. Như Thông Liên Tâm thạch chẳng hạn.

Nhìn thân xác bị thương của hắn, nàng cảm thấy hối hận. Lẽ ra không nên để hắn rong chơi bên ngoài như vậy nữa. “Lần này bắt về, nhất định không cho hắn một mình ngao du bên ngoài.”

Lạc Nhân đã chết rồi, vậy mà vẫn bị Thanh Đồng bắt mang về, còn dự định cấm cửa không cho hắn đi ra ngoài chơi nữa. Người đã chết còn có thể đi chơi sao? Hay là Thanh Đồng còn có cách gì ‘cải tử hồi sinh’ cho hắn?

‘Người có đường của người, ma có lối của ma’, lão quỷ bà như Thanh Đồng dĩ nhiên có cách riêng của nàng. Nàng sống lâu dĩ nhiên không phải vô ích. Trong cuốn ‘Bách Quỷ Diễn Lục’ có nhắc tới, hơi thở của quỷ hút máu có thể gây mê man, nước miếng có thể làm lành vết thương, điều này giúp cho quỷ hút máu tấn công nạn nhân xong, hút máu rồi bỏ đi mà nạn nhân cũng không hề hay biết. Qua thử nghiệm cũng cho thấy, nước miếng Thanh Đồng có thể chữa lành mọi vết thương. Vì vậy nàng bị đám con cháu Thành gia lấy nước miếng chế thành thuốc bán khắp nơi, danh chấn thiên hạ. Trở thành gia tộc giàu có nhất, hùng mạnh nhất như hiện nay.

Ngoài ra, trong ‘Bách Quỷ Diễn Lục’ cũng có ghi, máu của quỷ hút máu có khả năng cải tử hồi sinh. Nhưng chỉ duy nhất có tác dụng một lần, người uống máu của quỷ hút máu nếu lần sau chết sẽ không thể cứu được, mà còn bị biến thành cương thi, xác sống tấn công ăn thịt người. Xác sống trên người tất cả đều là độc chất, nếu tấn công ai thì người đó cũng bị biến thành cương thi. Cứ như vậy cản qua cản lại, sẽ trở thành một đại địch không sao không chết được.

Tuy hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nhưng Thanh Đồng bất chấp tất cả. Nàng cắn cổ tay mình khiến máu chảy đầm đìa, sau đó nhỏ máu đó vào miệng Lạc Nhân.

29. Chương 29 : Nếu Là Mơ Xin Đừng Bao Giờ Tỉnh Lại.

Chương 29: Nếu là mơ xin đừng bao giờ tỉnh lại.

Ban đầu thiết kế ra hắn như một nv phản diện để ngược nữ chính. Càng viết lại càng kết cái khí khái đại trượng phu của hắn. Tuy nhiên, rắc tiếc là vai trò lịch sử của hắn đã kết thúc rồi. đành phải mượn một bài hát rất hay để mà tiễn hắn vậy. :030:

Bên dưới thư viện phòng ở Cổ thành có một gian mật thất nhỏ. Trong đó không có bày biện gì nhiều, chỉ có một cái cây xanh tốt ở góc phòng và hai người đang ngồi im ở vách tường đá đối diện.

Bảo Hân nằm trong lòng Tử Minh thiêm thiếp ngủ. Sau khi khóc đến mệt lả, nàng cứ nằm im như vậy. Từ Tử Minh cũng không nhúc nhích gì, cứ để nàng ngủ im trong lòng mình. Ánh sáng dịu dịu của sớm mai đang rọi xuống qua ô trống trên trần hang. Trời gần sáng, thời gian cũng sắp hết. Hắn vuốt ve mái tóc đen dài của Bảo Hân thêm một lần nữa. Thời gian êm đềm quá.

Chỉ lặng yên không nói, hắn tự nhiên như có thể nghe thời gian đang chậm chậm trôi qua. Không để phí phạm chút nào, hắn từng giây từng phút hưởng thụ sự ngọt ngào của hạnh phúc. Có nàng trong tay, với hắn

chỉ bao nhiêu đó là mãn nguyện rồi. Tử Minh nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, hẳn mỉm cười. Chính là cảm giác này, bảo vệ được sự bình an cho nàng, hẳn đời này sống cũng không uổng phí.

Cảm giác nôn nao quen thuộc, tiếp sau đó là vị mằn mặn, hẳn lại nôn ra một ngụm máu. Đêm qua hẳn đã uống hết viên thuốc cuối cùng trong lọ, đúng như lời đại phu nói, hẳn chỉ có thể cầm cự đến đây thôi. Tử Minh nhanh chóng lấy tay chùi sạch vết máu, nhưng không kịp. Bảo Hân đã tựa mình tỉnh giấc. Nàng nhủ may nhìn hẳn lo lắng, còn Tử Minh thì mỉm cười.

-Chào buổi sáng!

Bảo Hân chớp mắt để ngăn lại dòng nước mắt sắp sửa tuôn ra. Nàng mỉm cười đáp lại “Chào buổi sáng.”

Đêm qua, cuối cùng Bảo Hân đã có thể moi hết sự thật từ hẳn. Tử Minh thề với nàng, hẳn vĩnh viễn không bao giờ dối gạt nữa. Lần trước hẳn lừa dối nàng, đã mang đau khổ cho cả hai trong tám năm trời đằng đẵng. Bù lại, nàng hứa với hẳn không bao giờ khóc nữa, vì hẳn nói chỉ cần nàng khóc, thì hẳn sẽ còn đau đớn gấp trăm ngàn lần hơn.

Thời hạn cuối của Tử Minh chính là buổi sáng hôm nay. Năm xưa, hẳn trúng cổ trùng đã không còn cách gì cứu chữa nổi. Chỉ còn một cách duy nhất là lấy kịch độc áp chế Cổ trùng. Mà dùng biện pháp này thì chính bản thân hẳn cũng bị trúng độc. Con đường cuối cùng cũng vẫn là cái chết, nhưng có thể kéo dài sự đau đớn của hẳn thêm nhiều năm. Chết vì cổ trùng hay chết vì kịch độc? Tử Minh chọn cách thứ hai, hẳn ngoan cố sống vì nhất định phải chờ nàng trở về. Nay đã hoàn thành tâm nguyện, Tử Minh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Còn người ở lại mới là kẻ đau khổ nhất.

Bảo Hân nằm im suốt đêm, nhưng nàng không thể ngủ. Có lẽ sẽ giống như ý đồ của Thanh Liên, nàng suốt đời sẽ sống trong đau khổ không yên.

-Không được nhăn trán nữa, trong thật xấu xí. – Tử Minh dùng ngón tay trở xoa xoa cái trán đang suy nghĩ đến nhăn tít của nàng.

Bị phát hiện, Bảo Hân thẹn thùng lấy tay che trán lại, nàng cười tươi đáp trả hẳn.

-Đúng rồi, phải như vậy đó!

Tử Minh thấy thật vô cùng hạnh phúc. Hẳn như bị chìm đắm trong nụ cười sáng như mặt trời của nàng. “Quá ấm áp”

-Tư Lý, có nghe lời huynh không?

Nàng nhanh chóng gật đầu.

-Vậy là được! – Hẳn xoay người Bảo Hân lại, sau đó ngồi dựa vào lưng nàng. – Lúc trước huynh đã dạy muội thói sáo bài “U Thảo” phải không? Bây giờ hãy thổi lại đi.

Không hiểu ý định của Tử Minh là gì, nhưng Bảo Hân cũng ngoan ngoãn làm theo. Nàng rút Viêm sáo ra chuẩn bị đưa lên môi thổi.

-Nhớ, là dù xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại. Phải thổi cho hết bài, được không?

Giọng Tử Minh mệt mỏi vang lên dẫn dò. Ngồi xoay lưng lại với hẳn, nên Bảo Hân không thể nhìn thấy nét mặt của Tử Minh. Nhưng nàng biết chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến. Nuốt nước mắt, Bảo Hân gật đầu.

-Ngoan! – Giọng Tử Minh nhỏ nhỏ, nghe như vang xa đến từ thế giới nào.

Giọng Viêm sáo run rẩy vang lên.

“Còn nhớ tên nhau, xin gọi trong giấc mộng.

Còn chút thương yêu xin đưa vào dư âm...”

static.mp3.zing.vn/skins/mp3_main/flash/player/mp3Player_skin1.swf?xmlurl= mp3.zing.vn/blog?MjAxMC8xMC8wOC9iM2OWE5NjAxOTM3ZjZiOWZlYzYdUngWeBXAzfEPhdUng48gw5ph fMSQYW4gVHLGsOG7nW5nIGZ0LiBI4WeBdUngTBIw6B8fDI

Tiếp theo đó là tiếng Nghiêm sáo cũng hoà theo. Tử Minh cũng đã lấy cây sáo ngọc màu xanh của mình ra thổi cùng Bảo Hân.

“Có phải còn yêu, vì đôi lần thầm nhớ.

Mình đã thật quên, có sao lòng vẫn chờ

Từ lúc em đi, trong rượu cay men nồng.

Màu trắng khăn tang, quanh căn phòng cô đơn.

Bão tố triền miên, ngày em về nhà đó.

Buồn hắt buồn hiêu, ngõ đêm sâu cô liêu.

Một chiều trên đồi, em làm thơ.

Cỏ biếc tương tư vàng úa.

Mộng dệt theo đàn, bên người mơ.

Mới biết mình yêu bao giờ?”

(Cỏ Úa – Lam Phương)

Đoạn nhạc vừa dứt, hơi tàn cũng dứt theo. Bảo Hân nghe tiếng Nghiêm sáo rơi xuống đất, vỡ tan thành trăm nghìn mảnh.

“Huynh nhất định phải giữ gìn Nghiêm sáo cẩn thận!” Tư Lý năm mười ba tuổi, phụng phịu dặn dò Tử Minh, khi nàng trao sáo cho hắn. Tử Minh mỉm cười đùa với nàng rằng “... cho đến khi ta chết!”

Người đã không còn, sáo ngọc cũng vỡ tan. Nước mắt Bảo Hân tràn ra giàn dụa. Nhưng nàng không thể quay lại nhìn, nàng phải thổi cho hết khúc sáo. Nàng đã hứa với hắn, lời hứa cuối cùng.

“...Hỡi cố nhân ơi, chuyện thần tiên xa vời

Tình đã như vôi, mong chi còn chung đôi.

Cứ cúi mặt đi, để nghe đời lắm lỗi.

Đừng níu thời gian cho thêm sầu vương mang.”

Thân thể Tử Minh vốn đã thối rửa từ lâu, xương cốt cũng ngấm đầy kịch độc. Khi hắn chết, thi cốt cũng hoá thành bụi mà bay đi. Bảo Hân cảm nhận người đang dựa sau lưng mình bỗng nhiên nhẹ hẫng. Vừa thổi xong khúc sáo, nàng quay người lại nhìn. Tử Minh đã không còn trên đời này. Nàng thất thần không thể khóc, chỉ có thể ôm chiến giáp màu tím còn sót lại gào thét. Trái tim nàng như bị đâm nát, đau đớn đến chết đi vạn lần. Nước mắt uất nghẹn trong lòng không thể trào ra.

“Không được khóc, đã hứa là không được khóc”.

^ _ ^

Tử Minh được tiếng sáo dịu dặt đưa nhẹ vào giấc ngủ. Hắn cảm thấy thân thể mệt mỏi quá, không còn muốn níu kéo gì thêm. Tử Minh nhẹ hẫng tiến vào một đường hầm tối đen. Ở phía bên kia đang có tiếng gọi hắn.

-Minh ca, Minh ca!

Tử Minh bị tiếng gọi thổ thê của Tư Lý đánh thức dậy. Hoá ra là hắn đang mơ à. Tám năm khủng khiếp trôi qua tất cả chỉ là giấc mơ sao? Hắn sững sờ nhìn Tư Lý chỉ mới mười ba tuổi, xinh đẹp như một nụ hoa e ấp. Hai người vẫn đang ngồi bên bờ suối quen thuộc.

“Hoá ra tất cả chỉ là một cơn mơ.” Hắn khẽ thốt.

-Minh ca, muội muốn hái trái cây trong rừng, trưa nắng khát nước quá.

-Được, huynh đưa muội đi! – Hắn nở nụ cười rạng rỡ.

-Tư Lý muốn hái hoa Tử Viễn trên vách núi.

-Được, để huynh hái uội.

-Muội muốn bắt gấu lớn trên núi làm thú nuôi.

-Được, để huynh bắt uội.

-Sao cái gì huynh cũng nói được vậy?

-Vì muội muốn cái gì cũng được.

Tử Minh cười hạnh phúc, cười vang vọng cả khu rừng. Hắn nhất định không bao giờ rời xa nàng, không bao giờ muốn rời khỏi khoảnh khắc hạnh phúc này. Nếu đây chỉ là mơ, hắn nguyện xin không bao giờ tỉnh dậy. :062:

30. Chương 30: Ngày Mai Sẽ Đến

Chương 30: Ngày mai sẽ đến

Khi Bảo Hân bình tĩnh lại được, thì có vẻ như trời đã trưa rồi. Nàng bước ra khỏi mật thất, kinh hoàng chứng kiến cảnh Cổ thành hoang tàn đổ nát. Ngay giữa Cổ thành là một hố sâu rộng hơn một dặm xuyên thẳng sâu xuống lòng đất. Bên dưới đáy hố có thể lờ mờ nhìn thấy một tầng kiến trúc cổ xưa.

“Đã xảy ra chuyện gì?” đọc truyện mới nhất tại .

-Công chúa!

Tiếng gọi làm Bảo Hân giật mình quay lại. Người cất tiếng chính là vị cữu cung nữ nàng đã gặp đầu tiên ở Tân thành.

-Công chúa, cuối cùng cũng tìm được người rồi! – Thấy thái độ ngạc nhiên của nàng, vị tỷ nữ liền giải thích. – Gần rạng sáng nay, thần tiên hạ phạm. Toàn bộ Dạ Diệu quân đã bị tiêu diệt. Hiện nay vị thần tiên đó cùng với Lạc Nhân công tử đang ở Cữu cung. Thỉnh công chúa đến ngay.

Nghe thấy thần tiên cùng với Lạc Nhân, Bảo Hân liền có dự cảm không hay. Nàng tức tốc chạy về hướng cữu cung, bỏ lại vị nữ nhân kia đang hốt hải chạy theo.

Cữu cung đóng cửa im lìm, không để chút ánh sáng nào lọt vào. “Rất giống với phong cách làm việc của người nào đó”. Bây giờ đang là giữa đông, mà người đó xuất hiện, e là có chuyện lớn xảy ra rồi. Bảo Hân nhanh chóng mở nhẹ cửa, lách nhanh người vào, rồi nhanh tay đóng cửa lại phía sau lưng. Nàng không muốn có nhiều ánh sáng rọi vào, người kia rất ghét ánh sáng.

Đang lúc ban trưa, nhưng toàn bộ cửa Cữu cung đang đóng kín làm không khí bên trong vô cùng âm u. Chỉ có chút ánh sáng nhẹ của mấy chân nến soi sáng cho cung điện này. Toàn bộ trưởng lão và tướng quân người Miêu đã tập trung hết nơi đây. Tất cả đều tỏ ra vô cùng căng thẳng, đứng im hai bên lối như những pho tượng sắp đang chầu triều.

Bảo Hân đưa mắt nhìn lên ngai vàng trên cao. Quả nhiên nàng đoán không sai. Ngồi trên ngai vàng cao quý chính là Lạc Nhân. Hắn đã thay bộ bạch y thường nhật, dáng vẻ cao quý sang trọng hơn hẳn bộ y phục thị vệ màu đỏ lúc trước. Gương mặt hắn bình thản, trên mắt có băng ngang một tầng vải trắng.

“Không lẽ chủ nhân đã bị thương? Chả trách gì người kia cũng xuất hiện.”

Bảo Hân nhìn tiểu nữ nhỏ nhắn mặc bộ đồ màu đỏ, nằm uể oải trong lòng Lạc Nhân. Nàng run rẩy quỳ xuống.

“Chủ Nhân!”

-Người đêm qua đã đi đâu? – Tiếng trẻ con lạnh lạnh vang lên, mang đầy tia giận dữ.

Tuy chỉ là một đứa trẻ, nhưng khí thế uy chấn làm người người khiếp sợ. Chúng kiến cảnh đêm qua, không người Miêu nào lại không sợ hãi kẻ sở hữu sức mạnh thần thánh này. Nhìn nàng nhỏ bé, nhưng không thể xem thường được. Ngay cả công chúa cao quý cũng phải run rẩy quỳ xuống. Đây chắc chắn là thần tiên hạ phạm.

-Đồng Đồng, không nên trách tội nàng! – Lạc Nhân mỉm cười can ngăn.

Thanh Đồng nheo mắt nhìn Bảo Hân. Câu hỏi nàng vừa hỏi, không phải để Bảo Hân trả lời, mà là muốn moi ra lý do trong đầu nàng ta. Thanh Đồng nhíu mày, sau đó thở dài.

-Khổ cho người rồi! – Nàng ta đã thấy hết câu chuyện của Bảo Hân và Tử Minh. – Người chết rồi cuộc cũng phải chết, người sống thì hãy cố mà sống.

Bảo Hân cảm động đập đầu cảm tạ tấm lòng của Thanh Đồng. Nàng biết Lạc nhân quý giá như thế nào đối với Thanh Đồng. Lần này nàng thất trách trong việc bảo vệ Lạc Nhân, vậy mà còn không bị chủ nhân la mắng. Thân làm hộ vệ như nàng, thật cảm thấy hổ thẹn.

“Đa tạ chủ nhân”, nàng chỉ có thể nghẹn ngào nói được như vậy thôi. Bảo Hân lui xuống đứng phía sau ngai vàng, thể hiện rõ thân phận hầu cận của mình đối với hai người đầy quyền lực đang ngồi phía trước.

-Việc tiếp theo chúng ta sẽ bàn về tương lai của Cổ thành. – Thanh Đồng cất giọng thỏ thẻ, nhưng đầy uy nghiêm. Bao nhiêu năm làm Đại lão của nhà họ Thành, đã làm cho nàng có được cái khí chất ‘không giận mà oai’ đó. – Trong số các người, ai có thể tiến cử người đứng ra coi sóc Cổ thành này?

Không khí trầm mặc này giờ bỗng thay đổi. Mấy tướng lĩnh người Miêu và đám trưởng lão nhìn nhau bàn luận xôn xao. Đây là một việc hệ trọng của cả dân tộc họ, không ai dám khinh thường. Tuy bọn họ đều là những chức sắc cao cấp nhất, nhưng mỗi người một mảng, tinh thông khác nhau, không ai dám tự nhận mình có khả năng cai quản cả một Cổ thành to lớn. Hơn nữa, kèm theo đó còn có lực lượng khổng lồ ở Tân thành. Đây cũng chính là một phần kế hoạch của Tử Tử Minh. Hắn đào tạo bọn họ vô cùng bài bản, chuyên sâu một môn. Không ai có thể vượt quá quyền hạn của mình, mỗi người một khu vực, chẳng ai hơn ai. Tất cả bọn họ đều cần có một người quản lý tối, am tường tất cả mọi lĩnh vực, khuất phục được toàn bộ mọi người. Tuy bọn họ trước giờ căm ghét Tử Minh, nhưng cũng vô cùng ngưỡng mộ khả năng lãnh đạo của hắn. Nói về toàn tài, không ai tự nhận mình có thể sánh bằng.

Một viên tướng trẻ bước lên tâu.

-Thần tiên đại nhân, trong số chúng ta tự thấy không ai hơn ai, mỗi người chỉ chuyên chính một nhiệm vụ, không thể trở thành người đứng đầu Cổ thành được. Đêm hôm trước, chúng ta đã có dịp thưởng thức tài năng của Lạc Nhân công tử, nay xin đề cử người làm thành chủ vậy.

-Thần tiên đại nhân! – Một lão già râu bạc cũng chạy ra tâu. – Cổ thành là thành trì của người Miêu, phải do người Miêu tự cai trị. Tư Lý công chúa là dòng dõi thần tộc, hậu nhân của Oa Cát sứ quân, là người thích hợp nhất nối ngôi thành chủ.

-Lạc Nhân công tử khí thế bá vương, mới là người thích hợp nhất làm thành chủ. – Phía bên Miêu quân phản pháo.

-Công chúa dòng dõi cao quý mới xứng đáng lên ngôi! – Bên trưởng lão cổ chấp

-Công chúa là người nhân từ, Chiêu Ninh xin thề tận trung với người.

Mỗi người một tiếng chẳng mấy chốc đã trở thành cuộc cãi vã ầm ỹ. Thanh Đồng cảm thấy vô cùng bức bối, đôi tai mẫn thính của nàng rất ghét ồn ào. Nàng liếc nhìn Lạc Nhân, ý nghĩ lập tức đưa đến cho hắn. Lạc Nhân tuy không thể nghe gì bằng tai, nhưng Thanh Đồng có thể đem hết âm thanh bên ngoài truyền thẳng vào não cho hắn. Nghe thấy tiếng ồn ào, Lạc Nhân biết Thanh Đồng chắc chắn vô cùng không hài lòng. Hắn vận khí lực, sau đó nhỏ nhẹ nói.

-Các vị, được rồi!

Tất cả người Miêu đứng trong đại điện lập tức cứng người sững sờ. Trên giọng nói của Lạc Nhân mang theo Bá khí làm bọn họ có cảm giác như chuột nhắt đang đứng trước một con mãnh hổ. Đang ồn ào, bọn họ bỗng trở nên im re.

-Ta đã nghe hết ý kiến của các vị rồi, không cần phải cãi vã. – Thanh Đồng từ tốn nói. – Lạc Nhân hẳn phải theo ta về nhà điều trị vết thương, không thể ở đây với các người được. – Nàng liếc nhìn Lạc Nhân một cái rồi mới nói tiếp. – Cổ thành này cứ để hậu nhân của Oa Cát sứ quân tiếp tục quản lý. Nàng là người danh chính ngôn thuận. Hơn nữa nàng cũng đã từng quản lý một tổ chức lớn như Thính Phong các, nên chắc chắn không có vấn đề gì. Mọi việc cứ quyết định vậy đi.

Vừa nghe tới tên Thính Phong các, mọi người lập tức ồ lên. Thì ra công chúa Tư Lý lại là các chủ của tổ chức tình báo khổng lồ vang danh thiên hạ đó. Nghe tới đây, tất cả người Miêu tâm phục khẩu phục quỳ xuống hô lớn.

-Cung nghênh thành chủ. Thành chủ kim an.

Thanh Đồng quay lại nhìn Bảo Hân gật đầu một cái. Nàng đã nhìn thấy từ trong ký ức của Bảo Hân, tất cả những sắp xếp mà Từ Tử Minh đã trao hết lại cho nàng ta. Hẳn khổ công tính toán, sắp xếp, an bài cũng là muốn Bảo Hân thuận lợi bước lên ngôi vị này. Trước khi chết, hẳn cũng đã giao lại hết toàn bộ bí mật quân cơ cùng sự vụ cho Bảo Hân. ‘Nước lên thì thuyền lên’, Thanh Đồng cũng chỉ là giúp thêm chút sức cho khổ công của hẳn mà thôi.

Thần tiên đã chỉ dẫn, thuận lý thành chương, Bảo Hân trở thành tân thành chủ của Cổ thành. Mở ra một trang sử mới trong lịch sử người Miêu, trở thành vị nữ lãnh chúa đầu tiên và duy nhất. Trong thời đại cai trị của mình, nàng đã làm cho Cổ thành phát triển mạnh mẽ rực rỡ, người Miêu ghi dấu trong lịch sử Việt quốc là quân đội thiện chiến và anh dũng, luôn dẫn đầu trong mọi cuộc chiến trong thời kỳ ‘Lập quốc ký’ sau này. Thời kỳ cai trị của Bảo Hân chỉ kéo dài mười năm, sau đó nàng nhường ngôi và thoái ẩn. Không ai biết nàng sau này đi đâu. Nàng chỉ đơn giản là biến mất như làn gió sau một đêm trăng rằm. Truyện kể truyền kỳ đời sau đã thần thánh hoá nàng, biến nàng thành hiện thân của Nguyệt thần giáng thế. Người dân tạc tượng lớn của Bảo Hân trên vách núi Ma Cát, tồn tại đến một ngàn năm sau.

^ ^
—

Cuối mùa đông năm Hồng Cảnh thứ mười ba. Thôn Thạch thảo.

Mấy ngày hôm nay trong thôn tộc của người họ Thành chộn rộn kỳ lạ. Mọi người đang rủ rủ tai nhau rằng, “Hôm nay tông chủ và đại lão sẽ trở về”. Quả là một tin tức chấn động. Vị đại lão thần bí của nhà họ Thành ít ai biết được mặt, chỉ có những người trong Thập tam trưởng lão mới từng được diện kiến mà thôi. Nghe nói đó là một vị tổ tông của nhà Thành gia, đã già hơn trăm tuổi. Càng ngạc nhiên hơn là vị tông chủ trẻ tuổi của nhà họ Thành, trước giờ làm việc vô cùng tùy ý, con người lãng tử, thoát ẩn thoát hiện, lần này khi trở về lại có thông báo trước. Hẳn vốn muốn đi thì đi, muốn về thì về, trước giờ cứ lén lút lút, chưa từng có ai nắm được tin tức hẳn ở đâu. Hôm nay cả hai vị thần long, một già một trẻ cùng nhau hồi phủ, quả là một chuyện vô cùng trọng đại trong dòng họ.

Từ sáng sớm, người nhà họ Thành đã dọn dẹp sạch sẽ, quét sạch đường từ cổng thôn đến đại môn bốn gia. Tất cả đều sạch sẽ, quần áo chỉnh tề chờ đợi hai vị đại nhân vật trong truyền thuyết.

Không phụ lòng chờ đợi của mọi người, đến tận nửa đêm hôm đó mới có một chiếc xe ngựa xa hoa tiến vào thôn. Người mở canh ngủ gà ngủ gật sau một ngày mỏi mòn đứng đợi, bị đánh thức bởi tiếng lạc ngựa từ xa vọng tới.

Trong đêm mùa đông, tuyết rơi nặng hạt, chiếc xe như xuất hiện từ trong hư vô. Một cỗ xe ngựa kéo đen tuyền nổi bật trên nền tuyết trắng. Phía trước cỗ xe chỉ treo có một ngọn lồng đèn nhỏ màu đỏ trông thật ma quái, liêu trai.

Người gác canh đánh lên những tiếng mõ vang vang, toàn bộ dân trong thôn đều thức dậy. Từng ô cửa sổ sáng bừng lên nhờ ánh đèn được thắp lên. Người dân trong thôn kéo nhau ra khỏi nhà, đứng hai bên đường như một đám rước lớn. Tất cả đều đang mặc quần áo chỉnh tề, dường như họ đi nghỉ cũng không dám cởi bộ đồ này ra, chỉ sợ đại lão trở về không kịp ra nghênh đón.

Cỗ xe ngựa đen tuyền ào ào vào thôn mà không đi chậm lại. Máy người họ Thành đứng hai bên đường, nín thở cúi chào. “Đại lão quả nhiên là thần thông quảng đại”. Lướt qua trước mặt họ là bốn con ngựa kéo màu lông cũng đen tuyền như cỗ xe, nhưng chúng to hơn ngựa thường rất nhiều, cơ bắp rắn chắc như chạy mấy ngàn dặm không biết mệt mỏi là gì. Từ trong hơi thở phì phò của mấy con ngựa là những luồng lửa đỏ,

rõ ràng không phải là ngựa thường trong nhân gian. Người đánh xe ngựa ngồi phía trước cuộn mình trong chiếc áo lớn như một chiếc chăn, khuôn mặt hẩn che kín mít, chỉ chìa ra đôi mắt như lửa cháy trong đêm.

Chiếc xe ngựa dừng lại trước đại môn của bốn gia. Mấy con ngựa chồm chồm cào móng nôn nóng, dường như chúng không thích việc phải đứng yên. Cửa xe bật mở, một thanh niên áo trắng bước xuống. Hẩn cúi chào người đánh xe ngựa, còn người đánh xe cũng gật đầu đáp lại. Sau đó người đánh xe quất mạnh vào lũ ngựa, bọn chúng sung sướng hí vang rồi chồm người lao đi. Cỗ xe chỉ chạy khoảng mười thước thì tan vào bóng đêm như cơn gió. Cả vệt bánh xe trong tuyết cũng đột nhiên biến mất. Cỗ xe đó chính là Dạ Tuyết Luân Xa, một cỗ xe ma chỉ xuất hiện vào những đêm tuyết lớn. Nghe nói người đánh xe và bốn con ngựa đều là vật của u minh linh giới.

Đại môn bật mở, bên trong đã có hai hàng dài người cầm đèn đứng đón. Tất cả đồng loạt hô to.

-Cung nghênh đại lão trở về. Cung nghênh tông chủ trở về!

Lạc Nhân đứng trước cửa, y phục trắng toát như nền tuyết. Mái đen của hẩn không búi à chỉ buộc hờ phía sau lưng. Trên mắt vẫn còn băng một tầng lụa trắng. Phần dây cột phía sau buông dài, bay lăng đăng theo từng cơn gió băng lạnh buốt. Thân ảnh của hẩn lúc này cũng trắng sạch, tinh khiết như những bông tuyết đang rơi. Nhìn hẩn điềm nhiên, lặng lẽ khác hẳn vẻ cười cợt, khinh mạn như thường khi.

Mọi người như bị hít phải một hơi khí buốt giá. Trong nhà chỉ biết hẩn bị thương, chứ không ngờ hẩn lại bị thương ở mắt. “Như vậy, như vậy thật sự là tận thế”. Tông chủ từ nhỏ đã không thể nghe gì, bây giờ còn bị mù nữa thì làm sao mà sống? Tương lai của Thành gia rồi sẽ ra sao đây? Mọi người nghe tiếng la hoảng trong lòng mình, như trời sắp sập tới nơi.

Vị quản gia già chạy ra đón hẩn, giơ tay định lấy gói đồ bọc vải đỏ lớn trong tay hẩn. Nhưng sức nhớ hẩn bị điếc, bây giờ còn không thấy đường, làm sao để nói đây. Ông lão còn đang lúng túng, không biết nói gì thì Lạc Nhân đã lên tiếng trước.

-Không cần!

Lão già bần thần không biết phải phản ứng như thế nào. Rõ ràng trên mắt hẩn đang băng một lớp lụa dày, dù không thật sự bị thương thì cũng không cách gì thấy lão được.

Chiếc bọc trong tay Lạc Nhân tự nhiên cục cựa. Mảnh vải đỏ tuột xuống làm lộ gương mặt bầu bĩnh của một đứa trẻ. Gương mặt trắng sứ, mái tóc xoăn lộn đáng yêu, đôi môi chúm chím đỏ thắm như máu, thật là một búp bê xinh đẹp vô cùng. Cô bé còn đang ngái ngủ, nằng dùng bàn tay nhỏ nhắn như búp măng dụi dụi mắt.

Cảm thấy nằng thức dậy, Lạc Nhân mỉm cười dịu dàng. Hẩn bỗng thẳng nằng đi vào trong nhà, đi qua mấy ngạch cửa và bậc thềm như người sáng mắt. Tuy hẩn không thể nhìn thấy đường thật, như nhờ có Thanh Đồng bên cạnh, tâm linh tương thông với nhau, nên Lạc Nhân bây giờ có thể ‘nhìn’ có thể ‘nghe’ thông qua nằng. Thậm chí bây giờ hẩn còn linh mẫn hơn người bình thường nhiều.

Bên trong đại đường, toàn bộ người của bốn gia đã tập trung đầy đủ. Cha mẹ hẩn giương đôi mắt đầy lo lắng nhìn theo. Lạc Nhân cười tươi rạng rỡ.

-Phụ thân đại nhân, mẫu thân, hài nhi đã về rồi!

Mẹ của hẩn định lao ra ôm hẩn, nhưng bị cha hẩn cản lại. Nhìn thấy người Lạc Nhân đang ẵm trên tay, ông sợ phụ nhân mình sẽ thất lễ. Trong thập tam trưởng lão, ngoài chín chi trưởng lão nhân đứng đầu chín phân gia, người của bốn gia chỉ có ba người cha ông, ông và Lạc nhân là biết mặt đại lão này thôi. Lạc Uyên khom người cúi chào, khiến toàn bộ gia đình vô cùng ngạc nhiên. Ở đâu lại có cái chuyện cha đi chào con như thế này. Không ai kịp để ý cô bé bên tay Lạc Nhân có hơi gật đầu một cái.

Lạc Nhân ngồi xuống ghế thượng tọa, vẫn tỏ ra khuôn mặt cười cợt như thường ngày. Mọi người sau cơn ngạc nhiên mới bình tĩnh dậy, nhìn kỹ tiểu nữ mặc áo đỏ ngồi trong lòng Lạc Nhân.

“Đứa bé này là ai đây? Không lẽ Lạc Nhân ra ngoài gây họa, bây giờ mang con rơi đem về nhà?”

Cả gia đình mấy trăm người mắt tròn miệng há, trong lòng gào thét muốn đem câu ấy hỏi ra. Nhưng mọi người đều biết trước giờ Lạc Nhân tính tình kỳ quái vô cùng, chuyện của hẩn không thích ai nói đến. Mà

những người trước đây có can đảm, can dự vào chuyện của hần cũng đã nhận đủ các hình phạt khiến cho những người khác khiếp sợ, coi đó làm gương không bao giờ được nghịch ý Lạc Nhân. Từ đó về sau, chuyện của hần là điều cấm kỵ không ai dám xen vào.

Hình như còn chưa gây đủ sự sợ hãi, Lạc Nhân hỏi.

-Hình như còn thiếu Lạc Mai muội muội, nàng đâu rồi?

-Con có thể thấy ư? – Mẫu thân của hần ngạc nhiên hỏi.

-Không thể thấy, chỉ là đoán thôi? – Lạc Nhân cười cười.

-Còn có thể nghe được nữa à? – Nhị nương của hần còn ngạc nhiên hơn.

-Không thể nghe, mọi chuyện chỉ là đoán đại. – Hần cười càng tà mị. Biết được gương mặt sợ hãi của mọi người, làm hần vô cùng đắc ý.

-Hôm trước có tin của Thính Phong các gửi đến, nói sự vụ của con bị thương. Không có con ở đây, nên Lạc Mai thay con mang hòm thuốc đi cứu hần rồi?

-Y Thần, hần làm sao? – Lạc Nhân làm rơi mất nụ cười khi này. Hàn Y Thần võ công cái thế, hần mà bị thương thì là chuyện lớn rồi.

-Mấy ngày qua con ở xa nên tin tức có lẽ gián đoạn chưa đến được. Tin từ phương bắc, Đào đô thất thủ rồi. – Cha của Lạc Nhân mang tin chấn động nói ra.

-Đào Đô thất thủ? – Lạc Nhân giãy nảy.

-Đúng vậy! Hàn Bá tướng quân cùng thất tử, tám người đi chỉ có một người quay về. Toàn bộ Bạch Lăng quân ‘trận thất vong thân’. Quân Thanh Trà đã kéo đến chân Đào Đô, không biết lúc nào sẽ tràn vào nước ta. Hiện nay, quân đội của Đại Đô cũng đã lên đường tiến về phương bắc. Hy vọng sẽ kịp ngăn quân Thanh Trà ở Tỉnh Thiên Quan.

-Chuyện lớn rồi, Đồng Đồng, chúng ta đi Đào Đô để cứu Y Thần. – Lạc Nhân ‘nhìn’ tiểu hài áo đỏ cầu xin.

-Một tháng nữa. – Thanh Đồng lạnh lùng trả lời. – Một tháng nữa mắt ngươi mới khỏi. Ngươi đi bây giờ, có thể giúp gì cho hần? Hơn nữa ta cũng rất mệt rồi, người cũng biết lần trước ta đi cứu mạng ngươi, đã hao tổn hết tâm sức. Ta cần thời gian một tháng để hồi phục.

Nghe Thanh Đồng phân tích, Lạc Nhân cũng đành thở dài. Đúng là lúc này, thân hần còn lo không xong, chỉ có thể dựa hết vào nàng. Hần bực bội tự hỏi.

-Đào đô vững như đại thụ, quân Bạch Lăng tinh nhuệ trấn thành, lại có Hàn Bá tướng quân lão luyện, bầy vị công tử anh dũng. Sao lại có thể thất thủ?

-Là do hoàng thượng. Chẳng hiểu vì sao đang mùa băng giá khắc nghiệt, lại sai Hàn Bá tướng quân tiến đánh Thanh Trà. Quân Bạch Lăng tinh nhuệ chuyên phòng thủ giữ thành, chứ đâu phải là quân chuyên tấn công. Tỉnh Thiên Quan lại là nơi dễ thủ khó công, trước giờ Việt Quốc và Thanh Trà không ai được lợi hơn ai, giằng co cân bằng. Thiên, Địa, Nhân đều bất lợi thì làm sao thắng nổi đối phương. Bây giờ chẳng những không đánh lại người ta, mà còn bó tay thúc thủ. Đào Đô đã chuẩn bị mất rồi.

-Lão hoàng đế chết tiệt! – Lạc Nhân giận dữ mắng. – Trước giờ ý đồ tiêu diệt của lão đã lộ rõ. Cái gì mà tiến đánh Thanh Trà, chẳng qua là mượn tay kẻ địch để tiêu diệt họ Hàn mà thôi. – Hần giận dữ nắm mạnh bàn. – Sự vụ của ta mà xảy ra chuyện gì, ta quyết lật ngược cái ngai vàng của lão.

Người của Thành gia nghe vậy, cũng không quá ngạc nhiên mà vô cùng đồng tình. Bọn họ trước giờ thừa tiền lắm của, sức mạnh có thể một tay che trời, chưa từng coi triều đình ra cái gì. Tuy là phú thương, nhưng biết coi trọng nghĩa khí. Y Thần là huynh đệ đồng môn của Lạc Nhân, thì bọn họ cũng coi như người nhà của mình. Hơn nữa, Hàn Bá tướng quân là bậc trung thần nghĩa đảm, người đời kính phục. Nay chết vì mưu sâu của hoàng thượng, khiến mọi người cũng bất mãn với hoàng gia. Tuy là một giọt nước, cuối cùng cũng có thể làm tràn ly.

Một tháng sau là mùa xuân năm Hồng cảnh thứ mười bốn. Lịch sử Việt Quốc mở sang một trang viết tối tăm và bi tráng nhất, thời kỳ chiến loạn ‘Lập Quốc Ký’.

Chiến tranh là tàn ác nhưng cũng là thứ xây nên hoà bình. Là đêm đen phía trước bình minh, là cơn bão trước ngày nắng sáng. Trong chiến tranh, có những người ngã xuống vô danh, nhưng tạo nên những chiến công kỳ vĩ. Những cái tên Lạc Nhân, Y Thần, Bảo Hân ... sau này sẽ còn nhiều người biết đến nữa. Họ là những ngọn đuốc trong đêm đen, dẫn lối cho cả dân tộc tiến vào một bình minh tươi sáng mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-i>